

MELEK VE İNSAN

AHMET TOMOR

MELEK VE İNSAN

AHMET TOMOR

Adapazarı, 1443 / 2021

© Copyright Ahmet Tomor

21. BASKI

ISBN

978-605-86261-8-8

Baskı, Cilt

Erkam Yayın San. ve Tic. A. Ş.

Tel: (0212) 671 07 00

İsteme Adresi

Tel : (0264) 278 9 278

Gsm: (0543) 278 9 278 (WhatsApp)

info@tomorhoca.com

info@okumayitesvik.com

www.tomorhoca.com

Ahmet Tomor'un sohbetlerine ve bütün eserlerine

www.tomorhoca.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

Sunuş	5
Melekler	13
İnsanlar	23
Bedensel ve Duygusal Açıdan İnsan	48
Nuh Kavmi	82
Âd Kavmi	87
Semûd Kavmi	90
Lût Kavmi	95
Son Peygamber	99
İslâm'ın Üç Dönemi Ve Kıyâmet	142
İnsanların Yeniden Dirilişi	159
Mahşer ve Mahkeme-i Kübrâ	162
Sırat Köprüsü	169
Cehennem	173
Cennet	180

SUNUŞ

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan, başıboş bırakılacağını (sorgulanmayacağını) mı sanıyor? (Kıyâme, 36)

Bedensel açıdan bitkilerle, öfke ve şehvet gibi nefsânî duygular açısından hayvanlarla ve ruhsal açıdan meleklerle aynı eşit konumda olan insan, mahşer yerindeki sorgulamadan sonra dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda ya o güzelim cennette ebedî mutlu olacak ya da o korkunç cehennemde cayır cayır yanacak!

Cennete ve cehenneme uzanan yolların kavşak noktası olan bu dünya, gerçekte âhiret âleminin bir sınav salonudur ve sınavın gizlilik içinde olması aklın, mantığın, eşitliğin ve adaletin gereğidir.

Bu nedenle Allah (c.c.), dünya âleminde imanın gaybî yani görmeden gizli olmasını dilemiş ve adına esbab (sebepler) denilen birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı ile kudret ve azametini gizlemiştir.

Dünyanın, ayın, güneşin, yıldızların ve galaksilerin Allah'ın (c.c.) takdir ettiği yörüngelerindeki hem kendi eksenleri ve hem belirli merkezlerin etrafındaki dönüşlerinden kaynaklanan, bu birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı, madde âlemindeki her çeşit oluşumların kaynağı ve kökenidir.

Üzerinde yaşadığımız dünya gezegeni de, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kuralının gereği,

hem kendi ekseni ve hem güneşin etrafındaki yörüngesinde hızla döner.

Dünya kendi ekseni etrafındaki dönüşünü saatte 1666 km hızla 24 saatte tamamlarken, güneşin etrafındaki dönüşünü de 365 gün 5 saat ve 48 dakikada tamamlar.

6.000.000.000.000.000.000.000 kilogram ağırlığındaki bu dev kütleli yani dünyayı, milyarlarca yıldan beri hedefinden hiç şaşmadan takdir ettiği yörüngesinde döndüren Allah (c.c.),

Dünyadan 332.000 kat daha büyük olan güneşi de, Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafındaki yörüngesinde saniyede 250 km hızla döndürüyor ve güneş tüm uyduları ve uydularının uyduları ile birlikte Samanyolu Galaksisi'nin merkezi etrafındaki bu yolculuğunu 225 milyon yılda tamamlıyor.

Güneşin bir uydusu olan dünyamız da dağları, ovaları, denizleri, atmosferi ve üzerindeki tüm varlıkları ile bu uzun yolculuğa katıldığından, uzaydaki yerimiz her an değişmektedir. Dün uzayın neresindeydik? Şu anda neresindeyiz? Ve yarınlarda nerelerde olacağız?

Bu gerçekler karşısında lütfen başımızı kaldırıp göklere ibretle bakalım! Hayal edemeyeceğimiz boyutlardaki güneş sistemini uzay boşluğundaki yörüngesinde dilediği gibi döndüren Allah'ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudretini tefekkür edelim!

Ya milyarlarca yıldızlardan oluşan binlerce galaksiler, yedi kat gökler, sidre-i müntehâlar, melekût ve ceberût âlemleri, sekiz cennetler, huriler, melekler, felekler, Arş, Kürsi ve mukarreb melekler!

Ön yargıdan arınmış sağduyuları ile evrendeki denge, düzen, uyum ve disipline ibretle bakanlar;

Gâfillerin doğa kanunları dedikleri bu zincirleme sebepler kuralının, gerçekte düşmesine basılmış tam otomatik bir makine gibi Allah'ın (c.c.) emir, irâde ve kesin denetimi altında olduğunu ve evrende sadece ilâhî irâdenin geçerli olduğunu görürler.

Bunları yoktan var edip yaratan, her birini yüce irâdesine boyun eğdiren ve dilediği gibi yönetip yönlendiren Allah'ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudreti karşısında, insanın “Allahü Ekber” diye secdeye kapanmaktan başka elinden ne gelir ki!

Yazıklar olsun! Elleri ile diktikleri taşları (heykelleri) ilâh-laştırıp putlaştıranlara ve onların önünde saygı ile eğilenlere!

Yazıklar olsun! İslâm karşıtı sapık ideolojileri benimseyip onları savunanlara ve o yolda ömür tüketenlere!..

Peki, Dünya Güvenli Bir Yer mi?

Yüce Allah buyuruyor:

O Allah ki yedi kat göğü ve yerden de aynı mislini yaratandır. (Talâk, 12)

Gökler gibi dünya da yedi kattır ve biz, yerkabuğu denilen üst katta yaşamaktayız. Yerkabuğunun altında ise, aşırı ısıdan dolayı sıvı halinde metal tabakalar vardır. İşte bu metal tabakalardan yayılan radyasyon şuaları yerkabuğunu sürekli dışa doğru ittiğinden, yerkabuğu sürekli hareket yani hafif deprem halindedir.

Diğer yandan yer altındaki büyük boşlukların çöküp göçmesi, yanardağların faaliyete geçmesi ve yerkabuğunun

(fay hatlarının) kırılıp kayması gibi nedenlerle yeryüzünde her an şiddetli depremler meydana gelebilir.

Ayrıca Allah'ın (c.c.) takdirinin gereği atmosferik olaylardan kaynaklanan aşırı sıcaklar, aşırı soğuklar, şiddetli fırtınalar, hortumlar, yağmurlar, seller, heyelânlar, şiddetli depremler, uzaydan gelen göktaşları, hastalıklar ve emperyalist güçler tarafından kurulup desteklenen terör olayları gibi nedenlerle, bu dünya gezegeni gerçekten güvenli ve huzurlu bir yer değildir.

Ya Başka Gezegenler?

Allah (c.c.) Hz. Adem ile Hz. Havva'yı cennetten sürgün olarak dünya gezegenine gönderirken, onlara şöyle buyurdu:

Orada (dünyada) yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan (tekrar diriltilip kabrinizden) çıkarılacaksınız.

(A'raf, 25)

Evrende insanların yaşam koşullarına uygun başka bir gezegen olmadığı için Allah (c.c.), Hz. Adem ile Hz. Havva'ya, “Dünyada yaşayacaksınız, dünyada ölecek (toprağa gömülecek) siz ve kıyamette tekrar diriltilip gömüldüğünüz kabirlerden çıkarılacaksınız.” buyurdu.

Gerçi Şûrâ Sûresi'nin 29. âyetinde, “Göklerde yani dünyanın dışındaki bazı gezegenlerde yürüyen, hareket eden canlı varlıkların yaşadığı” bildiriliyor ama!..

Anatomik, organik ve fiziksel açıdan onların ne tür varlıklar olduğunu, ayrıca akıllı ve bilinçli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Ancak gerek bizim güneş sistemimize bağlı gezegenlerde ve gerek başka gezegenlerde hayatın olması ve canlı varlıkların yaşaması, insanların da o gezegenlerde yaşayabileceği anlamına gelmez. Çünkü denizlerde hayat

olduğu ve içlerinde canlı varlıklar yaşadığı halde, insanlar suyun içinde yaşayamazlar.

Allah (c.c.), evrende dünyadan başka insanların yaşam koşullarına uygun bir gezegen yaratmadığı için, cennetten sürgün olarak geldiğimiz bu dünya gezegeninde her çeşit olumsuzluklara katlanarak, hem de yer çekimi ile hava basıncı arasında yaşama ve cennet sınavını kazanma zorunluluğundayız.

Dünya Hayatı Geçicidir!

Üzerinde yaşama zorunluluğunda olduğumuz bu dünya gezegeni madde âleminin bir parçası olduğundan, madde âleminde geçerli olan kevnü'l-fesad kuralları, bu dünya gezegeninde de geçerlidir.

Kevn oluşma, gelişme ve olgunlaşma; **fesad** ise duraklama, bozulma, dağılma ve sonuçta “**Küllü şey’in yerci’u ilâ aslihi.**” kuralı gereği, her şeyin aslına dönüşü demektir.

Örneğin, topraktan yaratılan bitkiler, yer altındaki oluşma sürecinden sonra, toprağın üzerinde gelişip olgunlaşır; sonra duraklama ve bozulma sürecinden geçip dağılır ve toprak olup aslına dönüşür.

İşte, bedensel açıdan insan da böyledir. Topraktan yaratılan insanın bedeni de ana karnındaki oluşma sürecinden (doğumdan) sonra, dünyada gelişip olgunlaşır; makam, mevki ve yetki sahibi olur. Sonra duraklama ve bozulma (yaşlılık, hastalık) dönemlerinden geçip ölür, mezarda çürüyüp dağılır ve sonuçta toprak olup aslına dönüşür.

En akllı ve en bilinçli varlıklardan olan insanın, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu kevnü'l-fesad kanun-

ları karşısında, kırdaki bitkilerden ve yer altındaki karıncalardan hiçbir farkı ve ayrıcalığı var mı?

Bu gerçekler karşısında trilyonlarca farklı hücreden ve farklı dokulardan yaratılan insanın, tevbe edip ve secdeye kapanıp sadece Allah'a (c.c.) kul olmaktan başka bir seçeneği var mı?

Ölüm ve Hayat

Bir gerçeği de unutmayalım! Varlıklar arasındaki canlı ve cansız ayrımı bizim açımızdan geçerli olabilir ama, Allah (c.c.) katında varlıkların hepsi aynı eşit konumdadır.

Hayat, ilâhî bir sırdır. Yuhyî ve yümît olan Allah (c.c.), dilediği cansız varlıklara hayat verip onları diriltir ve dilediği canlı varlıklardan da hayatı alıp onları öldürür.

Allah'ın (c.c.) hayat verdiği ölü atomlar, canlı organizma yolu ile organik maddelere dönüşerek canlı bedenlerde canlı hücre olurken, Allah'ın (c.c.) hayatlarına son verdiği canlı hücreler de tekrar ölü atomlara yani toprağa dönüşür.

Aşağılayarak baktığımız ve ayaklarımızla çiğnediğimiz topraklara ibretle bakalım ve saygı duyalım. Bugün ölü diye algıladığımız ve ayaklarımızla çiğnediğimiz topraklar, bundan yüzlerce, binlerce yıl önce yeryüzünün canlı varlıkları idi.

Bazıları peygamber, bazıları evliya, bazıları mü'min, bazıları münafık, bazıları sultan, bazıları paşa, bazıları üretici, bazıları tüketici, bazıları satıcı, bazıları alıcı, bazıları açlıktan uyuyamayan yoksullar, bazıları yemeği fazla kaçırıp sıkıntıdan uyuyamayan ağalar, beyler, bazıları hâkim, bazıları mahkûm, bazıları polis ve bazıları da suçlulardı.

*Hor bakma sen toprağa,
Toprakta kimler yatur?*

*Hani bunca evliya,
Yüz bin peygamber yatur.*

(Yunus Emre)

Onlar yeryüzünde yaşarken, bizler ayaklar altında çığneden toz, toprak ve çamur halinde idik. Sonra nöbet bize geldi. Onlar ölüp, çürüyüp, dağılıp tekrar ölü topraklara dönüşürken, bizler de pek çok kimyasal ve fiziksel işlemlerden geçip önce bitkisel ürünlere, sonra kana, hücreye ve üreme hücresine dönüştük ve en son ana karnında dokuz ay kaldıktan sonra canlı bir bebek şeklinde bu fâni dünyaya geldik.

Atalarımız, “Mal da yalan, mülk de yalan, var biraz da sen oyalan.” demişler. Bakalım bizim oyun ve oyalanmamız ne kadar sürecek ve ölüm meleği Azrâil (a.s.) kapımızı ne zaman çalacak!..

Unutmayalım!

Dünya âhiretin sınav salonu, hayat ise inişli, çıkışlı ve uzun soluklu bir maraton yarışıdır. İşin ilginç yönü, dünyaya gelen her insan bu yarışta kendini bulur ve sınavı kazananlar âhiret âleminde mutlu olur.

Azrâil (a.s.) ayırım yapmadan herkesin kapısını çaldığı gibi sinama da herkesin başına gelir ve en üst makamlarda olanların telefonları da, bazen hayır ve bazen şer için çalabilir. Sonuçta sayılı nefesi tükenenlerin hayatı ölümle noktalanır ve insan kendini karanlık bir mezar çukurunda buluverir!..

Hayat denen dolap döner,
Bütün mahluk ona bîner,
Yağı biten kandil söner,
Sönmemeye çare mi var?

Hiç güvenme, mülkü mala!
Gitmez isen doğru yola,
Tatlı canın Azrâî'le
Vermemeye çare mi var?

Hiç anmazsınız ölmeyi,
Terk etmezsiniz gülmeyi,
Yakası yok ak gömleği,
Giymemeye çare mi var?

Hiç güvenme can dostuna,
Üşüşürler mal kastına,
Binip teneşir üstüne,
Yatmamaya çare mi var?

Kalkacaktır gözden perde,
Göreceksin, yerin nerede?
Ev kazarlar kara yerde,
Yatmamaya çare mi var?

MELEKLER

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Melekler nurdan, cinler saf ateşten (ısıdan) ve Âdem de bildiğiniz şeyden (toprakten) yaratıldı. (Müslim - Ahmed İbni

Hanbel)

Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu “**kevnü'l-fesad**” (oluşma-bozulma) kuralları gereği, madde âlemindeki bitki, hayvan ve insan türü canlı varlıklar, belirli toprak maddelerinden (elementlerden) belirli sebepler kuralı doğrultusunda ve belirli zaman birimleri içinde aşamalı bir şekilde yaratılır ve yavaş yavaş gelişip olgunlaşırlar. Sonra geriye sayım dönemi başlar ve sonuçta ölüp, çürüyüp aslına (toprağa) dönüşür.

Âlem-i emir denilen madde ötesi (metafizik) âlemlerde ise madde, sebep, zaman ve kevnü'l-fesad (oluşma-bozulma) gibi kurallar olmadığından, âlem-i emirde her şey Allah'ın (c.c.) sadece bir **kün** (ol) emri ile yaratılır ve yaratılan varlıklar sürekli aynı halde kalır.

Meleklerin Yaşam Koşulları

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler, hiçbir maddenin etki ve katılımı olmaksızın sadece Allah'ın (c.c.) bir **kün** (ol) emri ile yaratıldıkları için, onlarda gelişme, olgunlaşma, duraklama ve yaşlanma gibi değişim süreçleri olmaz ve onlar milyarlarca yıl aynı halde kalırlar.

Ruhsal varlıklar olan meleklerin yaşam koşulları, insanlar gibi maddeye yani havaya, suya ve gıdalara bağımlı olmayıp

doğrudan Allah'ın (c.c.) **Hayy** esmâsına bağlı olduğundan yemezler, içmezler, havayı solumazlar; milyonlarca derece aşırı sıcaktan ve çekim gücünden etkilenmezler.

Ayrıca; çalışıp çabalama, yeme, içme, giyinme, mal, mülk edinme, barınma, yuva kurma, eşya edinme, evlenme, çoluk çocuk yetiştirme ve düşmanlara karşı savunma amacı ile önlemler alma gibi kişisel ve toplumsal hiçbir sorunları olmayan meleklerin,

Kıyametten sonrası için de ne cehennem korkuları ve ne de cennet beklentileri gibi hiçbir sorunları yoktur. Çünkü nurdan yaratılan melekleri cehennem ateşi yakamadığı gibi cennet nimetleri de onları tatmin edemez. Allah'ın (c.c.) rızası dışında hiçbir beklentileri olmayan melekler, bizim havayı soluduğumuz gibi ruhsal zevkle sürekli Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih (zikir) eder ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yaparlar.

Melekler Günah İşler mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Allah onlara (meleklerle) neyi emrederse isyan etmezler ve emrolundukları şeyi de derhal yaparlar. (Tahrîm, 6)

Nurdan yaratıldıkları için öfke, şehvet, onur, benlik, kin, kibir (büyüklük taslama) ve kıskançlık gibi nefsânî (hayvansal) duyguları ve gelecekle ilgili hiçbir beklentileri olmayan melekler, Allah (c.c.) onlara neyi emrederse isyan etmezler ve emrolundukları şeyi de derhal yaparlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz meleklerle (ve iblis'e) Âdem'e secde (saygı) yapın diye emretmiştik. İblis hariç, (meleklerin) hepsi derhal secde ettiler. O (iblis) büyüklük taslayıp (secde etmekten) kaçındı ve kâfirlerden oldu. (Bakara, 34)

Allah'ın (c.c.) emirlerini uygulamanın dışında hiçbir amaçları olmayan melekler, ruhsal zevkle derhal secdeye kapanırken, cin asıllı olduğu için nefsânî duyguları olan iblis (şeytan), “Ben ondan (Âdem'den) daha hayırlıyım.” diye büyüklük taslayıp secde yapmadı ve cennetteki meleklerin lideri iken lânetlenip oradan kovuldu.

Melekler Erkek mi, Dişi mi?

Allah'ın (c.c.) madde âlemindeki canlı varlıklar için koymuş olduğu üreme kuralı gereği hayvan, cin ve insan türü canlı varlıklarda, erkeklik-dişilik gibi cinsel organların ve adına şehvet denilen cinsel duyguların olması doğal olduğu gibi,

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler, madde âlemindeki üreme kuralına tâbi olmayıp, sadece Allah'ın (c.c.) bir **kûn** (ol) emri ile yaratıldıkları için, meleklerde erkeklik ve dişilik gibi cinsel organların ve adına şehvet denilen cinsel duyguların **olmaması** da doğaldır.

Allah'ın (c.c.) madde ötesi âlemler için koymuş olduğu kural gereği melekler, doğmaz, doğurmaz, ölmez, üreyip çoğalmaz ve kıyamete kadar sürekli aynı halde kalırlar. Erkeklik-dişilik organları ve cinsellik duyguları olmayan melekler, ne erkektir ne dişidir; madde ötesi ruhsal varlıklardır.

Gerçi eski çağlardan beri bazı sapıklar, hiçbir bilgi ve kanıtı dayanmadan sadece kendi hayal dünyalarında melekleri güzel kızlar şeklinde algılamışlar ve bunları resimlere de yansıtmışlar.

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz âhirete inanmayan (sapık) lar, meleklerle dişi adlar takmaktadırlar. Gerçekte onların bununla (meleklerle) ilgili hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna

(varsayıma) tâbi oluyorlar. Zan ise kesinlikle gerçeği yansıtmaz. (Necm, 27-28)

Kendi hayal dünyalarında melekleri kanatlı güzel kızlar şeklinde algılayanlar hakkında Allah (c.c.), “Âhirete inanmayanlar” buyuruyor ki kâfirler demektir. Çünkü âhirete iman, imanın temel ilkelerindendir.

Meleklerin Kanadı Var mı?

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler yapan Allah’a hamdolsun. O (Allah) ki yaratışta dilediğini çoğaltır. Kuşkusuz Allah, gücü her şeye yetendir. (Fâtır, 1)

Kanat denilince, aklımıza öncelikle kuş kanadı gelebilir. Çünkü insan, bilmediği ve görmediği şeyleri en iyi bildiği şeylere benzetmeye ve kıyaslamaya çalışır. Evet meleklerden bazılarının ikişer, bazılarının üçer ve bazılarının dörder kanatları vardır ve Allah (c.c.) Hz. Cebrâil’e 600 kanat verdiği gibi dilediğine daha fazlasını da verir.

Ancak meleklerin kanadının ne anlama geldiğini, hakikat mı, mecaz mı, kinâye mi, mânevî bir makam ve derece mi olduğunu ve niteliklerini bilemeyeceğimizden, hayal ve evham duygularımızla çözmeye çalışmayalım ve en doğrusunu “Onları yaratan Allah bilir.” diyelim.

Gerçi meleklerin kanatlarının ne anlama geldiğini ve niteliğini bilemeyiz ama bildiğimiz bir şey varsa, o da hiçbir varlığa zararı dokunmayan, elinden, dilinden hiç kimseye kötülük gelmeyen, uysal, uyumlu, hoşgörülü ve güzel ahlâklı kimselere “melek gibi” denir. Doğrudur ve işte melekler gerçekten böyledir.

Meleklerin Makamları ve Görevleri

Yüce Allah buyuruyor:

(Cebrâil dedi ki:) Bizim her birimiz için mutlaka belirli bir makam vardır. (Sâffat, 164)

Evrensel denge-düzenin gereği, madde âlemindeki atomlar ve hücreler bile başıboş olmayıp her birinin belirli bir yeri ve belirli bir görevi olduğu gibi, madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler de başıboş olmayıp, her birinin belirli bir makamı ve belirli bir görevi vardır.

Allah'ın (c.c.) izni olmadan atomun çekirdeği etrafında dönen elektronlar, belirli yörüngelerinden zerre kadar ayıramadığı gibi melekler de belirli makamlarından zerre kadar ayıramaz ve görevlerini bir an ihmal edemezler.

Örneğin; mîrac gecesini Hz. Muhammed'i Mekke'deki Mescid-i Haram'dan önce Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya, oradan yedi kat göklere ve kendi makamı olan Sidre-i Müntehâ'ya kadar götüren Hz. Cebrâil, "Buradan bir karış ileri geçersen yanarım." diye makamını aşamadı ve Hz. Muhammed'e Kâb-ı Kavseyn makamına kadar refakat edemedi.

Hiz. Cebrâil'i çok seven ve ona karşı özlem duyan Peygamberimiz (s.a.v.), daha sıkça gelmesini isteyince, Hz. Cebrâil: **"Biz ancak Rabbimin izni ile ineriz."** (Meryem, 64) diye cevap verdi.

Meleklerin makamlarını, görevlerini, cinslerini, sayılarını ve ibâdetlerini ancak onları yaratan Allah (c.c.) bilir. Biz burada Kurân-ı Kerîm ve hadîs-i şeriflerde bildirilen bazı meleklerin makam ve görevlerini kısaca özetlemeye çalışalım.

Hamele-i Arş Melekleri

Madde ve madde ötesi bütün âlemleri kuşatan ve bütün âlemlerin yönetim merkezi konumunda olan Arş'ı taşıyan meleklerle, "Hamele-i arş melekleri" denir. Bunlar, "Sübhânallahi ve bi-hamdihi" diye sürekli Rablerini hamd ile tesbih eder ve Allah yoluna tâbi olan mü'minlerin bağışlanması için dua ederler.

Hâffîn Melekleri

Yeryüzündeki insanlar Kâbe'yi ve gökyüzündeki melekler Beyt-i Ma'mûr'u tavaf ettiği gibi Hâffîn melekleri de Arş'ı tavaf eder ve "Sübhânallahi ve bi-hamdihi" diye sürekli Rablerini tesbih ederler.

Mele-i A'lâ Melekleri

Allah'ın (c.c.) sevdiği kullarını yanlarında andığı en kutsal mukarreb melekler topluluğuna, Mele-i A'lâ melekleri denir.

Hz. Cebrâil

En güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan Hz. Cebrâil'in aslî görevi, Allah'ın (c.c.) emirlerini ve semâvî kitapları vahiy yolu ile peygamberlere tebliğ etmektir. Bunun dışında deprem, fırtınalar, aşırı yağışlar, seller, bazı yerlerin batması, yanardağların infilâk etmesi, yıldızlar arası olaylar ve güneşteki olağanüstü patlamalar ve Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayan toplumların helâk edilmesi de onun görev kapsamındadır.

Hz. Mîkâil

En kutsal meleklerden biri olan Hz. Mîkâil'in aslî görevi de bitki, hayvan ve insan türü bütün canlıların, Allah (c.c.) tarafından takdir edilmiş ve Levh-i Mahfuz'a yazılmış olan rızıklarının yerinde ve zamanında oluşması için gökteki ve yerdeki sebepler kuralını yönlendirmektir.

Hız. Azrâil

En büyük, en güçlü ve en heybetli meleklerden biri olan hz. Azrâil'in aslî görevi de, takdir edilen eceli gelenlerin canını almaktır. Ölüm nedeni ister savaş, ister terör, ister deprem, ister sel felâketi, ister trafik kazası, ister kalp krizi, ister kanser, ister yüksek tansiyon, ister beyin kanaması ve ister yaşlılık olsun,

Takdir edilen ömrünü tamamlayan, takdir edilen rız-kını yiyip tüketen ve takdir edilen nefes sayısını tamam-layanların canını, ancak ölüm meleği Azrâil (a.s.) alır.

Hız. İsrâfil

En büyük, en güçlü ve en kutsal meleklerden biri olan hz.İsrâfil'in aslî görevi de, iki defa Sûr'a üflemektir. Şu anda ağzında Sûr ve gözleri Arş'ta, Sûr'a üflemek için Allah'ın (c.c.) yüce emrini beklemektedir. Sûr'a ilk üfleyişinde hayal edemeyeceğimiz boyutlarda çok şiddetli ses ve sarsıntılarla atomlar ve yıldızlar arası denge, düzen ve çekim gücü bozulacak ve gelip geçmiş bütün peygamberlerin haber verdiği korkunç **KİYAMET** kopacak.

İkinci üfleyişinde yine çok şiddetli ses ve sarsıntılarla yerler, gökler başka bir şekil alacak, yeni bir denge-düzen kurulacak, bütün canlılar yeniden diriltilip kabrinden kalkacak ve sorgulanmak üzere mahşer yerinde toplanacak.

Yazıcı Melekler

Biri sağ ve diğeri sol omuzda olmak üzere, her insanın yanında mânevî kameralarla ses ve görüntüleri kaydeden görevli iki melek vardır. Sağdaki melek sevapları, soldaki melek günahları kaydeder ve niteliğini bilemediğimiz bu mânevî defter (kamera), mahşer yerinde "Kitabını oku" (yaptıklarını gör) diye sahibine verilir.

Nusret Melekleri

İslâm ülkelerini ve orada yaşayan müslümanları korumak ve Allah'ın (c.c.) dinini yeryüzüne egemen kılmak için Allah yolunda savaşan ordulara yardım için gelen meleklerdir.

Yeryüzü Melekleri

Dünyanın her tarafı (karalar, denizler ve havalar) bitkilerin, hayvanların ve insanların yararına farklı işlerle görevli yeryüzü melekleri ile doludur.

Gökyüzü Melekleri

Uzayda, ayda, güneşte, yıldızlarda, galaksilerde ve yedi kat göklerin tamamı; sürekli kıyam, rûkû, secde eden ve “Sübhânallahi ve bi-hamdihi” diye Allah'ı (c.c.) hamd ile tesbih eden gökyüzü melekleri ile doludur.

Münker ve Nekîr Melekleri

Âhiret âleminin mânevî gümrük kapısı olan yer altındaki kabre konduğumuz zaman, Münker ve Nekîr adında iki melek gelecek ve “Rabbin kim, dinin ne ve peygamberin kim?” diye bizi sorguya çekecekler.

Cehennem Melekleri

Çok iri cüsseli, heybetli, korkunç görünümlü ve acıma duygusundan yoksun olan cehennemdeki görevli meleklerle **zebânî** denir. Zebânîlerin en büyüklerinden on dokuzu lider konumunda olup, bunların da en büyüğü ve hepsinin lideri **Mâlik** adındaki cehennem meleğidir.

Cennet Melekleri

Her biri güzel, nurlu, güleç yüzlü ve çok sevimli olan cennet meleklerinin başında, hepsinden daha güzel, daha nurlu, daha güleç yüzlü ve daha sevimli olan **Rıdvan** adında bir melek vardır.

Dünyada iman edip ibadetlerini düzenli şekilde yapan ve her çeşit günahlardan kaçınanlar, mahşer yerindeki kısa sorgulamadan ve Sırat Köprüsünü hızla geçtikten sonra cennetin önüne gelince, o güzelim cennetin kapıları açılacak ve Rıdvan onları kapıda karşılayıp,

“Selâmün aleyküm! (selâmet ve esenlik size!) Tertemiz (günahlardan arınıp) geldiniz. Sürekli kalıcı olduğunuz halde buyrun girin!” (Zümer, 73) diye onları cennete davet edecek.

Ayrıca, Allah'ın (c.c.) izni ile bizi cinlerden ve her çeşit varlıklardan koruyan muhâfız melekleri, kalplerimize iyiliği emreden ilham melekleri ve takdîr-i ilâhîde dünyaya canlı bir bebek şeklinde gelmesi mukadder olan ana rahmindeki nutfeyi (embriyonu) gözetip koruyan meleklerle kadar, madde ve madde ötesi bütün âlemler sayılarını ancak Allah'ın (c.c.) bildiği meleklerle doludur.

Melekleri Neden Göremiyoruz?

Meleklerle iman, imanın temel ilkelerinden biri ve Allah'a (c.c.) imandan sonra, imanın ikinci temel ilkesidir. Ancak bir gerçeği de unutmayalım! İman, gaybîlik (gizlilik) ilkesine bağlıdır ve bu fânî dünya âhîret âleminin bir sınav salonu konumundadır.

Eğer biz, melekleri açıkça görsek ve onlarla konuşup sohbet etsek, imanın gizlilik ilkesi gider, sınavın anlamı kalmaz ve imanla küfür dengesi bozulur. Bazı sapıkların **“Ben görmediğime inanmam.”** sözü, iman açısından geçersiz olduğu gibi bilimsel açıdan da geçersizdir. Çünkü madde âlemindeki toprak maddelerinden (elementlerden) yaratılan bedensel yapımız ve görme, işitme gibi duyu organlarımız, sadece madde âlemi ile sınırlı olduğundan,

Nurdan yaratılan ve madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekleri göremediğimiz gibi aslımız, özümüz, gerçek ve kalıtsal kişiliğimiz olan madde ötesi **ruhlarımızı** da göremiyoruz. Ancak bizim ruhlarımızı göremememiz, ruhların yok olduğu anlamına gelmediği gibi melekleri göremememiz de meleklerin yok olduğu anlamına gelmez.

Diğer yandan sürekli soluduğumuz havadaki oksijen gazını göremediğimiz gibi içtiğimiz sulardaki, yediğimiz gıdalardaki, çevremizdeki, derimizdeki, saçlarımızın, kıllarımızın ve tırnaklarımızın diplerindeki milyarlarca bakterileri de göremiyoruz. Bunları inkâra kalkışmak ne derece çılgınlık ise, meleklerin varlığını inkâra kalkışmak daha çılgınlık ve daha sapıklıktır.

İNSANLAR

Madde ötesi ruhsal varlıklar olan ve Allah'ın sadece bir **kün** (ol) emri ile yaratılan meleklerin hayatı havaya, suya, bitkisel ve hayvansal gıdalara ve barınacakları bir mekâna bağlı olmayıp doğrudan Allah'ın (c.c.) **Hayy** esmâsına bağlı olduğundan, melekler yaratıldığı zaman ne dünya, ne ay, ne güneş, ne yıldızlar ve ne de madde âlemi vardı.

İnsana Gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzünde hareket eden bütün canlıların rızkı, ancak Allah'a âittir. Ve O (Allah) ki, onların sürekli barınacakları yerleri de geçici olarak kalacakları yerleri de bilir. Bunların hepsi Kitab-ı Mubînde (Levh-i Mahfuz'da yazılı) dır. (Hûd, 6)

Allah'ın (c.c.) irâde ve takdirinin gereği insanların hayatı, melekler gibi doğrudan Allah'ın (c.c.) **Hayy** esmâsına değil, madde âlemindeki zincirleme sebepler kuralı gereği havaya, suya, bitkisel ve hayvansal gıdalara ve mekâna (yerleşim alanına) bağlı olacağından,

İnsanlardan önce alt yapının yani dünyanın, ayın, güneşin, yıldızların ve galaksilerin yaratılması ve bunların belirli yörüngelere oturtulması, sonra insanların soluyacakları havanın, içecekleri suyun ve yiyecekleri bitkisel ve hayvansal gıdaların yaratılması ve alt yapı hazırlandıktan sonra insanların yaratılması, ilâhî hikmetin ve takdirin gereğidir.

GÖKLERİN VE YERİN YARATILMASI

Yüce Allah buyuruyor:

Sizin Rabbiniz olan Allah, gökleri ve yeri altı günde yarattı. (A'raf, 54)

Evet, bizim ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.), gökleri ve yeri (dünyayı) altı günde, yani altı dönemde yarattı.

Neden Bir Anda Değil de, Altı Dönemde?

Madde ve madde ötesi bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.), yarattığı her âlem için farklı kurallar koyduğundan, madde ötesi âlemlerde her şey Allah'ın (c.c.) sadece bir **kün** (ol) emri ile bir anda olur ve sürekli aynı halde kalır.

Madde âleminde ise her şey belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda, belirli zaman birimleri içerisinde ve belirli aşamalardan geçerek yaratılır. İşte bu nedenle Allah (c.c.), gökleri ve yeri bir anda değil, madde âlemi için koymuş olduğu kurallar doğrultusunda altı dönemde yarattı.

Birinci Dönem

Yüce Allah buyuruyor:

O kâfirler görmediler (görür gibi kesin bilmediler) mi ki, gökler ve yer birleşik bir halde iken, biz onları yarıp (infilâk ettirip) birbirinden ayırdık. (Enbiyâ, 30)

Gökler ve yer birleşik ve duhan (gaz) halinde iken, Allah'ın (c.c.) yüce irâde ve takdiri ile madde âlemindeki sebepler kuralı otomatikman devreye girdi ve gaz kütlesi korkunç enerjiye dönüşüp genişledi.

Korkunç enerjiye dönüşüp genişleyen gaz kütlesi, Allah'ın (c.c.) irâdesi ile takdir ettiği boyutlarda şiddetli patlamalarla yarılıp parçalandı ve büyük kütlelere ayrıldı. Sonra Allah'ın (c.c.) irâdesi ile tekrar şiddetli patlamalar oldu, büyük kütlelerden bazı parçalar kopup ayrıldı ve birinci dönem tamamlandı.

İkinci Dönem

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra, (ilâhî irâde) göğe yöneldi. Gök, duhan (gaz) halinde idi. Ona (göğe) ve yere “İster istemez (emrime) gelin.” dedi. Onlar, “İsteyerek (emrine) geldik.” dediler.

(Fussilet, 11)

Parçalanan kütleler kızgın gaz halinde ve korkunç enerji yüklü iken, Allah (c.c.) göğe (yıldızlara) ve yere (dünyaya) ister istemez koymuş olduğum denge, düzen ve çekim kanunlarına uyun ve yörüngelerinize oturun emrini verdi.

Yer ve gök, Allah'ın (c.c.) onlara verdiği duygu ve yetenek ile ilâhî emri anladılar ve “Koymuş olduğun denge, düzen ve çekim kanunlarına isteyerek uyacağız.” dediler ve Allah'ın (c.c.) takdir ettiği yörüngelere yerleşip dönmeye başladılar.

Yüce Allah buyuruyor:

Bu şekilde onları iki gün (dönem)de, yedi gök olarak yerlerine (yörüngelerine) oturttu ve her göğe (görevi ile ilgili) emri vahyetti (ilham etti). (Fussilet, 12)

Allah'ın (c.c.) yerlere ve göklere yani katı, sıvı ve gaz halindeki atom yığınlarına ilham şeklinde emirler vermesini sakın yadırgamayalım!.. Dış kulaktan gelen karmaşık sesleri beyindeki işitme hücreleri ayırt edip anladıkları gibi, yerdeki ve göklerdeki atomlar da Allah'ın (c.c.) emirlerini

ayırt edip anlarlar. Dilediği an ölü atomları canlı hücrelere ve canlı hücreleri ölü atomlara dönüştüren Allah (c.c.) katında, atomlarla hücreler ve canlı varlıklarla, cansız varlıklar arasında hiçbir fark yoktur.

DÜNYANIN YARATILIŞI

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) De ki: Siz mi dünyayı iki gün (dönem) de yaratani inkâr edip O'na ortaklar koşuyorsunuz? O (Allah) ki bütün âlemlerin Rabbidir.

Ve onun (yerkürenin) üstüne sabit dağlar yerleştirdi. Bereket (kaynaklarını) oluşturdu ve rızık isteyenlerin rızıklarını eşit ölçüde takdir etti ve (bunları) dört gün (dönem) de tamamladı. (Fussilet, 9-10)

İkinci dönemdeki patlamalarda, gökteki büyük bir kütle-den kopup fırlayan ve Allah'ın (c.c.) takdir ettiği yörüngeye oturan dünya, kızgın bir gaz kütlesi halinde iken, Allah (c.c.) **“Bundan sonra dünyayı yaydı, düzenledi.”** (Nâziat, 30)

Yerlerin, göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.), kızgın gaz kütlesi halindeki dünyayı, fiziksel açıdan iki dönemde ve rızık açısından da iki dönemde olmak üzere dört dönemde tamamladı ve yaratacağı bitki, hayvan ve insan türü canlı varlıkların yaşam koşullarına göre düzenledi.

Şöyle ki: Yer kabuğunun üstünde ağır baskılar oluşturması ve dengenin korunması için, takdir edilen belirli yerlere, belirli ölçülerde yüksek dağlar ve değişik boyutlarda tepeler oluşturuldu. Dünyadaki su dengesini karşılayabilecek ölçüde, deniz ve göl yatakları hazırlandı.

Yerkürenin yüzeyindeki kızgın gaz halindeki atomlar, bereket kaynaklarına yani yaratılacak olan canlıların rızıklarını oluşturacak çeşitli elementlere dönüştürdü.

HAVA DENGESİ (ATMOSFER)

Yüce Allah buyuruyor:

Göğü (atmosferi) korunmuş bir tavan yaptık. Oysa onlar, âyetlerimizden (atmosferin yaratılışını düşünüp ibret almaktan) yüz çevirmektedirler. (Enbiya, 32)

Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu denge, düzen ve çekim kanunu doğrultusunda yerküreden ayrılan hafif gazlar, yer çekimine bağlı kalarak dünyanın çevresinde hava dediğimiz atmosfer tabakasını oluşturdu.

Bitkiler dahil, yeryüzündeki bütün canlıların hayatı için birinci derecede önemli olduğundan, Allah (c.c.) canlılardan önce soluyacakları havayı yarattı ve havadaki gazlar arasında da çok hassas bir denge-düzen kurdu.

Canlıların hayatı için birinci derecede önemli olan hava (atmosfer); bunun dışında uzaydan gelen göktaşlarından, meteorlardan ve güneşten gelen öldürücü ultraviyole ışınları ile kozmik şualardan da dünyayı korur. Bu nedenle Allah (c.c.),

“Göğü (atmosferi) korunmuş (koruyucu) bir tavan yaptık. Oysa onlar (gafiller) âyetlerimizden (atmosferin yaratılışını düşünüp ibret almaktan) yüz çevirmektedirler.” buyuruyor.

Atmosferi İbretle İncelediğimizde!..

Eğer dünyanın çevresinde koruyucu atmosfer tabakası olmasaydı, uzaydan gelen göktaşları ve güneşten gelen öldürücü ışınlarla, dünya cehenneme dönüşür ve hayat olmazdı.

Eğer dünyanın çekim gücü olmasaydı ya da daha zayıf olsaydı, yerküreden ayrılan hafif gazlar uzayda dağılıp gider ve atmosfer tabakası oluşamazdı. Nitekim ayın çekim gücü zayıf olduğu için, ayda atmosfer tabakası oluşmıyor.

Eğer dünyanın çekim gücü daha fazla olsaydı, yerküreden ayrılan gazlar dünyanın yüzeyinde yoğunlaşıp kalır ve yine atmosfer tabakası oluşamazdı.

Madde âleminde her şeyi çok hassas bir denge, düzen ve çekim kanunu doğrultusunda yaratan Allah (c.c.),

Atmosferi oluşturan azot, oksijen, karbondioksit, argon, hidrojen, neon ve helyum gibi bazıları daha ağır ve bazıları daha hafif olan gazları da, belirli bir denge, düzen doğrultusunda, belirli oranlarda ve belirli yerlere yerleştirmiştir.

Atmosferi oluşturan gazlar arasında meydana gelebilecek herhangi bir dengesizlik, iklim şartlarının ve doğal dengelerin bozulmasına neden olur ve bundan bitkiler dahil, bütün canlılar etkilenir.

SU DENGESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlıyı sudan yarattık. (Enbiya, 30)

Yeryüzünün canlıların yaşam koşullarına uygun bir ortamda düzenlenmesinden ve atmosfer dediğimiz hava dengesinin kurulmasından sonra, sıra su dengesine geldi.

Bitkiler dahil, dünyadaki canlıların bedensel yapılarının yaklaşık olarak % 75'i sudan oluşacağına göre, dünyadaki su dengesinin de bu orana yaklaşık bir düzeyde olması, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu denge-düzen kuralının gereği idi.

Yeryüzüne İlk Su Nereden Geldi?

Yüce Allah (c.c.) buyuruyor:

Ve gökten (atmosferden) takdir ettiğimiz ölçüde su indirdik ve onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık).

(Mü'minûn, 18)

İlk su yeryüzünden fışkırıp çıkmamış, gökten yani atmosferden yağmur şeklinde yere inmiştir. Bu nedenle Allah (c.c.), “Takdir ettiğimiz ölçüde suyu gökten indirdik ve onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık)” buyuruyor.

Hiçbir şeyi zamana, olaylara ve rastlantılara bırakmayıp, her şeyi en ince ayrıntılarına kadar takdir edip belirleyen Allah (c.c.), takdir ettiği ölçüde atmosferden yağmur şeklinde indirdiği suyu, dünya düzenlenirken hazırlanan deniz ve göl yataklarında depoladı ve yeryüzünde su dengesi kurulmuş oldu.

Eğer atmosferden su indirilmeden önce, deniz ve göl yatakları hazırlanmasaydı ve yeryüzü dağlık, tepelik olmayıp her tarafı dümdüz ova şeklinde olsaydı,

Yeryüzünün her tarafı yaklaşık olarak 4000 metre kadar sular altında kalır ve insanlar balıklar gibi suda yaşama zorunluluğunda kalırdı.

DÜNYADA HAYATIN BAŞLANGICI

Yüce Allah buyuruyor:

Allah gökten (atmosferden) bir su indirdi ve onunla (o su ile) ölümünden sonra yeryüzüne hayat verdi. (Nahl, 65)

Kızgın gaz halindeki dünyanın üst tabakasını (yer kabuğunu) canlıların yaşam koşullarına uygun bir ortama

dönüştüren; güneşi, ayı ve yıldızları çok hassas matematiksel hesaplara göre takdir ettiği yörüngelere oturtan; hava ve su dengesini düzenleyen Allah (c.c.),

Madde âlemi için koymuş olduğu denge, düzen, çekim, fizik, kimya, biyoloji ve botanik kurallarını yürürlüğe koyarak, gelişmiş bitkilerin rızkı (gübresi) olacak olan ilk tür ilkel bitkileri yaratmaya başladı.

Diğer yandan, Allah'ın (c.c.) yeryüzünde depoladığı su, güneş enerjisi ile buharlaşarak tekrar atmosfere çıkmaya, sonra Allah'ın (c.c.) dilediği an, dilediği yerlere yağmur şeklinde inmeye ve su dengesi otomatikman çalışmaya başladı.

Atmosferdeki su buharı kar veya yağmur şeklinde yere inerken, havadaki gazların dışında nitrat, sülfat, amonyak ve organik, inorganik gibi tuzları da çözümlenmiş olarak yere indirirken,

Diğer yandan yerdeki hidrojen, karbon, fosfor, azot, kükürt, potasyum, demir, kalsiyum ve magnezyum gibi elementleri de çözümleyerek yeni tür bitkilerin rızkını hazırlamaya ve sonra, Allah'ın (c.c.) dilediği yerlerde ve dilediği ölçüde çeşitli bitki türleri üremeye başladı.

İNSANIN YARATILIŞINA DOĞRU

Bir zamanlar dünyada insan diye bir varlık yoktu ve o günkü doğal dünyada, çeşitli bitki türleri ile çeşitli hayvan türleri vardı ve her biri doğal hayatını yaşıyordu.

Anasır-ı erba'a (dört unsur) denilen toprak, su, hava ve ısıdan yaratılan ve akıl duygusundan yoksun olan hayvanlar; bir yandan yeme, içme, havayı soluma, eşlenme, yuva yapma ve yavru yetiştirmek için koşuştururken, diğer yandan da birbirleri ile sürekli boğuşuyorlardı.

Nurdan yaratılan ve akıllı, bilinçli ruhsal varlıklar olan melekler ise, hayvansal yaşamın ötesinde ruhsal zevkler ve mânevî feyizlerle yüce Allah'ı hamd ile tesbih (zikir) ediyor ve Allah'ın (c.c.) her emrini ânında yerine getiriyorlardı.

Ancak cenneti ve cehennemi boşuna yaratmayan Allah (c.c.), ezelî irâde ve takdirinin gereği, bu iki karşıt varlığın (melek-hayvan) birleşiminden yeni tür bir varlık yaratmayı diledi ve bunu meleklerle şöyle bildirdi:

“Hani Rabbin Meleklerle; Ben yeryüzünde bir halife (insan) yaratacağım dediği zaman, melekler: Biz seni hamd ile tesbih ve takdis ederken, orada (yeryüzünde) fesat çıkaracak ve kan dökecek bir varlık mı yaratacaksın? dediler. (Allah:) Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim” buyurdu. (Bakara, 30)

Madde âlemindeki anasır-ı erba'a denilen toprak, su, hava ve ısıdan (güneş enerjisinden) yaratılan hayvanlar, sürekli birbirine saldırıp boğuşuyorlardı.

Aynı maddelerden yaratılacak olan insanlar arasında da fitne, fesat çıkmasından ve birbirleri ile boğuşurken aşırı derecede kan dökülmesinden ve yeryüzünde doğal denge-lerin bozulup kıyametin kopmasından korkan melekler,

“Biz seni hamd ile tesbih ve takdis (zikir) ederken, yeryüzünde birbiriyle boğuşup fitne, fesat çıkaracak ve kan dökecek bir varlık mı yaratacaksın?” demekten kendilerini alamadılar.

Allah (c.c.), bu görüşlerinden dolayı melekleri kınamadı. Çünkü gerçekten insanların içinden çok zâlimler çıkacak ve bunlar yeryüzünde fitne fesat çıkarıp çok kan dökeceklerdi ama, meleklerin bilmediği bir şey vardı. Bu nedenle Allah (c.c.), **“Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim.”** buyurdu.

Meleklerin Bilmediği Şeyler Nelerdi?

Madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu denge, düzen, çekim, kimya, fizik, biyoloji ve üreme kuralları doğrultusunda ölü atomların canlı hücrelere ve nefis denilen korkunç bir güce nasıl dönüştüğünü çok iyi biliyorlardı.

Ancak **ruh**, ilâhî bir sır olduğundan, melekler sadece insanın bedensel yönünü biliyor, gerçekte meleklerle eşit konumda olan ruhsal yönünü yani gerçek ve kalıtsal kimliğini bilmiyorlardı.

İşte Allah (c.c.) meleklerle, **“Sizin bilmediğiniz şeyleri ancak ben bilirim.”** derken, insanın aslı, özü, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhsal kimliğine vurgu yapıyordu.

Çünkü insanların içinden ruhsal duyguları, nefsânî duygularını aşan çok peygamberler, siddıklar, şehitler, evliyalar, ârifler ve sâlihler çıkacak ve o güzelim cennet bunlarla dolup şenlenecekti.

İLK İNSAN (HZ.ÂDEM) İN YARATILIŞI

Hız. Âdem, madde ötesi ruhsal varlıklar olan melekler gibi sadece bir **ol** emriyle değil, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda yaratıldı. İşte bu kurallara fitrat kanunları denir.

İnsanlar, araştırma ve deneyimleri ile bazı fitrat kanunlarının ayrıntılarına inebilir ve öncekilere gizli olan bazı sırlara ulaşabilirler. Ancak fitrat kanunları üzerinde hiçbir değişiklik yapamazlar.

Örneğin; meteoroloji uzmanları soğuk ve yağışlı havaların geleceğini, doğruya en yakın bir şekilde tahmin ede-

bilirler ama, soğuk ve yağışlı havaların gelişini önleyemez, erteleyemez ve yönünü bile değiştiremezler.

Ayrıca insanların bilgi, gözlem ve araştırmalarının dışında kalan daha nice fitrat kanunları vardır ki, çağımızın insanı henüz bunlara ulaşamamıştır.

İşte ilk insan Hz. Âdem, bizim bilgi, gözlem, deneyim ve araştırmalarımızın dışında kalan, farklı bir fitrat kanunu doğrultusunda doğrudan toprak maddelerinden yaratılmıştır.

Yüce Allah buyuruyor:

Yarattığı her şeyi en güzel (bir şekilde) yaratan Allah, insanın (Âdem'in) yaratılışına çamurdan başladı. (Secde, 7)

Hız. Âdem, Allah'ın (c.c.) madde âlemi için koymuş olduğu birbirine bağlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda aşamalı bir şekilde yaratıldı ve ilk aşamasına çamurdan yani suda çözümlenmiş topraklardan (elementlerden) başlandı. Ancak bu farklı bir çamurdu.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz insanı çamurdan süzülmüş bir öz'den yarattık. (Mü'minûn, 12)

Âyette geçen “*el-insan*” daki lââm-ı ta'rif, hem ahd ve hem cins içindir. Ahd anlamına göre, belirli o insanı (Âdem'i) çamurdan süzülüp çekilmiş bir öz'den yani belirli elementlerden yarattık demektir.

Bitki kökleri kendileri için gerekli olan karbon, hidrojen, azot, fosfor ve kalsiyum gibi suda çözümlenmiş elementleri, ıslak, nemli topraklardan süzüp aldıkları gibi,

Melekler de Hz. Âdem'in bedensel yapısı için gerekli olan elementleri ıslak, nemli topraklardan süzüp aldılar ve Hz. Âdem'in “**min sülâletin min tıyn**” aşaması tamamlandı.

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten biz onları (babaları Âdem'i) yapışkan bir çamurdan yarattık. (Sâffât, 11)

Hız. Âdem'in çamurun özünden süzölüp alınan elementleri, güneş enerjisi, ayın, yıldızların şuaları ve havadaki gazların etkisiyle yapışkan bir maddeye dönüştü ve hız. Âdem'in “**min tıynin lâzib**” aşaması da tamamlandı.

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten biz (ilk) insanı kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan yarattık. (Hicr, 26)

Hız. Âdem'in çamuru, bir yandan güneş enerjisi, ayın, yıldızların şuaları ve havadaki gazların etkisi ve diğer yandan çok karmaşık kimyasal ve fiziksel reaksiyonlar sonucu önce yapışkan bir maddeye, sonra kara koyu balçığa dönüştü, iç ve dış organları belirginleşip şekillendi ve insan şeklinde kupkuru bir toprak kap gibi oldu.

Hız. Âdem'in, madde âlemindeki birbirine bağımlı zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda aşama aşama yaratılan bedensel yapısı tamamlanıp hayata geçiş aşamasına gelince, Allah (c.c.) meleklerle şöyle buyurdu:

“O'nun (Âdem'in) yaratılışını tam düzenlediğim ve (emrimdeki) ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) anda, onun için derhal secde edin.” (Sâd, 72)

İç ve dış organları tam teşekkül eden, beyinsel yapısı, sinir sistemi, dolaşım sistemi, solunum sistemi ve sindirim sistemi düzenlenen ve tam bir insan şekline dönüşen, hız. Âdem'in kupkuru çamur yığını halindeki cansız bedeni, Mekke ile Tâif arasında yatıyordu.

Hallâk-ı âlem (bütün âlemlerin tek yaratıcısı) olan Allah (c.c.), ilâhî bir sır olan emrindeki ruhtan hz. Âdem'in kupkuru çamur yığını halindeki cansız bedenine üfleyince yani bir **kûn** (ol) emri ile hayat verince,

Hz. Âdem'in tüm organları ve sistemleri, düğmesine basılmış tam otomatik bir makine gibi çalışmaya başladı. Az önce kupkuru bir çamur yığını halinde olan hz. Âdem, canlı, akıllı ve bilinçli bir insan olarak ayağa kalktı ve ilk sözü **“Elhamdülillah”** oldu.

MELEKLERİN HAZRET-i ÂDEM'E SECDE ETMESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Hani biz meleklerle, Âdem'e secde (saygı) edin diye emir vermiştik. İblis hâriç, hepsi derhal secde ettiler. O (iblis) cinlerdendi, Rabbi'nin emrinden çıktı, fâsık oldu.

(Kehf, 50)

Nurdan yaratıldıkları için, onur, benlik ve kıskançlık gibi nefsânî duyguları olmayan melekler, derhal secde edip Allah'ın (c.c.) yüce emrini yerine getirirken,

Cin asıllı olduğu için onur, benlik ve kıskançlık gibi nef-sânî duyguları olan iblis, Allah'ın (c.c.) emrine itaat etmeyip hz. Âdem'e secde (saygı) yapmadı ve fâsıklardan oldu.

Yüce Allah iblis'e:

Sana emrettiğim halde, secde yapmana engel olan nedir? dedi. (iblis:) “Ben ondan (Âdem'den) hayırlıyım. (Çünkü) beni ateşten (ısıdan) yarattın, onu çamurdan yarattın.” dedi. (A'râf-12)

Hiç beklemediği bir anda kendini sınavda bulan iblis, büyüklük taslayıp secde yapmadı ve gerekçe olarak, “beni ateşten (ısıdan), onu çamurdan yarattın.” dedi.

İblis, aklına göre kıyaslama yapıp, ısı tabakasının, en aşağıdaki toprak tabakasından daha üstün olduğunu savundu ama, yanlış. Çünkü o, yaratana değil, yaratıldığı maddeye baktı ve sonuçta, aşağılanıp lânetlendi ve cennetten kovuldu.

İblis Kimdir?

Allah (c.c.), yeryüzünü insanların yaşam koşullarına göre düzenledikten sonra Hz. Âdem'i toprak halindeki katı atomlardan yarattığı gibi; yeryüzü sadece cinlerin yaşam koşullarına uygun kızgın gaz kütlesi halinde iken de, İblis'i ateşten yani kızgın gaz halindeki atomlardan yarattı.

Su altında ve uzayda yaşayabilen ve renksiz gazlardan yaratıldığı için gözle görülmeyen İblis, yeryüzündeki meleklerle birlikte binlerce yıl ibâdet yaptı ve zamanla yeryüzündeki melekleri aşip gökyüzündeki meleklerle karıştı ve onlarla birlikte ibâdet yapmaya başladı. Yedi kat göklerin her birinde binlerce yıl ibâdet eden İblis, zamanla yedi kat göklerdeki melekleri de aştı ve cennetteki meleklerin lideri oldu.

İblis, melekler gibi madde ötesi nurdan değil de, madde âlemindeki gazlardan yaratıldığı için, doğal olarak öfke, şehvet, onur, benlik ve kıskançlık gibi nefsânî duyguları vardı. Gerçi sınavsız bir ortamda bu duyguları aşmış ve hızla yükselmışti ama ya sınırırsa ve sınavı kaybederse ne olacaktı?

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince sınandı. Hem de cennete oranla aşağıların en aşağısı olan dünya gezegeninde çamurdan yaratılan yeni bir varlığa secde (saygı) yapmakla!

Çamurdan yaratılan bir varlığa “secde et” emrini alınca, bunu içine sindiremedi ve o güne kadar içinde gizleyip

sadece Allah'ın (c.c.) bildiği onur, benlik ve kıskançlık gibi nefsânî duyguları açığa çıktı ve sınavı kaybetti.

Yüce Allah iblis'e buyurdu:

Derhal oradan (cennetten) çık. Çünkü sen, rahmetimden uzaklaştırıldın (lânetlendin) ve bu lânet ceza (mahşer) gününe kadar üzerinedir. (Hicr, 34-35)

Onur, benlik ve kıskançlık gibi nefsânî duygularını aşamadığı için lânetlenip aşağılanan ve cennetten kovulan iblis; kendini kınayıp tevbe etmesi ve ağlayıp Allah'tan (c.c.) af dilemesi gerekirken, bu defa da nefsinin intikam alma duygusuna kapıldı ve Allah'a (c.c.):

“İzzetine (kudret ve azametinde) yemin ederim ki, Senin ihlâslı kullarının dışında, onların (insanların) hepsini azdırıp yoldan çıkaracağım.” diye yemin etti.

(Sâd, 82-83)

Yüce Allah buyurdu:

“Bu, (ihlâslı kullarını azdıramam) sözün doğrudur. Ben de şu gerçeği derim; andolsun ki senden (olan şeytanlarla) ve onlar (insanlar) dan sana tâbi olanlardan hepinizle cehennemi dolduracağım. (Sâd 84-85)

İblis'in hz. Âdem'e karşı olan kıskançlık duygusu, sonra intikam duygusuna dönüştü ve kıyamete kadar sürecek olan **Âdem-iblis** mücadelesi başladı.

Yüce Allah buyuruyor:

Şeytan kesinlikle size düşmandır, siz de onu düşman edinin! O ancak kendi taraftarlarını (ona uyanları) cehennem ehlinde olmaya davet eder. (Fâtır, 5-6)

Dünyadaki dostluklar ve düşmanlıklar genelde geçicidir. Çünkü zaman gelir, insan en amansız düşmanı ile dost ve

en sevdiği dostu ile de düşman olabilir. Bu kural, devletler için de geçerlidir. Ancak, şeytanın düşmanlığı bu kuralın dışındadır. Çünkü Allah (c.c.) **“Şeytan kesinlikle size düşmandır, siz de onu düşman edinin.”** buyurduğuna göre,

Şeytanın hz. Âdem ile başlayan düşmanlığı, hiç kesintiye uğramadan ve dostluğa dönüşmeden kıyamete kadar devam edecektir.

Göremediğimiz Şeytanla Nasıl Mücadele Edelim?

Gözlerimizle göremediğimiz mikroplara karşı, onları gören doktorların önerileri doğrultusunda mücadele ettiğimiz gibi, gözlerimizle göremediğimiz şeytanlara karşı da, onları gören Allah'ın (c.c.) ve Peygamberimiz (s.a.v.) in önerileri doğrultusunda mücadele edelim.

Yahya İbni Muâz diyor ki:

“Şeytan, bazı açıdan bizden avantajlıdır. Şöyle ki: Biz şeytani göremiyoruz, o bizi görüyor. Bizim işimiz gücümüz var, boş vaktimiz az. Onun işi gücü yok, boş vakti çok. Biz onu unutuyoruz, o bizi unutmaz. Ayrıca düşmanımız olan nefsimiz de şeytana yardımcı olur ve aleyhimize çalışır.”

Ancak! Bizim sığınacak Rabbimiz var, şeytanın sığınacak hiç kimsesi yoktur.

Yüce Allah buyuruyor:

Eğer şeytandan bir vesvese seni dürtülürse, hemen Allah'a sığın (Eûzü billâhi mine's-şeytânirracîm, de). Çünkü O (Allah) her şeyi işitendir, bilendir. (A'râf, 200)

İşte şeytanların her çeşit vesvese, dürtü, korku ve evhamlarına karşı, en güçlü ve en etkili mânevî silahımız, **“Eûzü billâhi mine's-şeytânirracim”** diye, lânetlenip

Allah'ın rahmetinden kovulan şeytanın şerrinden Allah'a (c.c.) sığınmaktır.

HAZRET-İ HAVVA'NIN YARATILIŞI

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Rabbinizden korkun ki, sizi bir tek nefis (Âdem) den yarattı ve ondan eşini (Havva'yı) yarattı ve ikisinden pek çok erkekler ve dişiler yaratıp yaydı. (Nisâ, 1)

Evrende ilk insan olan Hz. Âdem, erkek olarak yaratıldı ve melekler secde ettikten sonra dünya nimetlerinden tatmadan cennete götürüldü. Hz. Âdem cennette tekti ve yalnızdı. Diğer varlıklarla uyum sağlayamadığı için bu yalnızlık onu sıkıyordu. Nedenini bilemiyordu ama garip ve mutsuzdu.

Cennette uyku olmadığı halde bir an uykuya dalmış, mışıl mışıl uyuyordu. Günümüzde lazer ışınları ile iç organlarımızda bıçaksız, kansız ve ağrısız operasyonlar yapıldığı gibi,

Nurdan yaratıldıkları için lazer ışınlarının ulaşamadığı yerlere ulaşan ve akıllı, bilinçli ruhsal varlıklar olan melekler, Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. Âdem'in sol tarafındaki en küçük kaburga kemiğini bıçaksız, kansız ve ağrısız bir operasyonla alıp çıkardılar.

Küçücük iki üreme hücresinden insanı ve deve, fil gibi çeşitli hayvan türlerini yaratan Allah (c.c.), Hz. Âdem'in kaburga kemiğindeki milyarlarca canlı hücreden de genç ve güzel bir kız şeklinde Hz. Havva'yı yaratıverdi.

HHz. Âdem uyanınca, karşısında genç ve güzel bir kız görünce, ona hemen ısındı. Yalnızlıktan kaynaklanan sıkıntılarının gittiğini, gönlündeki boşluğun dolduğunu fark etti ve artık mutluydu.

HAZRET-İ ÂDEM EŞİ İLE CENNETTE

Yüce Allah hz. Âdem'e şöyle buyurdu:

Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin ve dilediğiniz yerde, dilediğiniz nimetleri yiyin. Yalnız şu ağaca yaklaşmayın (meyvesini yemeyin), zâlimlerden olursunuz. (A'râf, 19)

Allah (c.c.) hz. Âdem'e, eşi ile birlikte cennette diledikleri köşklere, saraylara yerleşmelerini, diledikleri yerlerde gezip dolaşmalarını, diledikleri yerlerde, diledikleri cennet nimetlerini bol bol yemelerini, sadece yasaklanmış ağaca yaklaşmamalarını ve onun meyvesinden yememelerini haber verdi. Aksi halde nefsine zulmeden yani kendine zarar edenlerden olacaklarını bildirdi.

Hiz. Âdem ile eşi, cennette dünya yılı ile bin yıl kadar kaldılar. Bu süre içinde hiç hasta olmadılar, yaşlanmadılar, sürekli genç ve zinde kaldılar ve tüm güzelliği ile cennet hayatını yaşadılar.

Ancak, Allah'ın (c.c.) "Her nefis ölümü tadacaktır." fermanını bildikleri için bir kuşkuları vardı: **Ölüm.** Ah! Ölüm olmasaydı ve cennette sürekli yaşasalardı!..

Hiz. Âdem'i eşi ile cennette kol kola gezerken gören şeytan, kıskançlığından çılgına dönüyor ve intikam almak için fırsat kolluyordu. Hiz. Âdem ile hz. Havva'daki ölüm korkusunu sezince, onlara bu açıdan yaklaşmaya karar verdi. Şeytanın elinde tek kozu vardı; bunu iyi kullanması gerekiyordu, o da yasaklanmış ağacın meyvesinden yedirtmekti.

Yüce Allah buyuruyor:

Şeytan onlara (Âdem ile Havva'ya), kendilerinden gizlenmiş edep yerlerini açığa çıkarmak için vesvese

verdi ve “Rabbiniz size, ancak meleklerden olursunuz ya da ölümsüz bir hayata kavuşanlardan olursunuz diye o ağacı yasakladı.” dedi. (A'râf, 20)

Aradığı fırsatı yakalayan ve hz. Âdem ile hz. Havva'ya cennetin dışından gizlice fısıldayan şeytan, kendisinin binlerce yıl cennette kaldığını, cennetteki meleklerin lideri olduğunu ve bu nedenle cennetle ilgili bütün gizli sırları bildiğini söyledi ve yasaklanmış ağacı göstererek,

“İşte kim şu ağacın meyvesinden yerse, dilerse melek olur, dilerse ölümsüz hayata kavuşur ve cennette sürekli mutlu yaşar.” dedi.

Genç, dinamik, sağlıklı ve hayat dolu bir kadın olan hz. Havva, şeytanın bu sözlerine hemen aldandı. Hz. Âdem ise biraz duraklayıp çekimser davranınca, şeytan:

“Ben kesinlikle sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim diye (Allah adına) yemin etti.” (A'râf, 21)

Hiç kimsenin Allah adına yalan yere yemin edemeyeceği inancında olan hz. Âdem, şeytanın yeminine inandı ve kendisini sabırsızlıkla bekleyen eşi Havva ile yasaklanmış ağaca doğru yürüdü.

Ölümsüz bir hayata kavuşma ve o güzelim cennette sürekli yaşama hayali ile sevincinden çılgına dönen hz. Havva, yasaklanmış ağacın meyvesinden koparıp önce kendi yedi. Sonra tekrar kopardı ve eli ile hz. Âdem'e de yedirdi.

İkisi de şeytana aldanıp yasaklanmış ağacın meyvesini yedikleri anda, yemyeşil cennet giysileri dökülüp edep yerleri açığa çıktı. Bir anda şaşkınlıktan şoka giren ve yaptıklarına çıldırarcasına pişman olan hz. Âdem ile hz. Havva, sağa sola koşuşup cennet ağaçlarından yapraklar koparmaya ve üst üste ekleyip edep yerlerini örtmeye başladılar.

Yüce Allah buyurdu:

Ben size o ağacı yasaklamadım mı? Ve şeytan size apaçık bir düşmandır demedim mi? diye nida etti (seslendi). (A'râf, 22)

Artık iş işten geçmiş ve o mutlu günleri hayal olmuştu. Korkularından tir tir titreyerek ve kendilerini kınayarak,

“Ey bizim Rabbimiz! Biz nefislerimize zulmettik (kendimize yazık ettik). Eğer Sen bizi bağışlamaz ve bize merhamet etmezsen, en büyük zarara uğrayanlardan oluruz dediler.” (A'râf, 23)

YASAKLANAN AĞACIN ÖZELLİĞİ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennettekiler yerler, içerler, ancak büyük ve küçük abdeste (tuvalete) çıkmazlar ve sümkürmezler. Sadece hoş kokulu bir geçirti (gaz) çıkarırlar. (Müslim)

Cennettekiler, hiçbir kısıtlamaya tâbi olmadan canları ne isterse bol bol yiyip içecekler. Ancak yedikleri, içtikleri mide ve bağırsaklarına inmeden hoş kokulu bir gaz halinde ve hafif bir geçirti ile dışarı atılacağından, tuvalete çıkmayacaklar. Ayrıca tükürme, sümkürme, aksırma, balgam, gözyaşı ve kulak kiri gibi salgıları olmayacak, saçları ve tırnakları da uzamayacak.

Hz. Âdem ile Hz. Havva cennette yaşadıkları sürece, canları ne isterse bol bol yiyip içtikleri halde, hiç kilo almadılar; tükürme, sümkürme, aksırma, balgam, gözyaşı ve kulak kiri gibi salgıları olmadı, saçları ve tırnakları da uzamadı.

Ayrıca yedikleri, içtikleri mide ve bağırsaklarına inmeden, hoş kokulu gaz halinde ve hafif bir geçirti ile dışarı

atıldığından, ana karnındaki yavruların mide, bağırsak ve edep (dışkılama) yerleri devre dışı kaldığı gibi,

Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın da cennette yaşadıkları sürece mide, bağırsak ve edep (dışkılama) yerleri devre dışı kaldığından, hiç tualete çıkmadılar.

Ancak, Yasaklanan Ağaca Gelince!..

Yasaklanan ağacın meyvesi, cennet nîmetlerinden olmayıp, dünya nîmetlerinden bir tür idi ve Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın imtihanı için özel olarak yaratılmıştı.

Kadı Beyzâvî tefsiri 1. cilt, 71. sayfada, “**Men ekele minhâ ahde**se” (Kim o ağacın meyvesinden yerse, tualete çıkar.) buyruluyor.

Yasaklanan ağacın meyvesi, cennet nîmetleri gibi hoş kokulu gaz halinde ve hafif bir geçirti ile dışarı atılamayacağından, mide ve bağırsaklara inecek ve sonuçta dışarı çıkmak için dışkılama yerlerini zorlayacaktı.

İşte bu incelikleri çok iyi bilen şeytan, Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın yasaklanmış ağacın meyvesinden yemeleri için olağanüstü çalıştı, Allah (c.c.) adına yemin etti ve sonuçta kendi açısından başarılı oldu ve intikamını da aldı.

Hz. Âdem ile Hz. Havva'nın ümitleri tükenmiş, hayalleri yıkılmıştı. Cennette tuvalet olmadığına göre, artık cennette duramayacaklardı. Acaba hangi âleme, hangi gezegene sürüleceklerdi. Allah korkusundan tir tir titiyor ve haklarında verilecek ilâhî hükmü endişe ile bekliyorlardı.

Yüce Allah buyurdu:

Bazınız bazınıza düşman olarak (yeryüzüne) inin! Sizin için yeryüzünde belirli bir zamana (kıyamete) kadar yerleşim yerleri ve yararlanacağınız nimetler vardır. (A'râf, 24)

Allah (c.c.), bazınız bazınıza düşman olarak yani şeytanla aranızdaki düşmanlık kıyamete kadar devam etmek üzere, aşağıların en aşağısı olan dünya gezegenine inin buyurdu ve bin yıllık cennet yaşantıları bir hayal oldu...

NEDEN DÜNYA GEZEĞENİ?

Madde ve madde ötesi âlemleri yaratan ve evrensel denge-düzeni kuran Allah (c.c.), yerleri ve gökleri yaratırken, dünya gezegenini insanların yaşam koşullarına göre düzenlediği ve insanları da dünya gezegenindeki yaşam koşullarına göre yarattığı için, evrende trilyonlarca gezegen olsa da, insan ancak dünya gezegeninde yaşayabilir.

Başka Gezegenlerde Hayat Yok mu?

Yüce Allah buyuruyor:

Gökleri ve yeri yaratıp, yerde (dünyada) ve göklerde (diğer gezegenlerde) dââbbe'yi (hareket eden canlıları) yaratıp yayması, Allah'ın (sonsuz kudretinin) âyetlerindendir ve O Allah, dilediği an onları bir araya toplamaya kâdir (güçlü) dır. (Şûra, 29)

Dünyanın dışındaki bazı gezegenlerde yürüyen, hareket eden canlı varlıkların bulunduğunu; bizi, onları ve bütün âlemleri yaratan Allah (c.c.) haber veriyor.

Anatomik, organik ve fiziksel açıdan bunların ne tür varlıklar olduğunu, ayrıca akıllı ve bilinçli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Ancak, gerek bizim güneş sistemimize bağlı gezegenlerde ve gerek başka gezegenlerde hayatın olması ve canlı varlıkların bulunması, insanın da o gezegenlerde yaşayabileceği anlamına gelmez.

Örneğin; denizlerde hayat olduğu ve içlerinde hareket eden canlı varlıklar yaşadığı halde, insanlar suyun içinde yaşayamazlar!

Hız. Âdem İle Eşı Havva'nın Sürgün Hayatı

Cennetten sürgün olarak dünyaya gönderilen hz. Âdem Serendib'e (Sri Lanka) ve hz. Havva da Cidde'ye indirildi. Hz. Âdem ile hz. Havva hem cennetten sürüldüler hem de birbirlerinden ayrı düştüler. Ah! O şeytanın yeminine kanmasalardı! Ah! O yasaklanmış ağacın meyvesinden yemeselerdi!..

Artık tevbe edip secdeye kapanmaktan ve sonsuz, sınırsız merhamet sahibi olan Allah'a (c.c.) yalvarıp sel gibi gözyaşı akıtmaktan başka bir seçenekleri yoktu ki!

Onlar da öyle yaptılar. Sonunda affedilip tekrar bir araya geldiler ve zor da olsa dünya hayatına uyum sağlamaya çalıştılar.

YERYÜZÜNDE İNSANLARIN ÇOĞALMASI

Madde âleminde her şeyi birbirine bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralı doğrultusunda yaratan Allah (c.c.), hz. Âdem'i anasır-ı erba'a denilen toprak, su, hava ve ısıdan ve hz. Havva'yı da hz. Âdem'in kaburga kemiğindeki canlı hücrelerden yaratmıştı. Acaba evlâtlarını hangi kural doğrultusunda yaratacak ve yeryüzünde insanlar nasıl çoğalacaktı?

Madde âlemindeki canlıların üreyip çoğalmasını düzenleyen fıtrat kanunlarına göre aynı türden, biri erkek ve diğeri dişi bir çiftin bir araya gelip çiftleşmesi ile üreyip çoğaldıklarını ve sadece bu yolla nesillerinin devam ettiğini görüyoruz. Hz. Âdem ile hz. Havva da bu üreme kuralına mı tâbi olacak ve insanlar da bu yolla mı üreyip çoğalacaklardı?

Allah (c.c.) hz. Âdem'i erkek ve hz. Havva'yı dişi olarak yarattığına ve bu nedenle aralarında organik, fiziksel ve

duygusal açıdan bazı farklı özellikler olduğuna göre, Hz. Âdem ile Hz. Havva da doğal olarak canlıların üremesini düzenleyen fitrat kanunlarının dışında kalamazlardı.

Adına şehvet denilen nefsânî bir gücün baskısı altında olan Hz. Âdem ile Hz. Havva da Allah'ın (c.c.) onlara verdiği meşrûiyet çizgisi doğrultusunda bir araya gelip izdivac ettiler ve Hz. Havva hâmile kaldı.

Hız. Havva, en doğru rivayete göre **yirmi** defa doğum yaptı. Son doğumunda yalnızca bir erkek (Hz. Şî'ti) doğururken, önceki doğumların her birinde, biri erkek ve biri kız olmak üzere yalancı ikizler şeklinde doğum yaptı.

Yalancı İkizler Ne Demektir?

Döl yatağındaki iki ayrı yumurtanın, iki ayrı üreme hücreсі tarafından aynı anda ya da birbirini izleyen zamanda, ayrı ayrı döl lenmesine **yalancı ikizler** denir. Yalancı ikizlerin gerçek ikizlerden farklı özelliğı; aralarında cinsiyet ayrımı yani bir kız ve diğeri erkek olabildiğı gibi bedensel, ruhsal ve karakter açısından da farklı yapılara ve farklı duygulara sahip olurlar.

HAZRET-İ ÂDEM'İN ÇOCUKLARININ EVLİLİĞİ

İlk insan ve ilk peygamber olan Hz. Âdem'e, 10 suhuf (on sayfalık kitapçık) indirildi ve Hz. Âdem bu suhurlardaki ilâhî emirleri tebliğ etmek ve uygulamakla yükümlü kılındı.

Bu Suhurlardaki İlâhî Emre Göre,

Aynı anda birlikte doğan ikiz kardeşlerin birbiri ile evlenmeleri haram kılındı. Bunun dışındaki kardeş evlilikleri ise, o günün koşullarının gereğı helal kılındı.

Hâbil ile Kâbil evlenme çağına gelince, ilâhî emrin gereği Kâbil ile birlikte doğan kızın Hâbil ile ve Hâbil ile birlikte doğan kızın da Kâbil ile evlenmesi gerekiyordu. Ancak Kâbil bunu kabul etmedi. Çünkü kendisi ile birlikte doğan kız çok güzel, Hâbil ile birlikte doğan kız ise güzel değildi.

İlâhî emrin gereği ikiz kız kardeşi ile evlenemeyeceğine kızan Kâbil, kıskançlığından kardeşi Hâbil'i öldürdü ve yeryüzünde ilk cinayet kadın yüzünden işlenmiş oldu.

Hız. Âdem, ergenlik çağına gelen çocuklarını hemen evlendirdiği gibi ergenlik çağına gelen torunlarını da evlendirmeye başladı ve yeryüzünde insanların sayısı çoğalmaya başladı.

Hız. Âdem ve hız. Havva, cennetten yeryüzüne sürgün geldikten sonra bin yıl kadar daha yaşadılar ve onlar hayatta iken, evlâtlarının, torunlarının ve torunlarının torunlarının sayısı 40 bine ulaştı.

BEDENSEL VE DUYGUSAL AÇIDAN İNSAN

Ruhsal açıdan meleklerle, bedensel açıdan bitkilerle ve öfke, şehvet, onur, benlik gibi nefsânî duygular açısından hayvanlarla aynı eşit konumda olan insan;

Gerçekte madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası, canlı ve cansız varlıkların özü, yeryüzünün halifesi ve o güzelim cennetin adaydır.

Allah'ın (c.c.), madde âlemi için koymuş olduğu üreme kuralı gereği, madde âlemindeki canlı varlıklar, belirli maddelerden, belirli sebepler kuralı doğrultusunda, belirli zaman birimleri içerisinde ve belirli aşamalardan geçerek yaratılır.

Madde âleminin bir parçası olan bedenlerimiz de doğal olarak madde âlemindeki bu kurallar doğrultusunda yaratılmakta ve bedensel yapımızın temel maddesini toprak oluşturmaktadır.

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, sizi (önce) topraktan, sonra nutfе (sperm) den, sonra kan pıhtısından yarattı. (Mü'min, 67)

Bu âyet-i kerîmede, insanın yaratılışına topraktan başlandığı haber veriliyor ve insanın bedensel yapısının temel maddesinin toprak olduğu vurgulanıyor. Ancak, kupkuru toprak maddelerinin yani ölü atom yığınlarının canlı organizmaya dönüşmeleri suya bağlı olduğundan,

Yüce Allah buyuruyor:

Her canlıyı sudan yarattık. (Enbiyâ, 30)

Hayatın sırrı, Allah'ın (c.c.) **Hayy** esmâsında ve Hayy esmâsının sırrı da su'da olduğundan, Allah (c.c.) "Her canlıyı sudan yarattık." buyuruyor.

Toprak ve Su

Madde âlemindeki üreme kuralına göre, insanın bedensel yapısı için sadece kupkuru ölü topraklar yeterli olmadığı gibi sadece su da yeterli olmadığından, ikisinin izdivacı gerekmektedir.

Yüce Allah buyuruyor.

O (Allah) ki, yarattığı her şeyi en güzel (şekilde) yarattı ve insanı yaratmaya çamurdan başladı. (Secde, 7)

İnsanın bedensel yapısı için gerekli olan topraktaki ve havadaki elementler, çözümlenmiş bir halde sadece su ile ıslanmış topraklarda bulunduğundan, Allah (c.c.) "İnsanın yaratılışına çamurdan başlandığını" bildiriyor.

İnsan Çamurdan Nasıl Yaratılıyor?

Eşref-i mahlûkat (varlıkların en şerefli) olan insan, tabii ki yerden kazma ve kürekle alınıp çapa ile yoğrulmuş çamurdan değil, çamurun özünden yani belirli elementlerden yaratılmaktadır. Şöyle ki;

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz insanı çamurdan süzülmüş bir özden yarattık. (Mû'minûn, 12)

Âyetle geçen **el-insan** kelimesindeki lââm-ı ta'rîf, hem ahd ve hem cins içindir. Ahd anlamı hz. Âdem'in yaratılışı bölümünde geçmişti. Cins anlamı ise, bütün insanları çamurdan yani su ile ıslanmış nemli topraklardan süzülüp çekilmiş bir öz'den (belirli elementlerden) yarattık demektir.

Hız. Âdem'in bedensel yapısı için gerekli olan elementleri, çamurun özünden çekip, süzüp alma görevini akıllı ve bilinçli varlıklar olan meleklerle veren Allah (c.c.),

İnsanların bedensel yapısı için gerekli olan elementleri, çamurun özünden çekip, süzüp alma görevini de bilinçsiz bitki köklerine vermiştir. Peki, bu işlem nasıl oluyor?

ÇAMURDAN BİTKİSEL AŞAMAYA GEÇİŞ

Yüce Allah buyuruyor:

Taneleri (tohumları) ve çekirdekleri yarıp çatlatan Allah'tır. (O Allah ki) ölüden diri çıkarır ve diriden ölü çıkarır. İşte Allah budur! Ondan nasıl çevriliyorsunuz?

(En'âm, 95)

Bitkiler ya tohum ya da çekirdekten meydana gelir. Topraktaki tohum ve çekirdekleri yarıp çatlatan ve çimleyip bitkisel hayata dönüştüren ancak tek yaratıcı olan Allah'tır.

Allah'ın (c.c.) hayat vermesi ile yarıp, çatlayan ve çimlenip bitkisel hayata dönüşen tohum ve çekirdeklerin özünden incecik bir filiz belirir. Ana kök denilen bu filiz, topraktaki su ve suda çözülmemiş elementlere (doğal gıdasına) ulaşmaya kadar, Allah'ın (c.c.) el-Rezzak esmâsının tohumda depoladığı gıda ile beslenir.

Ana kök ve ondan çıkan yan kökler, emici tüyleri ile çamurun özünden süzüp aldıkları su ve suda çözülmemiş elementleri, karmaşık kimyasal işlemlerden sonra sindirerek ve organik maddelere dönüştürerek, toprağın üstündeki gövdeye sevk eder ve fazlasını kökte depolarlar.

Yeşil bitkilerde ve yapraklarda klorofil denilen bir madde vardır. Yeşil bitkilerin ve yaprakların solunum yolu ile

havadan aldıkları karbondioksit ve emici kökleri ile yerden aldıkları su ve suda çözümlenmiş kalsiyum ve fosfor gibi tuzlar, güneş enerjisinin etkisi ile birleşir ve bu birleşme (fotosentez) sonucu, canlı bitkisel hücrelere dönüşür.

BITKİSEL HÜCRELERİN İNSAN HÜCRELERİNE DÖNÜŞÜMÜ

Güneş enerjisi ile çalışan doğal dünya laboratuvarında olgunlaşan bitkiler, insanlar tarafından ya doğrudan ya da bitkisel gıdalarla beslenen hayvanların eti, sütü ve yumurtası ile dolaylı olarak alınır.

İnsanların ağız yolu ile aldıkları besinler, boğazdan ve yemek borusundan geçip mideye ve oradan ince bağırsağa doğru ilerlerken, tükürük bezlerinin, midenin, pankreasın, safra kesesinin ve ince bağırsakların salgıladığı farklı enzimlerin ve suyun etkisi ile kimyasal parçalara bölüne bölüne,

Vücut tarafından emilebilecek ve dokularda kullanılabilecek duruma gelenler, genelde ince bağırsakların orta bölümünde emilerek vücuda çekilir. Emilemeyen atıklar ve posalar da dışarı atılmak üzere kalın bağırsağın son bölümüne gönderilir.

Ağızda başlayıp ince bağırsağa kadar uzanan ve insanın bilgi ve iradesi dışında tam otomatik bir makine gibi çalışan sindirim sistemindeki işlemler tamamlandıca, emilerek vücuda çekilenler kana ve dokulara dağılır ve canlı insan hücrelerine dönüşür.

Ayrıca ergenlik çağındaki erkeklerin er bezlerinde, erkek üreme hücresine ve ergenlik çağındaki dişilerin yumurtalığında, dişi üreme hücresine dönüşür.

İNSANIN, İNSANDAN ÜREME AŞAMASI

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra onu (erkek üreme hücresini) nutfe halinde sağlam bir yere (ana rahmine) yerleştirdik. (Mü'minûn, 13)

İnsanın topraktan yaratılış aşamasını, çamurun özündeki su ve suda çözümlenmiş elementlerden başlatan Allah (c.c.),

İnsanın, insandan üreme aşamasını da erkek üreme hücresi spermin döl yatağına dökülmesi ile başlatmaktadır. Ancak, sadece erkek üreme hücresi sperm yeterli olmadığından,

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten biz insanı, birbirine karışmış nutfeden (erkek-dişi üreme hücresinden) yarattık. (el-İnsan, 2)

Fallop tüpündeki dişi üreme hücresi yumurtanın, erkek üreme hücresi nutfe (sperm) tarafından döllenmesi ile ana rahminde, insanın insandan yaratılış aşaması başlar ve döllenmiş yumurtaya (ovum) tıp dilinde embriyon adı verilir.

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra o nutfeyi bir kan pıhtısına ve o kan pıhtısını bir çiğnem ete ve o bir çiğnem eti kemiklere dönüştürdük ve kemiklere et giydirdik. Sonra onu (embriyonu) bambaşka bir yaratılışla (ruh vererek insan şeklinde) inşa ettik. Her şeyi en güzel şekilde yaratan Allah ne yücedir. (Mü'minûn, 14)

Fallop tüpündeki döllenmeden sonra ana rahmine yerleşen embriyon, önce kirli beyaz renkte ve koyu yapışkan bir madde halinde iken,

Ana rahmindeki karmaşık kimyasal işlemler sonucu bir yandan süratle bölünüp çoğalırken, diğer yandan önce kara koyu kan pıhtısına, sonra bir çiğnem ete ve kemiğe dönüşür.

Yüce Allah buyuruyor:

(Allah) sizi analarınızın karnında üç karanlık içinde bir yaratıştan, başka bir yaratışa dönüştürerek yaratır.

(Zümer, 6)

Bütün âlemlerin Rabbi ve tek yaratıcısı olan Allah (c.c.), insanı üç karanlıkta, yani **ana rahmi**, **amnion kesesi** ve **karion zarı** içinde bir yaratıştan başka bir yaratışa dönüştüre dönüştüre yaratır ve sonra, küçücük bir bebekçik şeklinde cennet sınavına katılmak üzere geçici dünya âlemine gönderir.

ANA KARNINDAKİ İŞLEMLERİ KİM YÖNETİYOR?

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, sizi topraktan yaratırken de ve siz annelerinizin karnında cenin (embriyon) halinde iken de sizi en iyi bilendir. (Necm, 32)

Kimi, ne zaman, nerede, hangi topraklardan ve hangi elementlerden yaratacağını ezelde takdir eden ve her şeyi bu takdiri doğrultusunda yönlendiren Allah (c.c.), ana rahmindeki karmaşık ve farklı hücreleri de dilediği gibi yönetir, yönlendirir ve dilediği anda onları canlı bir bebek şeklinde dünyaya gönderir.

Başlangıçta döllenmiş bir hücre olan embriyonun; kan, beyin ve kemik gibi farklı dokuları ve farklı organları oluşturmak için farklı hücrelere bölünmesi,

Bölünen farklı ve karmaşık hücrelerden her birinin, yönünü hiç şaşmadan takdir edilen hedefine ulaşması ve farklı dokuları, farklı organları oluşturması,

Göz, kulak, el, ayak ve böbrekler gibi çift olan organlara eşit sayıda aynı tür hücrelerin ulaşması,

Şans ve rastlantı gibi varsayıma dayalı hayalî kavramların dinsel ve bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmadığına göre,

İnsanları erkekli-dişili farklı özellikler ve farklı yeteneklerle yaratan ve ana karnını en karmaşık kimyasal ve fiziksel işlemleri yapabilecek doğal bir laboratuvara dönüştüren ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) yönetiyor.

ÇOCUĞUN CİNSİYETİNİN BELİRLENMESİ

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin dilediğini yaratır ve seçer, onlar için seçenek (hakkı) yoktur. (Kasas, 68)

Ana karnındaki çocuğun erkek ya da kız olması, ana-babanın isteğine bağlı olmadığı gibi ana karnında cinsiyetin belirlendiği anda henüz kara, koyu ve pıhtılaşmış bir kan pıhtısı halinde olan yavrunun da bu konuda hiçbir seçenek hakkı olmadığına göre,

Peki, Cinsiyeti Belirleyen Kimdir?

Yüce Allah buyuruyor:

Göklerin ve yerin mülkiyeti Allah'ındır. Ne dilerse, onu yaratır. Dilediğine (yalnız) kız verir ve dilediğine (yalnız) erkek verir.

Ya da (dilediğine hem) erkek (ve hem) kız vererek çiftler. Dilediğini de kısır bırakır. O (Allah) ki, kime ne vereceğini en iyi bilir ve her şeye gücü yeter. (Şûrâ, 49-50)

Madde âleminde her şeyi belirli bir sebepler kuralına bağlayan Allah (c.c.), küçücük hücrelerin, çekirdeklerinde

incecik ağlar şeklinde kromozomlar yaratmış ve üreme hücrelerindeki cinsiyet kromozomlarına çocuğun cinsiyetini belirleme görevini vermiştir.

Erkeğin üreme hücresinde, hem erkeklik ve hem dişilik gibi iki tip cinsiyet kromozomu varken, dişi üreme hücresinde sadece tek tip dişilik cinsiyet kromozomu bulunur.

Döl yatağına gelen dişi üreme hücresinin, Allah (c.c.) tarafından erkek olması takdir edilmiş ise, erkek üreme hücresindeki erkeklik cinsiyet kromozomu tarafından döllendir ve çocuk erkek olur.

Döl yatağındaki dişi üreme hücresinin, Allah (c.c.) tarafından kız olması takdir edilmiş ise, erkek üreme hücresindeki dişilik cinsiyet kromozomu tarafından döllendir ve çocuk kız olur.

Allah (c.c.) dilediğine sadece kız ya da sadece erkek evlâtlar verdiği gibi, dilediğine hem kız ve hem erkek evlâtlar verir ve dilediğini de kısır bırakır.

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbin dilediğini yaratır ve seçer, onlar için seçenek hakkı yoktur. (Kasas, 68)

Ana-babanın ve döl yatağında embriyon halindeki yavrunun, cinsiyet belirlenmesinde hiçbir seçenek hakkı olmadığı gibi, gerçekte cinsiyet kromozomlarının da hiçbir seçenek hakkı yoktur.

*Deme! Bu niçin böyle,
Yerindedir yerince,
Bak sonuna sabreyle,
Mevlâ görelim neyler,
Neylerse güzel eyler.*

(Erzurumlu İbrahim Hakkı)

ÇOCUĞUN ANNE YA DA BABASINA ÇEKMESİ

Abdullah bin Selâm (r.a.) Peygamberimiz'e (s.a.v.), "Çocuğun anne ya da babasına çekmesinin nedenini sordu?"

Peygamberimiz (s.a.v.) buyurdu.

"Erkeğin üreme hücresi, kadının üreme hücresini geçerse, çocuk babasına çeker. Kadının üreme hücresi, erkeğin üreme hücresini geçerse, çocuk annesine çeker." buyurdu.

Küçücük hücrelerin çekirdeğinde, incecik ipliksi ağlar şeklinde kromozomlar ve kromozomların üzerinde de inci tanecikleri gibi genler ve DNA molekülleri vardır. Allah (c.c.) hayaller ötesi o küçücük DNA moleküllerine, insanların nesilden nesile fiziksel ve kalıtsal kişiliğini kopyalama görevini vermiştir.

Dişi üreme hücresinin, erkek üreme hücresi tarafından döllendiği anda, eğer erkeğin üreme hücresindeki DNA'lar, kadının üreme hücresindeki DNA'lara üstünlük sağlarsa, çocuk babasına ya da amca, hala gibi baba tarafına çeker (benzer).

Eğer kadının üreme hücresindeki DNA'lar, erkeğin üreme hücresindeki DNA'lara üstünlük sağlarsa, çocuk annesine ya da dayı, teyze gibi anne tarafına çeker.

ANA KARNINDAKİ YAVRUNUN RIZKI

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, sizi topraktan yaratırken de ve siz annelerinizin karnında cenin (embriyon) halinde iken de, sizi en iyi bilendir. (Necm, 32)

Bizi ölü toprak maddelerinden (elementlerden) yaratırken de ve biz annelerimizin karnında cenin (embriyon) halinde iken de, bizi en iyi bilen ve gören Allah (c.c.),

Ana rahmine yerleşen döllenmiş yumurta (embriyon), annesinin kanından yararlanabilecek bir yapıya kavuşuncaya kadar, Allah'ın (c.c.) döllenmiş yumurtada depoladığı gıda ile beslenir.

Döllenmiş yumurtada depolanan gıda tükenme aşamasına gelince, bir yandan annenin dolaşım sistemini eş (plesanta) denilen bir dokunun dolaşım sistemine bağlarken, diğer yandan cenini de göbek kordonu ile aynı sisteme bağlar.

Annenin kanındaki sindirilmiş besin maddeleri ve kanda erimiş oksijen, plasentadan göbek kordonu yolu ile cenine ulaşırken, atıklar da yine göbek kordonu ile plasentaya döner ve oradan annenin dolaşım sistemi ile dışarı atılır.

Allah'ın (c.c.) anne ve cenin için özel olarak yarattığı plesanta sistemi ile, atıklar cenine zarar vermeden dışarı atılır ve rahimde birikip ana sağlığına zarar vermeleri de önlenmiş olur.

Ana rahmine döllenmiş bir üreme hücresi şeklinde yerleşen, sonra çok karmaşık kimyasal ve fiziksel işlemler sonucu dünyadaki yaşam koşullarına uyum sağlayabilecek bir yapıya gelince,

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği anda, küçücük bir bebekçik şeklinde dünyaya gelir ve insanın çamurla yani su ve suda çözümlenmiş elementlerle başlayan bedensel yolculuğu tamamlanmış olur.

RUHSAL AÇIDAN İNSAN

Yüce Allah buyuruyor.

(Ya Muhammed!) Sana ruhtan soruyorlar. De ki: Ruh, Rabbimin (ol) emrindendir ve size (ruh hakkında) ancak “az” ilim verilmiştir. (İsrâ, 85)

Mekke müşriklerinin **ruh** ile ilgili soruları üzerine Allah (c.c.), ruhun “Emr-i Rabbânî” yani ilâhî bir emir (sır) olduğunu ve bu nedenle ruh hakkında insanlara “**az**” ilim verildiğini bildirdi.

İnsanlar ilk çağlardan beri bedensel yapımızı oluşturan ve gözle görünen bu bilinçsiz et ve kemik yığınlarının ötesinde, insanın gerçek ve kalıtsal kişiliği ve hayat kaynağı olan ve adına **ruh** denilen madde ötesi bir gücün varlığını sezmışler ve her dönemin bilim adamları bu konuda araştırmalar da yapmışlar.

Ancak, sadece varsayıma dayalı hayal dünyalarındaki araştırmaları ile Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu “**az**” sınırını aşamadıkları için, ruh konusundaki bilgileri “**az**” ile sınırlı kalmış ve daha ileri gidememişler.

Çağımıza Gelince!..

Üstün teknoloji ile donatılmış modern laboratuvarlarda, hücreleri ve hücrelerin iç yapıları olan çekirdekleri, kromozomları, genleri ve DNA moleküllerini didik didik araştıran çağın bilim adamları,

Melekler gibi madde ötesi bir varlık olan **ruhu**, en modern görüntülü cihazlarında izleyemedikleri için “**az**” sınırını aşamadılar ve hatta mânevî açıdan yetersiz ve yeteneksiz olduklarından, ruh konusunda eski çağların da gerisinde kaldılar.

Eski çağlardan beri ruh konusunda sadece efsâne, hurâfe, hayal ve hikayelere dayanan çok şeyler söylenmiş, çok kitaplar yazılmış, insanlar bu konuda yanlış bilinçlendirilmiş ve sapık inançlara sürüklenmişlerdir. Hatta bazıları daha da ileri giderek, ruhları çağırdıklarını ve onlarla konuştuklarını ileri sürerek, insanların kafalarını karıştırmışlardır.

Peki, Ruh Konusunu En İyi Bilen Kimdir?

Başta peygamberler olmak üzere, ruh-nefis çatışmasında ruhsal üstünlüğü sağlamayı başaranların, sürekli zikir ve tefekkür ile keşifleri (kalp gözleri) açık olanların ve ruhsal açıdan onlara çok yakın olan ehli sünnet âlimlerinin ruh konusundaki bilgileri, Allah'ın (c.c.) ilmine oranla “**az**” kapsamında olsa da, hiç kuşkusuz bizim açımızdan hayal edemeyeceğimiz boyutlardadır.

İşte, keşfi açık evliyalar tasavvuf kitaplarında ve ehli sünnet âlimleri akâid kitaplarında ruh konusunda özet olarak, **Huve, Cevherun, Basiytun ve Mücerredun** demişler ve bu konuda çok kitaplar yazmışlardır. Bu açıklamaları kısaca özetlediğimizde!..

1-Huve: Gâib zamiridir ve “o” yani ruh demektir.

2-Cevherun: Madde ve madde ötesi bütün varlıklar ya cevherdir ya da arazdır. Cevher; başka varlıklara bağımlı olmadan, kendi varlığını kendi kendine sürdürebilen madde ve madde ötesi tüm varlıklara **cevher** denir.

Araz; kendi varlığını, kendi kendine sürdüremeyip başka varlıklara bağımlı olan, renk, koku ve tat gibi özelliklere **araz** denir.

Ehli sünnet inancına göre **RUH** cevherdir. Çünkü ruhun varlığını sürdürebilmesi, Allah'tan (c.c.) başka hiçbir varlığa

ve özellikle beden denilen et ve kemik yığınının kesinlikle bağı ve bağımlı değildir.

Bu nedenle bedenler ölüp çürüse ve dağılıp aslına yani yaratıldığı toprak maddelerine dönüşse de, insanın aslı, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan **ruh**, aynı halde kalır ve berzah âlemindeki kurallar doğrultusunda varlığını sürdürür.

3-Basiytun: Saf anlamında olup bileşiğin karşıtıdır.

Madde âlemindeki katı, sıvı, gaz halindeki atomların ve güneş enerjisinin etkisi ile kimyasal birleşiminden yaratılan bedensel yapımızın ölmesi ve ölünce çürüyüp dağılması ve tekrar aslına yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomlara dönüşmesi, ne derece doğal ve hatta zorunlu ise,

Madde ötesi basiyt (saf) varlık olan ruhumuzun da ölümsüz olması, melekler gibi sürekli aynı halde kalması ve çürüyüp dağılmaması da aynı derecede doğal ve hatta zorunludur.

4-Mücerredun: Maddeden arınmış, madde ötesi bir varlık demektir. Melekler gibi madde ötesi bir varlık olan ruhumuz, doğal olarak madde ötesi âlemlerdeki kurallara tâbi olduğundan,

Madde âlemindeki **kevnü'l-fesad** (oluşma-bozulma) kurallarına tâbi olan bedenlerimiz bebeklik, çocukluk, gençlik, olgunluk ve yaşlılık gibi değişim süreçlerinden geçerken, aslımız, özümüz ve kalıtsal kişiliğimiz olan ruhumuzda hiçbir değişiklik olmaz, o sürekli aynı halde kalır.

Bu nedenle 90 yaşındaki yatağa bağımlı yaşlı bir hastanın ruhu ile, 20 yaşındaki bir gencin ruhu aynı konumdadır. Bir farkla ki,

20 yaşındaki bir genç, son model yepyeni bir araba ile yaptığı gösterileri, lâstikleri patlamış ve hurdaya dönüşmüş eski bir araba ile yapamadığı gibi,

90 yaşındaki yatağa bağımlı yaşlı bir hasta da, titreyen elleri, tutmayan ayakları ve hurdaya dönüşmüş hasta bedeni ile gençliğinde yaptığı işleri yapamaz.

Ruh ve Beden!

İnsanların diğer varlıklara karşı olan üstünlüğü ve saygınlığı, topraktan yaratılan ve ölünce çürüyüp tekrar toprağa dönüşecek olan bedensel açıdan değil; insanın aslı, özü, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhsal açıdandır.

Çünkü hz. Âdem'in kupkuru bir çamur yığını halindeki ruhsuz bedeni yerde yatarken, henüz insan bile değildi ve mânevî açıdan hiçbir değeri yoktu. Bu nedenle Allah (c.c.) akıllı ve bilinçli varlıklar olan melekleri, hz. Âdem'in kupkuru çamur yığını halindeki ruhsuz bedenine değil,

“Emrimdeki ruhumdan ona üflediğim (hayat verdiğim) zaman, onun için derhal secde (saygı) yapın.” buyurarak, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan ruhuna secde ettirdi.

Ruh Bedenden Ayrılınca!

Ruh bedenden ayrıldığı an ölüm denilen olay gerçekleşir, insanın dünya hayatı sona erer ve makamı, mevkisi ne olursa olsun adı **cenaze** olur.

Sonra çürüme olayı başlar ve insanın bedeni tekrar aslına yani oksijen, karbon, azot, hidrojen, kalsiyum, potasyum, fosfor ve demir gibi elementlere dönüşür.

İnsanın aslı, özü, gerçek ve kalıtsal kişiliği olan **ruh**; madde âlemindeki “kevnü'l-fesad” (oluşma-bozulma)

kuralına tâbi olmadığından, bedeninin ölümü ile ölmez ve insanın ruhsal varlığı sona ermez.

Madde âlemindeki “kevnü’l-fesad” (oluşma-bozulma) kuralına tâbi olan bedenimiz, yer altındaki kabrinde kokuşup çürürken ve karıncalar, böcekler onu çitir çitir yerken,

Ruhumuz, evi yıkılıp dağılan bir kişi gibi garip kalır. Sonra dünyadaki inanç ve yaşantısı doğrultusunda ya cennet bahçesine dönüşen kabrinde mânevî feyizler ve ruhsal zevklerle ya da cehennem çukuruna dönüşen kabrinde çeşitli azaplarla kıyametin kopmasını bekler.

İNSAN, BEDENSEL AÇIDAN EN GÜZEL ŞEKİLDE YARATILDI

Yüce Allah buyuruyor:

Gerçekten insanı en güzel şekilde yarattık. (Tîn, 4)

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insan, gerçekten anatomik, fiziksel ve organik açıdan en güzel şekilde yaratılmış, ayrıca akıl ile bilinçlendirilmiş ve ruh ile sonsuzlaştırılmıştır.

Gerek iki ayaklı, gerek dört ayaklı, gerek çok ayaklı ve gerek sürünge olsun, bütün hayvanlar eğilerek yürürken, iki ayağı üzerinde ve başı yukarıda dimdik yürüyen tek varlık insandır.

Bütün hayvan türleri yiyeceklerini eğilerek ağızları ile yerken, yiyeceklerini oturduğu yerde eli ile ağzına götürerek yiyen tek varlık insandır.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, biz âdemoğlunu (insanı) mükerrem, saygın kıldık. Karada ve denizde taşıtlara bindirdik ve onları en temiz gıdalarla rızıklandırdık. (İsrâ, 70)

Nurdan yaratılan meleklerin, hz. Âdem'in kişiliğinde insana secde (saygı) yapması, insanın Allah (c.c.) katındaki değerini ve diğer varlıklara karşı olan saygınlığını gösteren en açık bir kanıttır.

İnsanlardan yüz binlerce yıl önce yaratılan hayvanlar, hâlâ ilkel koşullarda yaşarken ve dış ortamdan yararlanamayıp sadece kendi fiziksel güçleri ile hareket ederken,

Hız. Âdem'in oğulları ve torunları bile Allah'ın (c.c.) verdiği akıl duygusu ile at, katır, merkep ve deve gibi hayvanları binek olarak kullanmışlar ve kuru ağaç kütüklerini birbirine bağlayıp ilkel sandallar yaparak dış ortamdan yararlanmışlar.

Diğer yandan tavuklar çöplüklerde, ördekler bataklıklarda, kediler, köpekler çöp bidonlarında ve etçil hayvanlar yakaladıkları avlarını ya da buldukları kokuşmuş kanlı leşleri dişleri ile gagaları ile parçalayıp çiğ çiğ yerken,

İnsanlar en güzel ve en temiz gıdaları bıçakla kesip doğradıktan ve yıkayıp pişirdikten sonra tertemiz tabaklara koyup oturdukları yerde ve âile ortamında huzur ve âfiyetle yerler.

Peki, Bunun Bir Bedeli Yok mu?

Olmaz mı? Tabii ki var. Bizleri ve bütün âlemleri yoktan var edip yaratan ve yerlerin, göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.) buyuruyor:

“Ben, cinleri ve insanları ancak bana ibâdet etmeleri için yarattım”. (Zâriyat, 56)

Madde ve madde ötesi âlemlerdeki canlı ve cansız varlıkları ya evrensel denge-düzenin gereği ya da birbirlerinin yararı için yaratan Allah (c.c.), en güzel bir şekilde yaratıp

akıl ile bilinçlendirdiği ve ruh ile sonsuzlaştırıp o güzelim cennete aday yaptığı insanı, sadece kendisine bilinçli ibâdet yapması için yaratmıştır.

İşte! İnsan olmanın bedeli budur ve her insanın bu bedeli ödemesi zorunludur. Çünkü Allah (c.c.) insanı sadece kendisine ibâdet etmesi için yaratmış, bu nedenle akıl ile bilinçlendirmiş, ruh ile sonsuzlaştırmış, diğer varlıklar üzerine saygın kılmış ve o güzelim cennete aday yapmıştır.

Bir gerçeği unutmayalım! Meyveleri için yetiştirilen ağaçların değeri, meyvelerinin cins ve kaliteleri ile orantılı olduğu gibi insanların Allah (c.c.) katındaki değerleri de, inanç, bilinç ve ihlâs ile yaptıkları ibâdetleri ile orantılıdır.

Aksi halde, “secde” emrini yerine getirmeyen şeytan cennetten kovulduğu gibi “ibâdet” görevini yerine getirmeyen insanlar da o güzelim cennetin kapısından kovulur ve aşağıların en aşağısı olan korkunç cehennem çukurlarına atılır ve orada cayır cayır yanarlar.

İbâdet Ne Demektir?

Abd kökeninden gelen ibâdet, göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah’a (c.c.), kalben ve bedenen tam teslim olup emirleri doğrultusunda yaşamak ve yasaklarından titizlikle kaçınmak demektir.

İbâdet edene **âbid**, ibâdet edilene **ma’bûd** ve ibâdet edilen yere **ma’bed** denir. Âbidin inançlı ve bilinçli olup ibâdetlerini sadece Allah rızası için yapması, ma’bûd’un hak ve gerçek olup bütün âlemlerin Rabbi olması ve ma’bed’lerin tertemiz olması şarttır.

FITRAT VE İNSAN

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Bir hanif olduğun halde yüzünü dine, Allah'ın fitratına (tevhid dinine) çevir ki, O (Allah) insanları bu fitrat üzerine yarattı. (Rûm, 30)

İrki, rengi, dili, makamı, serveti, rütbesi ve yetkisi ne olursa olsun her insanın, evrende tek ve gerçek ma'bûd olan Allah'a (c.c.) inanç, bilinç ve ihlâsla ibâdet etmesi şarttır. Çünkü Allah (c.c.) insanları bu fitrat (tevhid dini) üzere yaratmıştır.

İnsanlar fitrat (doğa) larını korudukları ve yaratılış amacı doğrultusunda yaşadıkları sürece, kişisel ve toplumsal olarak huzur ve sükun içinde yaşar, dünyada ve âhirette mutlu olurlar.

Aksi Halde!

“Allah bir” temel ilkesine dayanan İslâm'dan kopup fitratlarının dışına çıkan ve dinsiz, dengesiz bir ortamda çalgınca günah işleyen insanlar, hem kendi dengelerinin ve hem toplumsal dengelerin bozulmasına neden olurlar.

Can sıkıntısı, gönül darlığı, huzursuzluk ve tatminsizlik derken ruhsal bunalıma girenler, sonuçta alkolün, kumarın, cinsel sapıklığın ve uyuşturucunun bağımlısı olur, her çeşit gayr-i meşrû işleri yapar ve terör örgütlerinin isteği doğrultusunda hiç tanımadıkları mâsum insanları, hatta eşlerini ve yavrularını bile acımasızca öldürürler.

Toplumda bu tür insanlar çoğalınca toplumsal dengeler altüst olur, polisiye önlemler yetersiz kalır, âile yuvaları yıkılır ve sokağa terk edilen çocuklar karanlık güçlerin elinde ya uyuşturucu satıcısı ya da acımasız bir terörist olur.

İş çığıından çıkınca ve gerçek mü'minlerin uyarıları da yetersiz kalınca, ilâhî gazabın belirtileri başlar ve ardından doğal dengeler bozulup birbirini ardından korkunç felâketler gelmeye başlar.

Çocukların Fıtratı

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Her çocuk İslâm fıtratı üzere doğar. Sonra annesi, babası onu yahudi, hristiyan veya putperest yapar.

(Taberânî - Beyhakî - Ebû Ya'lâ)

Hangi çağda ve hangi kıta'da doğarsa doğsun, dünyaya gelen her çocuk İslâm fıtratı üzere doğar. Sonra annesi, babası onu yahudi, hristiyan ya da putperest yapar.

Fıtrat Değişir mi?

Eğer fıtrat değişmeseydi ve dünyaya gelen her insan ruhlar âlemindeki tertemiz İslâm fıtratını koruyabilseydi, dünyada sürekli huzur, istikrar olur ve peygamberlere, kitaplara da gerek kalmazdı.

Atalarımız, “Kuş yuvada gördüğünü yapar.” demişler. Çin'de bir Çinli aileden doğan çocuk Çince, Almanya'da bir Alman aileden doğan çocuk Almanca, Arabistan'da bir Arap aileden doğan çocuk Arapça ve Türkiye'de bir Türk aileden doğan çocuk Türkçe konuştuğu gibi,

Tertemiz İslâm fıtratı üzere doğan yavrular da annelerinin, babalarının, çevrenin ya da sapık rejimlerin baskısı ile, İslâm dışı sapık inançlara sürüklenebilirler.

Ancak, **DİN** ile **DİL** arasında hem mânevî ve hem duygusal açıdan çok önemli farklılıklar vardır.

Şöyle ki:

Sonsuz ve sınırsız kudret sahibi olan Allah (c.c.), insanlara akıl ve gönül gibi iki kutsal duygu vermiştir. İşte bu akıl ve gönül duyguları insanın konuştuğu dile hiç tepki göstermezken,

Akıl, İslâm dışı sapık inançları kabullenmede zorlanarak ve **gönül** sıkılarak tepki gösterir ve kişiyi İslâm fıtratı doğrultusunda yönlendirmeye çalışır.

Akıl Nedir?

İnsanlarda beyindeki hâfıza ve zekânın dışında, madde ötesi nûrânî bir duygu vardır ki, bu nûrânî duyguya **akıl** denir. İşte, insanı insan eden, hayvanlardan ayırt eden ve ilâhî emirlere muhatap olan bu akıl duygusudur.

Çünkü akıl duygusundan yoksun olan hayvanlar, kendi varlıklarından habersiz ve öleceklerini bilmeden birbirleri ile boğuşarak yaşarken,

İnsan, akli ile kendi varlığını, bu fânî dünyada geçici olarak bulunduğunu, sonuçta öleceğini ve tüm malını mülkünü dünyada bırakıp âhiret âlemine göçüp gideceğini bilir.

Hayvanların bazı duyu organları ve fiziksel güçleri insanlardan kat kat üstün olduğu halde, insanların hayvanlara karşı üstünlük sağlamaları ve onlardan diledikleri gibi yararlanmaları, sadece bu akıl duygusu iledir.

Ancak! Her şeyi akli ile bilen insan, kendi aklını da yine akli ile bilmesi gerekirken, ne yazık ki gözleri ile kendi gözlerini göremediği gibi akli ile de kendi aklını bilemez. Çünkü akıl da ruh gibi ilâhî bir sır kapsamındadır.

Gönül Nedir?

Madde ve madde ötesi âlemlerin odak noktası olan insanın kalbinde, **kalb-i hakîki** (gerçek kalp) denilen madde ötesi nûrânî bir duygu vardır ki, işte bu duyguya **gönül** denir.

Gönül, insanın madde ötesi gayb âlemleri ile bağlantı kurabildiği ve o gayb âlemlerinden mânevî sinyaller alabildiği tek duygusudur.

Özellikle her çeşit günahlardan sakınıp gönüllerinin pırıl pırıl nûrânî doğasını koruyan iyi ahlâklı mü'minler, gönül penceresinden madde ötesi âlemleri izler ve gönüllerine gelen ilâhî ilhamlar doğrultusunda hareket ederler.

Ölümü ve âhireti unutup her çeşit günahları açıkça işleyen gafiller, daha fazla günah işleme konusunda birbirleriyle yarışırken, gaflet uykusundan uyanan ve her çeşit günahlardan arınan gönüller de sadece Allah'ı ister, Allah'a yönelir ve ancak Allah'ın zikri ile huzur bulup tatmin olurlar.

Yüce Allah buyuruyor:

İyi bilin ki! Kalpler (gönüller) ancak Allah'ın zikri ile tatmin olurlar. (Râd, 28)

İNSANIN NEFSİNİ BİLMESİ

“Nefsini bilen, Rabbini bilir.” gerçeğine ulaşmak ve gafletten kurtulup Rabbini bilen âriflerden olmak için,

Öncelikle Geçmişimize Baktığımızda!

Bir zamanlar bu dünya gezegeninde başka yolcular vardı ve biz o zaman, kuru topraklarda ölü atom yığınları halinde idik.

Gökten üzerimize yağmurlar yağdı, ıslanıp çözümlendik ve çamur adını aldık. Bitki kökleri tarafından emildik, bitkisel hayata dönüştük ve sebze, meyve adını aldık.

Pazarda, marketlerde satıldık ve yenilip sindirildikten sonra üreme hücrelerine dönüştük, yumurta (ovum) ve nutfe (sperm) adını aldık.

Döl yatağına atıldık, döllandik ve embriyon adını aldık. Ana karnında iç ve dış organlarımız teşekkül edince cenin (fetüs) ve dünyaya gelince bebek adını aldık.

Ölü atom yığınlarından, insan şekline dönüşüncüye ve canlı bir bebek halinde bu fâni dünyaya gelinceye kadar, nice karmaşık kimyasal işlemlerden geçtik, nice fiziksel ve biyolojik olaylar yaşadık, nice âlemlere uğradık ve son olarak dokuz ay ana karnında kaldık.

Bu işlemleri biz yapmadığımıza ve yapamayacağımıza göre, Allah (c.c.) aşkına bu işlemleri yapan, yöneten ve ölü atomlardan bizi canlı insan şeklinde yaratan kimdir?

Geleceğimize Baktığımızda!

Alın yazımızda ve kader çizgimizde, hakkımızda kesinleşmiş **ölüm** fermanını görüyoruz.

Ya Rab! Ölüm fermanına baka baka ve ölümü bile bile yaşamak!

Alın yazımızı kim yazdı? Ölüm fermanını kim hazırladı? Ve kader çizgimizi kim çizdi?

Ah insanoğlu ah! O kadar âciz, o kadar âcizsin ki! Yazıklar olsun geçici dünya hayatına aldanıp ölümü unutanlara ve âhiret âlemine boş elle gidenlere!..

Bugünkü Yaşantımıza Baktığımızda!

Bedensel yapımızın motoru olan ve kanda erimiş potasyum atomunun elektronları ile çalışan kalbimizi yaratan ve düzenleyen kimdir?

Dokularda kullanılıp kirlenen kanı toplardamarların içinde kalbe ve oradan akciğerlere taşıyan ve bütün dokulara oksijeni ulaştıran alyuvarları yaratan ve yöneten kimdir?

Soluduğumuz havadaki azot, oksijen, karbondioksit, argon, neon, helyum ve hidrojen gibi gazlar karmaşık bir şekilde akciğerlerimize girdiği halde,

Akciğerlerimizin ânında tahlil yaparak, karmaşık gazların arasından saf oksijeni alıp, diğer gazları dışarı atmalarında, bizim zerre kadar etki, yetki ve katkımız var mı?

Solunum Sistemimize Baktığımızda!

Burun boşluğumuz çok damarlı mukoz zarlarla kaplıdır ve ayrıca burun duvarında **konka** adı verilen çıkıntılar vardır.

Neden mi?

Soluduğumuz hava burun boşluğundan geçerken ve bu konkalara çarparak yön değiştirirken, havanın ısısı, vücut ısısına göre düzenlenir; kuru ise nemlenir ve havadaki tozlar burada tutulur.

Ses ve solunum organımız olan gırtlak, bazı zararlı maddelerin ve tozların hava ile birlikte burun boşluğundan geçtiği sinyali alınca, ânında üst deliğini daraltarak ya da kapatarak zararlı maddelerin akciğerlere gitmelerini engellemeye çalışır.

Buna rağmen gırtlaktan geçmeyi başaran zararlı maddeler, son olarak nefes borusundaki bezler tarafından

salgılanan yapışkan maddeler ve tüyler tarafından tutulur ve akciğerlere gitmeleri önlenir.

Burun boşluğu ile başlayan solunum sistemimizi, çok hassas tam otomatik bir cihaz gibi yaratan, yöneten ve denetleyen kimdir? **“Her nefeste Allah adın dî müdam”** (Her nefesinde Allah'ın adını sürekli an) diyen Süleyman Çelebi haklı değil mi?

Sindirim Sistemimize Baktığımızda!

Sindirim sistemi ağızda başlar. Dişlerin etkisiyle parçalanan ve tükürük bezlerinin salgıları ile yoğrulup, yapışkan bir kıvama gelen yiyecekler, yutaktan ve yemek borusundan geçip mideye ve oradan ince bağırsaklara doğru ilerlerken,

Tükürük bezleri, mide, pankreas, safra kesesi ve ince bağırsaklardan salgılanan farklı enzimlerin ve suyun etkisi ile bölüne bölüne ve karmaşık kimyasal işlemlerden geçse, vücut tarafından emilebilir ve dokularda kullanılabilir hale gelenler vücuda çekilir; artık ve posalar da dışarı atılmak üzere kalın bağırsakların son bölümüne sevk olunur.

Acıktığımız ve özellikle sevdiğimiz yiyecekleri de bulduğumuz zaman, lokmaları birbiri ardınca yutup şapur şapur yer ve sonrasına karışmayız.

Sağlığımızı koruma, açlığımızı giderme ve tat alma duyumuzu tatmin etmenin dışında elimizden hiçbir şey gelmediğine göre,

Sindirim sistemimizi tam otomatik bir makine gibi çalıştıran, gerektiği an, gerekli farklı enzimleri yaratan ve bu çok karmaşık kimyasal ve fiziksel işlemleri yöneten kimdir?

Sinir Sistemimize Baktığımızda!

Sinir sistemi, vücudun her tarafını örümcek ağı gibi saran ve sinir hücrelerinden meydana gelen bir sistemdir. Sinir hücrelerinin diğer hücrelerden farklı özelliği, iç ve dış etkilere anında uyandırılabilir olmalarıdır.

Bir sinir hücresi; ses, ışık ve dokunma gibi dıştan ya da içten bir uyarı aldığı zaman, bu uyarı dalgası hücreden hücreye yayılarak anında beyne ya da ilgili organlara ulaşır.

Sinir sisteminin yönetim merkezi beyindir. İşitme, görme, koku alma, düşünme ve bilgi saklama gibi duygularla; dolaşım, solunum ve sindirim gibi sistemlerin komuta merkezleri de beyindedir.

Sinir hücreleri, beyindeki komuta merkezlerinden aldıkları emir ve uyarıları anında ilgili organlara ulaştırır ve bu organların otomatikman emir ve uyarılara uymalarını sağlarlar.

Ölü atomlardan canlı hücreleri, canlı hücrelerden dokuları, dokulardan farklı organları, farklı organlardan dolaşım, solunum ve sindirim gibi farklı sistemleri ve farklı sistemlerden bedensel yapımızı yaratan yüceler yücesi Allah (c.c.),

Bedensel yapımızı oluşturan organların ve sistemlerin çalışma ve denetimini bizlere değil, vücudumuzun her tarafını bir örümcek ağı gibi saran sinir sistemine vermiş ve sinir sistemini de beyindeki komuta merkezine bağlayarak, biz âciz kullarını devre dışı bırakmıştır.

Gerçek Kimliğimizi Araştırma!

Dilediği an dünyaya gelme, dilediği kadar dünyada yaşama ve dilediği an ölüp âhiret âlemine göç etme seçeneği elinde olmayan ve bedensel yapısını oluşturan

organları ve sistemleri üzerinde hiçbir etkisi olmayan zavallı insan, duygusal açıdan da çok karmaşık ve çok çelişkili bir yapıya sahiptir.

Zaman gelir, kendi içinde duygular arası çelişkiye düşer. Farklı duygularından, farklı sesler ve farklı sinyaller gelir ve herbiri akıl ve irâde gücü üzerinde etkili olmaya çalışır.

Bu durumda zavallı insan ya kararsızlıktan karamsarlığa ve bunalıma sürüklenir ya da gerçekten çok âciz, etkisiz ve yetkisiz bir varlık olduğunu anlayıp, gerçek kimliğini araştırmaya başlar.

Farklı elementlerden, farklı bitkilerden, farklı hücrelerden ve farklı organlardan meydana gelen karmaşık bir bedende ve çelişkili duygular arasında kendini bulunca; “Acaba **BEN** kimim, neyim ve bu karmaşık bedensel yapının nesi ve neresindeyim?” diye gerçek kimliğini araştırmaya başlar. İşte o zaman gafletten uyanır ve gerçek kimliğini anlamaya başlar.

Sonra tevbe edip günahlarından arınınca, iç dünyası imanın nuru ile aydınlanınca ve ibâdetlerden aldığı mânevî feyizlerle gönlü doğasına kavuşunca,

BEN dediği zaman, gerçek ve kalıtsal kimliğinin bu **BEN** olduğunu ve gerçekte insanın et ve kemik yığınlarının ötesinde bir varlık olduğunu ve tüm insanlık sırlarının ve gizli şifrelerin bu **BEN**’de olduğunu anlar.

Nefsini Bilen, Rabbini Bilir

Nefsini yani gerçek ve kalıtsal kimliğini bilen kişi, bedensel yapısını oluşturan hücrelerinin ve organlarının bile kendi iradesine bağlı olmayıp başka bir güç tarafından yaratılıp yönetildiğini,

Bedensel hayatının sürekli dış ortama yani havaya, suya, çeşitli gıdalara ve güneş enerjisine bağlı olduğunu ve bu dış ortamın da kendi iradesine bağlı olmayıp, sonsuz ve sınırsız bir güç tarafından yaratılıp yönetildiğini görünce, kendisinin bir **HİÇ** olduğunu anlar ve her şeyi yoktan var edip yaratan ve yöneten **RABB**'ine tam teslim olup huzurunda secdeye kapanır.

AKIL VE DİN

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, hiç kimseyi gücünün dışında bir şeyle yükümlü kılmaz. (Bakara, 286)

İnsan, ön yargıdan arınmış akl-ı selîmi (sağduyusu) ile önce nefsini ve sonra bütün âlemleri yoktan var edip yaratan Rabbini bilip, iman edebilir. Ancak imanın ayrıntılarına giremeyeceği gibi dînî kuralları hiç bilemez.

Aklını zorlayarak imanın ayrıntılarına girmeye kalkışanlar, şeytanın dürtüleri ile hayal ve evham bataklıklarına sürüklenir ve sonuçta, hem imandan ve hem aklından yoksun kalabilir.

İşte bu nedenle sadece aklına güvenen bazı ünlüler, kaynağı insana dayanan sapık görüşleri ve sapık sistemleri benimseyip, onların savunuculuğunu bile yapıyorlar.

Akıl duygusu, gerçekte bir projektöre benzer, yani sadece çevrildiği yönü aydınlatır.

Örneğin; terör örgütleri akıl duygularını tasarladıkları bir eylem olayına çevirince, akıl onlara bu konuda yardımcı olur ve onlar da akılcı bir eylemle çoğu zaman başarılı olabilirler.

Diğer yandan, terör eylemlerini araştıran güvenlik güçleri de, akıl duygularını yapılan eyleme çevirince, akıl onlara da bu konuda yardımcı olur ve onlar da akılcı bir araştırma sonucu teröristleri yakalayıp adalete teslim ederler.

Belirli bir dalda uzman olan bir bilim adamı da, akıl duygusunu uzmanlık alanındaki bir konuya çevirince, öncekilerinin ve kendi deneyimlerinden yararlanarak uzmanı olduğu konuda daha ileri gidebilir. Ancak uzmanlık alanının dışında kalan konularda, bilgisi sığa kadar inebilir.

Din de böyledir. Uzmanı oldukları bilim dallarında dünyaca ünlü olanların ve ülkeler yöneten devlet başkanlarının dînî açıdan bilgileri sıfır ya da sıfırın altında yanlış ve sapıklık olabilir.

İşte bu nedenle Allah (c.c.), her dönemde insanları uyarmaları için peygamberler göndermiş ve gerekli durumlarda içlerinden bazılarını semâvî kitaplar göndererek, onları yeni bir şeriatla yükümlü kılmıştır.

PEYGAMBERLER

Peygamber, Farsça sözlükte haber verici demektir. Arapça aslı ise nebî ve resul'dür. Nebî'nin çoğulu enbiya ve resul'ün çoğulu da rûsûl'dür.

Peygamberlerin hepsi ruhlar âleminde ilâhî seçimle belirlenen ve dünyada göreve başlayınca, mucizelerle desteklenen farklı özelliklere sahip güvenli kişilerdir. Bu nedenle hiç kimseden çekinmeden ve hiçbir beklenti içinde olmadan görevlerini sadece Allah rızası için yapar ve çektikleri çilelere de Allah rızası için sabrederler.

Peygamberlerin bu ortak temel ilkelerinin dışında daha pek çok özellikleri vardır ve onlardan bazıları şunlardır:

Fetânet: Süper zekâ demektir. Her açıdan en akıllı ve en bilinçli insanlar olan peygamberler; fizik, kimya, tıp, biyoloji, psikoloji, astronomi ve astrofizik gibi bütün bilim dallarını bilir ve ümmetlerini her açıdan eğitirler.

İsmet: Açık ve gizli her çeşit günahlardan korunmuş demektir. Ruhsal açıdan meleklerden üstün olan peygamberler, irhâsat denilen peygamberlikten önceki dönemlerinde de yüz kızartıcı suçları işlemez ve kesinlikle ilâhî emirlerin dışına çıkmazlar.

Sıdk: Sözde, işte ve özde doğruluk demektir. Peygamberler halkla ilişkilerinde dosdoğru oldukları gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de, canları pahasına doğruluktan ayrılmazlar.

Emânet: Her açıdan güvenli demektir. Peygamberler çocukluk ve gençlik dönemlerinde bile, yaşadıkları toplumlarda emin ve güvenli kişiler olarak ün yapmışlardır. Nitekim Mekke müşrikleri gençliğinde Peygamberimiz'e (s.a.v.) "Muhammed'ül-emîn" dedikleri gibi.

Adâlet: Peygamberlerin hepsi âdildir. Peygamberlikten önceki dönemlerinde adâleti gözettileri gibi ilâhî emirleri tebliğ ederken de herkese eşit davranır ve yakınları ile düşmanları arasında hiçbir ayırım yapmazlar.

Her Topluma Peygamber Geldi mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki biz, "Allah'a kulluk edin ve tâğuttan kaçının." diye her topluma (insanları uyarmaları için) bir peygamber gönderdik. (Nahl, 36)

İlk insan ve ilk peygamber olan Hz. Âdem'in dönemindeki dünyanın yapısı ile bugünkü dünyanın yapısı arasında fiziksel açıdan çok büyük farklılıklar vardır. Şöyle ki:

Hız. Âdem cennetten sürgün olarak dünyaya geldiğinde, Serendib'e (Sri Lanka'ya) indirildi. Günümüzde Hindistan'ın güneydoğu sahilinden yaklaşık 35 km uzaklıkta ve Hint Okyanusu'nda büyük bir ada olan Sri Lanka, o dönemde Hindistan topraklarının bir parçası idi.

İlkçağ denilen tarihten önceki o farklı dünyada iletişim, ulaşım ve haberleşmenin çok güç olduğu dönemlerde insanlar küçük topluluklar halinde kabile hayatı yaşıyor ve her toplum sadece kendi kabilesini ve yakın çevresini biliyordu.

İşte o dönemlerde Allah (c.c.), her kabileye içlerinden birini peygamber olarak görevlendiriyor ve peygamber sadece kendi kabilesini imana davet etmekle yükümlü oluyordu.

Peygamberlerin Sayısı

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Andolsun ki, senden önce de (çok) peygamberler gönderdik. Onlardan bir kısmının anılarını sana bildirdik ve bir kısmını da bildirmedik.

(Mü'min, 78)

İlk peygamber Hz. Âdem ve son peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) dir. Bu ikisinin arasında pek çok peygamberler gelip geçmiş ve her biri tebliğ görevini hakkıyla yerine getirmiştir.

Bazı zayıf rivâyetlerde peygamberlerin sayısı 124.000 veya 224.000 olarak haber verilmiş ve bunlardan 313'ünün resûl olduğu bildirilmiştir. Bu sayı gerçik kesin olmamakla birlikte abartı da değildir. Çünkü Allah (c.c.) tarihten önceki dönemlerde her topluma bir peygamber göndermiştir.

Peygamberlerin Dereceleri

Yüce Allah buyuruyor:

İşte peygamberlerden bir kısmını, diğerlerinden üstün kıldık. Allah onlardan bir kısmı ile (vasitasız) konuştu, bir kısmının da derecelerini yüceltti. (Bakara, 253)

Peygamberler; **Nebî, Resûl, Ulû'l-azm ve Hâtemü'l-enbiyâ** olmak üzere dört kısımdır.

Nebî: Kendisine kitap ve yeni bir şariat (dînî hükümler) verilmeyip, önceki peygamberin kitap ve şariatine tâbi olup onları tebliğ etmekle görevli olanlara “nebî” denir; çoğulu enbiyâ’dır.

Resûl: Önceki peygamberlere tâbi olmayıp kendisine kitap ya da yeni bir şariat verilenlere “resûl” denir; çoğulu rûsûl’dür.

Ulû'l-azm: Resûllerin içinden en seçkin altı peygambere; hz. Âdem, hz. Nuh, hz. İbrahim, hz. Mûsa, hz. İsa ve hz. Muhammed sallallahü aleyhim ve selleme “ulû'l-azm” denir.

Hâtemü'l-enbiyâ: Peygamberlerin son halkası ve en üstünü olan hz. Muhammed sallallahü aleyhi ve selleme “hâtemü'l-enbiyâ” denir.

Peygamberlerin Cinsiyeti

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz senden önce de, kendilerine vahyettiğimiz erkeklerden başkasını (peygamber olarak) göndermedik. (Enbiyâ, 7)

Allah'ın seçkin kulları olan peygamberler, her türlü koşullarda hatta zâlim diktatörlerin yanındaki eli kanlı cellâtların karşısında ve idam sehparalarının gölgesinde

bile hiç çekinmeden ilâhî emirleri tebliğ ettiler ve Nemrut, Firavun gibi kanlı diktatörleri imana davet ettiler.

Bu tür ağır koşullarda ve kelle koltukta tebliğ görevini yapmak, her babayiğit erkeğin bile yapabileceği bir iş olmadığından, Allah (c.c.) peygamberlik görevini sadece erkeklere verdi.

Ayrıca, erkeklerin bulunduğu yerlerde kadınların yüksek sesle konuşmaları, konferans vermeleri, Kur'an okumaları, radyo ve televizyonlarda sohbet yapmaları dînî açıdan sakıncalı olduğundan, Allah (c.c.) hiçbir topluma kadınları peygamber olarak göndermedi.

Peygamberlerin Konuştuğu Dil

Yüce Allah buyuruyor:

Biz her peygamberi, (ilâhî emirleri halka) apaçık anlatsın diye, ancak kendi kavminin dili ile gönderdik.

(İbrahim, 4)

Türkçenin dışında başka dil bilenler, o dili bilenlerle genel konuları rahatça konuşup anlaşırlar. Ancak uzmanlık alanına giren bilimsel, dinsel ve teknolojik konuları rahatça konuşamaz, ayrıntılara giremez ve görüşlerini tam anlatamazlar. Eğer bazı kelimeleri tam telaffuz edemeyip yarım yamalak konuşurlarsa, gülünç duruma da düşebilir ve dinleyiciler üzerinde etkili olamazlar.

İşte bu nedenle Allah (c.c.), her topluma içlerinden birini, hem de o dili en iyi bilenleri peygamber olarak göndermiş ve peygamberler de halkın dili ile konuşup onları imana davet etmişlerdir.

Peygamberler Dilediği An Mûcize Gösterebilir mi?

Yüce Allah buyuruyor:

Peygamberler, Allah'ın izni olmadan bir âyet (mûcize) getiremez. (Mû'min, 78)

Hız. Sâlih'in sert kayanın içinden canlı bir deve çıkarması, Hz. İbrahim'i ateşin yakmaması, Hz. Mûsa'nın elindeki âsâ'nın (değneğin) canlı bir yılan olması ve Hz. Muhammed'in milyarlarca ışık yılı uzaklığındaki yerlere kısa bir zamanda gidip gelmesi gibi olağanüstü olaylara **mûcize** denir.

Ancak, hiçbir peygamber dilediği an bir mûcize gösteremez ve kendisi de mûcize denilen olağanüstü güçten yararlanamaz. Çünkü peygamberler de insandır, onlar da Allah'ın koymuş olduğu fitrat kanunlarına bağlı ve bağımlıdırlar.

Peygamberlere İtaat

Yüce Allah buyuruyor:

Kim peygambere itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Allah (c.c.) peygamberleri olağanüstü mûcizeler gösterip insanları eğlendirmek için değil; ilâhî emirleri tebliğ edip insanları uyarmak için gönderdiğinden, peygamberlere itaat farzdır. Çünkü Allah (c.c.) peygamberleri, **“Ancak itaat olunmaları için gönderdik.”** buyuruyor.

Yüce Allah buyuruyor:

Kim peygambere itaat ederse, (gerçekte) Allah'a itaat etmiş olur. (Nisâ, 80)

Devletin güvenlik güçlerine itaat edenler, gerçekte devlete itaat etmiş ve devletin güvenlik güçlerine isyan edenler de, gerçekte devlete isyan etmiş oldukları gibi,

Allah'ın peygamberlerine itaat edenler de, gerçekte Allah'a itaat etmiş ve Allah'ın peygamberlerine isyan edenler de, gerçekte Allah'a isyan etmiş olurlar.

İnsanlar Peygamberlere İtaat Etmezse?

Her dönemde ve her toplumda, Allah'a ve peygambere isyan edenler olabilir. Yine her dönemde din karşıtı sapık görüşlere inananlar ve bunları din gibi benimseyenler olabilir.

Bunlar azınlıkta kaldıkları ve insanlar üzerinde baskı oluşturmadıkları sürece, cezaları âhirete ertelenir ve Allah (c.c.) bunlardan dolayı toplumları cezalandırmaz.

Eğer Allah'a ve peygambere isyan, toplumsal bir harekete dönüşür ya da din karşıtı sapık görüşleri din gibi benimseyenler, sapık görüşlerini baskı ve zorbalıkla topluma kabul ettirmeye kalkışırlarsa, bu gayretullah'a dokunur ve ilâhî gazabın sinyalleri belirmeye başlar. İşte ilâhî gazaba uğrayıp helâk olan bazı toplumlar:

NUH KAVMI

Hız. Âdem'den Nuh Kavmine kadar geçen sürede, bazı münferit (kişisel) olayların dışında toplumsal günahlar işlenmedi ve inanç açısından sapıklık hareketleri olmadı.

Dünyanın en doğal ve en huzurlu dönemini yaşayan o günün insanları bedensel açıdan sağlıklı, ruhsal açıdan huzurlu ve çok uzun ömürlü idiler.

Yeryüzünde ilk putçuluk hareketi Nuh kavminde başladı. Kabilenin saygın kişilerinden Ved, Suva'a, Yegus, Yeuk ve Nesr adındaki kişilerin ölümünden sonra, onların anısına dikilen heykellere tapınmaya başlayan Nuh kavmine, Allah (c.c.) hz. Nuh'u peygamber olarak gönderdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki Nuh'u, kendi kavmine peygamber (olarak) gönderdik. (Nuh:) "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin, sizin için O'ndan başka ilâh yoktur. Üzerinize gelecek büyük bir günün azabından korkuyorum." dedi. (A'râf, 59)

Hız. Nuh, "Yalnızca Allah'a kulluk edin, başka ilâhlar edinmeyin ve putlaştırdığınız heykellere tapınmayın." deyince,

Kavminin ileri gelenleri: **"Ey Nuh! Biz seni apaçık bir sapıklığın içinde görüyoruz dediler."** (A'râf, 60)

Elleri ile yaptıkları heykelleri putlaştıran ve karşlarına geçip onlara tapınan gerçek sapıklar, hz. Nuh gibi bir peygambere sapık deyince,

(Hz. Nuh:) "Ey kavmim! Ben de bir sapıklık yoktur. Çünkü ben, âlemlerin Rabbi (olan Allah) tarafından gönderilen bir peygamberim." dedi. (A'râf, 61)

En uzun ömürlü peygamberlerden biri olan ve 950 yıl kavmini imana davet eden Hz. Nuh, en çok çile çeken ve kavmi tarafından en çok dövülen ve taşlanan bir peygamberdi.

Çaresiz bir annenin çırpınışları gibi durmadan, dinlenmeden kavmini imana davet eden Hz. Nuh, bir yandan dövülüp taşlanmayı göze alarak kavmini açıkça imana davet ederken, diğer yandan bazı onurlu kişileri de geceleri gizlice imana davet ediyordu.

Hiz. Nuh'un durmadan, dinlenmeden ve gece gündüz demeden onları imana davet etmesi üzerine, Nuh kavmi,

Dediler ki: “Ey Nuh! Bizimle çok mücadele ettin ve bu mücadelede ileri gittin. Eğer (sözünde) doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım!” (Hûd, 32)

Sapık Nuh kavmi peygamberleri Hz. Nuh'a ve gerçekte Allah'a (c.c.) açıkça meydan okuyarak, “Eğer (sözünde) doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım.” demeleri gayretullah'a dokundu ve Allah (c.c.) Hz. Nuh'a;

Bizim gözetimimiz altında ve vahyettiğimiz gibi bir gemi yap ve zâlimler hakkında bana hitab etme (af dileme). Çünkü onların hepsi suda boğulacaktır. (Hûd, 37)

Hiz. Nuh, Allah'ın (c.c.) “Gemi yap.” emri üzerine tebliğ görevini bıraktı ve gemiyi yapmaya başladı.

Hiz. Nuh'un tebliğ görevini bırakıp, denizden uzak bir yerde çok büyük bir gemi yapmaya başladığını gören kavmi, Hz. Nuh ile alay etmeye ve gerçekten sapık olduğunu söylemeye başladılar.

Hiz. Nuh, olağanüstü bir gayretle gemiyi yapmaya çalışırken ve kavmi onunla alay edip gülüşürken, ilâhî gazabın öncü belirtileri olan doğal dengeler hızla bozulmaya başladı.

Önce ısı dengesi bozuldu ve aşırı sıcaklar başladı. Aşırı sıcaktan ve kuraktan yeryüzü cehenneme dönüştü. Çünkü kuraklıktan çatlayan topraklarda bir tek ot bitmiyordu.

Su dengesi de bozulmuştu. Gökten bir tek yağmur damlası yağmıyordu. Dereleri, kuyuları kurumuş, korkunç bir açlık ve su sıkıntısı başlamıştı. Gerçekte, Allah (c.c.) yeryüzündeki suları buharlaştırarak atmosferde depoluyordu ve korkunç tûfan olayı yaklaşıyordu.

Yüce Allah buyuruyor:

Nihayet emrimiz gelip tennûr kaynadığı (yerden sıcak sular fışkırdığı) zaman, dedik ki: her çiftten ikişer tane (erkek-dişi) ve âilenden üzerine azap sözü kesinleşmemiş olanlarla iman edenleri al, onunla birlikte iman edenler az kişilerdi ki! (Hûd, 40)

Hz. Nuh kutsal geminin son aşamalarına gelmişti ki, âniden gökyüzü kararmaya ve kapkara bulutlar her tarafı kaplamaya başladı. Günün ortasında gökyüzü kararmış, gerilim olmuş ve hava aşırı derecede elektriklenmişti.

Halk, korku ve panik içinde sağa sola koşuşmaya ve tapındıkları putların (heykellerin) önünde toplanıp, kurtuluşları için onlara yalvarmaya başladılar.

Ancak takdir olunan zaman gelmiş, iş işten geçmiş ve sapık Nuh kavminin tûfanla helâk olması için geriye sayım başlamıştı.

Allah'ın (c.c.) takdir ettiği o korkunç vakit gelip de tennûr'dan yani hz. Havva'nın ekmek pişirdiği taş fırının bulunduğu yerden tazyikli sıcak sular fışkırmaya başlayınca hz. Nuh, her cins hayvandan erkekli, dişili birer çift ile, eşi Vâile ve oğlu Kenan'ın dışındaki aile bireylerine ve iman edenlere,

Yüce Allah buyuruyor:

“Binin (geminin) içine” dedi. “Onun hareket etmesi de, durması da Allah’ın adı iledir. Benim Rabbim, gafur’dur, rahim’dir.” (dedi). (Hûd, 41)

Hz. Nuh, önce geminin önünde bekleyen hayvanları, sonra eşi ve Kenan’ın dışındaki aile bireyleri ile iman edenleri gemiye aldı ve en son kendi bindi. Ne yazık ki, iman edenler çok azdı, erkek-kadın sadece 72 kişi idi.

Allah’ın (c.c.) takdiri ile atmosferde depolanan su buharı, âniden sağanak yağmur şeklinde yere inmeye başlayınca ve yerden fışkıran sıcak sularla birleşince, bir anda yeryüzü sular altında kaldı.

Hz. Nuh’un eşi ve oğlu ile birlikte, “Eğer (sözünde) doğrulardan isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım.” diyen bütün sapıklar korkunç çığlıklar atarak feci şekilde boğulurken,

Kutsal gemi, içindekileri ile birlikte dağlar gibi dev dalgaların arasından Allah’ın adı (bismillâh) ile akıp gidiyordu. Nereye gideceğini, ne zaman ve nerede duracağını hiç kimse bilmiyordu!

Nihayet takdir edilen vakit gelince,

Yüce Allah buyuruyor:

Denildi ki: Ey yer! Suyunu yut ve ey gök! Sen de (suyunu) tut. Su çekildi ve (ilâhî) emir yerine getirildi (ve gemi) Cûdî (dağının) üstüne oturdu. (Hûd, 44)

Dağ gibi dalgaların arasında aylarca süren çok heyecanlı bir yolculuktan sonra sular çekilmeye başlayınca, gemi Şırnak ilinin Silopi ilçesinin yakınındaki Hezil ırmağı ile

Dicle ırmağı arasındaki 2089 metre yüksekliğindeki **Cûdî Dağı**’nın üstüne oturdu.

Hz. Nuh ve onunla birlikte olanlar, aylarca süren heyecanlı bir yolculuktan sonra ilk defa karaya ayak bastılar ve secdeye kapanıp şükür namazı kıldılar.

ÂD KAVMI

Âd kavmi tarımda, hayvancılıkta ve inşaat işlerinde o dönemin en gelişmiş toplumlarındandı. Tarıma elverişli toprakları, akarsuları boldu ve insanları uzun boylu, iri yapılı, sağlıklı, çok kuvvetli ve uzun ömürlü idiler.

Şımarık ve putperst bir toplum olan Âd kavmi; süsü, eğlenceyi, insanlarla alay etmeyi ve yakaladıkları yolculara günlerce işkence yaptıktan sonra, onları yüksek yerlerden aşağı atıp öldürmeyi çok severlerdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Âd kavmine de kardeşleri Hûd'u peygamber gönderdik. (Hûd) dedi ki: “Ey kavmim! Allah’a kulluk edin, sizin için O’ndan başka ilâh yoktur. (Siz Allah’tan) korkmaz mısınız?” (A’râf, 65)

Hız. Hûd, gece gündüz demeden insanlara ilâhî emirleri tebliğ ediyor, onları yalnızca Allah’a kulluk etmeye davet ediyor ve tatlı dili yumuşak uslûbu ile onlara öğütler veriyordu ama,

Yüce Allah buyuruyor:

(Kavmi) dedi ki: “Sen bize öğüt versen de, vermesen de fark etmez (çünkü dinlemiyoruz ki!)” (Şuarâ, 136)

Hız. Hûd’a, “Sen bize öğüt versen de, vermesen de fark etmez (çünkü dinlemiyoruz ki!)” diyen azgın ve şımarık Âd kavmi, sonra Allah’a (c.c.) ve azap meleklerine meydan okurcasına,

“Bizden daha kuvvetli kim var ki?” dediler. (Fussilet, 15)

Âd kavminin Allah'a (c.c.) ve azap meleklerine açıkça meydan okumaları, bardağı taşıran son damla oldu ve ilâhî gazabın öncü belirtileri olan doğal dengeler bozulmaya başladı.

Aşırı sıcak ve aşırı kurak derken, kıtlık dönemi başladı. Aşırı bolluğa alışan ve bu nedenle azıp şımaran Âd kavmi, kısa zamanda açlık sınırının çok altına düşünce, peygamberleri Hz. Hûd;

Yüce Allah buyuruyor:

Dedi ki: “Ey kavmim! Rabbinize istiğfar edin (affınızı dileyin). Sonra da O’na tevbe edin, (eğer tevbe ve istiğfar ederseniz) üzerinize bol bol yağmurlar yağdırır ve kuvvetinize kuvvet katar. Sakın hâ! (Yanımdan) günahkâr olarak gitmeyin.” (Hûd, 52)

Hız. Hûd kavmini helâk olmaktan kurtarmak için, onları tevbe ve istiğfar etmeye davet ediyordu ama, kavmi küfr-ü inâdî’de direniyor, putlarından ve sapık yaşantılarından vazgeçemiyordu.

Putçulukta ve sapık yaşantılarında direnen kavminin, yakında çok korkunç bir fırtına ile helâk olacağını ilâhî vahiy ile öğrenen hız. Hûd, bunu kavmine haber verdi ve onları tekrar tevbe ve istiğfara davet etti.

Yüce Allah buyuruyor:

Derken onu (hız. Hûd’un haber verdiği azabı) vâdilerine doğru gelen bir bulut şeklinde gördüler ve: “İşte! Ufukta beliren yağmur bulutu, bize yağmur yağacak.” (diye sevinirken hız. Hûd:) “Hayır! O acele ettiğiniz şey ki fırtınadır, onda çok elem verici azap vardır.” (Ahkâf, 24)

Azgın ve şımarık Âd kavmi, vâdilerine doğru gelmekte olan azabı, “Yağmur bulutu geliyor, bize yağmur yağacak.” diye sevinip peygamberleri Hz. Hûd ile alay ederken,

Yağmur bulutu diye sevindikleri karartının kendilerine doğru yakalaşırken, koskocaman ağaçları köklerinden söküp fırlatması üzerine, bunun yağmur bulutu olmayıp, Hz. Hûd’un haber verdiği o korkunç fırtına olduğunu anladıkları zaman, artık iş işten geçmiş ve ilâhî azap başlamıştı.

Yüce Allah buyuruyor:

Âd kavmi de gürültülü ve azgın bir fırtına ile helâk edildi. (Allah) onu (fırtınayı) 7 gece ve 8 gün hiç kesintisiz üzerlerine estirdi. (Orada olsaydın) o kavmin, sanki içi boş hurma kütükleri gibi yıkılıp kaldıklarını görürdün.

(el-Hâkkâ, 6-7)

Kapkara bulutlar şeklinde ve tozu dumana katarak gelen ilâhî azap, çok korkunç sesler çıkararak esiyor; koskocaman ağaçları kökünden söküp atıyor ve aşırı dondurucu soğuğu ile insanları âdeta felç ediyordu.

“Bizden daha kuvvetli kim var ki?” diye Allah’a (c.c.) meydan okuyanlar, korkudan paniğe kapılıp sağa sola kaçışmaya yeltendiler ama, iş işten geçmiş ve ilâhî gazab onları her taraftan kuşatmıştı.

Yedi gece ve sekiz gün hiç kesintisiz devam eden ve korkunç sesler çıkararak esen fırtına, burun deliklerinden girip dışkılama yerlerinden çıkıyor ve onlar günlerce işkence yaptıkları kişileri yüksek yerlerden aşağı atıp öldürdükleri gibi,

Hiç kesintisiz esen korkunç fırtına ve hortumlar da, o iri cüsseli kişileri havaya kaldırıp yerden yere vuruyordu. Sonuçta, meşhur **İrem bağları** ile birlikte hepsi helâk oldular ve içi kof hurma kütükleri gibi yüz üstü yere düşüp öldüler.

SEMÛD KAVMI

Medine ile Şam arasında yaşayan Semûd kavmi, taş işlerini ve ince taş işlemeciliğini çok seven bir toplumdur.

Kayaları, tepeleri yontup ev ve ev eşyaları yapıyor; ayrıca ölen ünlü kişilerin anılarına onların taştan heykellerini yapıp, şehrin belirli meydanlarına dikiyorlardı.

Zamanla bu heykelleri ilâhlaştırıp putlaştırmaya ve onlara tapınmaya başladılar. Sonra belirli günlerde âyin ve tören adı altında karşılıklarına geçip, onlara secde, saygı yaparak putperest oldular.

Yüce Allah buyuruyor:

Semûd kavmine de kardeşleri Sâlih'i peygamber (olarak) gönderdik. (Sâlih) dedi ki: "Ey Kavmim! Allah'a kulluk edin, ki sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Sizi topraktan yarattı ve yaşamınızı orada kıldı. Hemen O'na istiğfar edin, sonra da O'na tevbe edin. Hiç kuşkusuz Rabbim kullarına yakındır, dualarını kabul eder." (Hûd, 61)

Hiz. Sâlih; Ey kavmim! Yalnızca Allah'a kulluk edin; sizin O'ndan başka ilâhınız yoktur. Çünkü sizi ölü topraktan yaratıp can veren O'dur. Bu dünyayı sizin yaşam koşullarınıza uygun bir ortama dönüştüren ve sizi yeryüzüne halife (egemen) yapan O'dur.

Şu halde günahlarınızdan dolayı hemen istiğfar edip af dileyin. Sonra tevbe edip O'na dönün. Hiç kuşkusuz Rabbim kullarına yakındır. Her şeyi görür, bilir ve dualarınızı, tevbelerinizi kabul eder.

Hız. Sâlih peygamber olmadan önce, kabile halkı tarafından sevilen, sayılan ve geleceğın kabile başkanı gözö ile bakılan saygın bir kişi idi.

Kavmine, “Ellerinizle yonttuğunuz şu taş parçalarına (heykellere) tapınıp, onları putlaştırmayın ve yalnızca Allah’a (c.c.) kulluk edin.” diye öğüt verince,

Yüce Allah buyuruyor:

(Kavmi) dedi ki: “Ey Sâlih! Bundan önce aramızda geleceğı parlak bir kişi idin. şimdi ise babalarımızın tapındıklarına, bizim de tapınmamızı engellemek mi istiyorsun? Doğrusu biz, (senin) bizi davet ettiğın konuda kuşku ve endişe içindeyiz.” (Hûd, 62)

Hız. Sâlih, “Kuşku ve endişelerinizi gidermem için ne yapmamı istiyorsunuz?” deyince, sapık kavmi belirli bir tepeyi göstererek, “Eğér senin Rabbin şu tepenin içinden on aylık gebe bir dişi deve çıkarırsa ve o deve gözümüzün önünde derhal bir dişi yavru doğurursa, kuşkularımız gider ve senin Rabbine iman ederiz.” dediler.

Hız. Sâlih bir şartla önerilerini kabul etti. Önce onlar tapındıkları putlarına yalvaracaklar; eğer onların tapındıkları putları bu işi yapamazsa, sonra hız. Sâlih Rabbine yalvaracak.

Kabul ettiler ve belirli bir gün için anlaştılar.

Belirli gün gelince, bütün kabile halkı orada toplandı ve önce onlar putlarına yalvarmaya başaldılar.

Dua ettiler, olmadı. Saygı duruşu yaptılar, olmadı. Secde yaptılar, olmadı. Kurban kestiler, olmadı, olmadı, olmadı!..

Ve sıra hz. Sâlih'e geldi.

Heyecan doruğa çıkmış ve nefesler tutulmuştu. En sert kayalardan yaptıkları yüzlerce putun (heykelin) yapamadığını, hz. Sâlih'in bir tek Rabbi yapabilecek miydi?

Hız. Sâlih iki rek'at namaz kıldı ve ellerini açıp dua etmeye başladığı anda, tepenin zirvesindeki kaya büyük bir gürültü ile yarıldı ve içinden on aylık gebe bir dişi deve çıkıverdi.

Kayadan çıkan dişi deve, bir kaç adım yürüdükten sonra yere çöktü ve bir dişi yavru doğurdu. Bu büyük mûcize karşısında hepsinin secdeye kapanıp hemen iman etmesi gerekirken, ne yazık ki kalpleri kararan ve sağduyularını yitiren müşrikler, söz verdikleri halde iman etmediler. Bunun üzerine hz. Sâlih,

Yüce Allah buyuruyor:

Ey kavmim! Sizin için bir mûcize olan Allah'ın şu dişi devesini kendi haline bırakın ki, Allah'ın yerinde otlasın. Sakın ona kötülük yapmayın! (Aksi halde) yakın bir azap sizi tutuverir. (Hûd, 64)

Büyük mûcizeyi gözleri ile gördükleri ve hz. Sâlih tarafından, "Sakın ona kötülük yapmayın!" diye uyarıldıkları halde,

Yüce Allah buyuruyor:

Sonunda o dişi deveyi öldürdüler ve azgınlaşıp Rablerinin emrinin dışına çıktılar (isyan ettiler). Ve dediler ki: "Ey Sâlih! Gerçek peygamberlerden isen, bizi tehdit ettiğin azabı getir bakalım!" (A'râf, 77)

Pusu kurup ana deveyi öldüren alçaklar, yavru deveyi de öldürmek istediler. Ancak yavru deve kaçıp kurtuldu ve doğruca annesinin çıktığı tepeye gitti. Tepenin üstünde üç defa acı acı bağırdıktan sonra, annesinin çıktığı kayanın içine girdi ve kayboldu.

Artık iş çığıından çıkmış ve Semûd kavmi, dönüşü olmayan bir yola girmişti. Korkunç cinayeti haber alan Hz. Sâlih, hemen kavminin yanına geldi ve,

Yüce Allah buyuruyor:

“Yurdunuzda üç gün daha yaşayın; işte bu, yalanı olmayan bir sözdür.” dedi. (Hûd, 65)

Yavru devenin üç defa acı acı bağırması, Semûd kavminin artık üç gün ömrünün kaldığının bir işareti idi ve dördüncü günü helak olacaklardı.

Semûd Kavmi Nasıl Helâk Oldu?

Yüce Allah buyuruyor:

O zâlimleri bir sayha (korkunç ses) yakalayiverdi, yurtlarında dizüstü çöküp kaldılar. (Hûd, 67)

İlâhî gazab âniden başladı. Hz. Cebrâîl’in korkunç sesinden çılgına dönen müşrikler, dizüstü çöküp yığılıverdiler.

Sonra?

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar azgınlık edip Rablerinin emrinin dışına çıktılar ama, (şaşkın şaşkın) bakıp dururlarken yıldırımlara tutuluverdiler. (Zâriyât, 44)

Hız. Cebrâîl’in çok şiddetli ve korkunç sesinden çılgına dönen ve bulundukları yerlere dizüstü çöküp yığılıveren sapıklar,

“Ne oluyor?” diye korku ve şaşkınlıkla etrafa bakınırlarken, bu defa da şiddetli patlamalarla üstlerine yıldırımlar düşmeye başladı.

Gök gürüyor, şimşekler çakıyor ve üstlerine yıldırımlar (doğal kimyasal bombalar) yağıyordu. Tapındıkları putlarından hiçbir yardım alamayan sapıkların ülkesi cehenneme dönüşmüştü. Çılgınca bağrışırken ve kendilerini yıldırımlardan koruyacak bir yer ararken,

Yüce Allah buyuruyor:

Çok şiddetli bir deprem onları yakalayiverdi ve yurtlarında yerlere yığılıp helâk oldular. (A'râf, 78)

LÛT KAVMI

Bâbil tapınağındaki putları kırdığı için Nemrut tarafından ateşe atılan, ancak Allah'ın (c.c.) koruması ile bir tek kılı bile yanmadan ateşten kurtulan Hz. İbrahim,

Urfa'dan, önce Harran'a ve oradan da Filistin'e hicret ederken, yanında yeğeni Hz. Lût da vardı.

Hız. Lût, Filistin'de Hz. İbrahim'in yanında iken, ona da peygamberlik görevi verildi ve başkenti Sedom olan eşcinsel bir topluma peygamber olarak gönderildi.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve Lût'u da kavmine peygamber (olarak) gönderdik. (Lût) kavmine dedi ki: "Siz gerçekten en çirkin fuhşiyatı yapıyorsunuz. Sizden önce âlemlerde bir tek kişi bu işi yapmamıştı." (Ankebût, 28)

Lût kavmi, eşcinsel (homoseksüel) denilen cinsel sapıklardı ve bu sapıklığı yeryüzünde ilk başlatan onlardı. Hz. Lût, tebliğ görevine başlarken öncelikle bu konuda onları uyardı ve dedi ki:

"Siz gerçekten en çirkin ve en aşağılık bir fuhşiyat olan eşcinselliği yapıyorsunuz. İlâhî fıtrat kanunlarına, âile düzenlenmesine ters düşen ve insan neslinin geleceğini tehlikeye atan bu çirkin fuhşiyatı, sizden önce âlemlerde hiçbir varlık yapmamıştı."

Hız. Lût ağlıyordu, yalvarıyordu ve onlara öğütler veriyordu. Ne yazık ki, sapık kavmi işi o derece azıtmıştı ki, halka açık yerlerde bile erkekler kendi aralarında sapık ilişkide bulunurken, kadınlar da onları izleyip eğleniyorlardı.

Haya kalkmış ve cinsel sapıklık toplumun bütün kesimlerine yayılmıştı. Canlıların üremesini düzenleyen ilâhî kanunlara ters düşen bu çirkin sapıklık, hiç kuşkusuz devam edemezdi ve ilâhî gazabın gelmesi artık an meselesi idi.

Azap Meleklerinin Gelmesi!

Allah (c.c.) tarafından Lût kavmini helâk etmekle görevli melekler, genç ve yakışıklı delikanlılar şeklinde Lût kavmine geldiler ve doğruca Hz. Lût'un evine gidip, ona konuk oldular.

Evine konuk olarak gelen gençlerin, melek olduğunu bilmeyen Hz. Lût: "Şimdi sapıklar gelip bunları benden ister ve zorla almaya kalkışırlarsa, ben ne yapabilirim ki?" diye gönlü daraldı, yüzü sarardı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Az sonra korktuğu başına geldi. Evi kuşatan sapıklar, "Gençleri bize ver, aksi halde kapıyı kırıp içeri gireriz." diye bağırmaya ve tehditler savurmaya başladılar.

Hız. Lût'un yüzü sararmış, nefesi kesilmiş ve kalbi durma noktasına gelmişti ki, melekler:

Yüce Allah buyuruyor:

Dediler ki: "Ey Lût! İyi bil ki, biz Rabbinin elçileriyiz. (Korkma!) Sana el uzatamazlar. Sen gecenin bir bölümünde ailenle birlikte yürü. Eşinin dışında içinizden kimse geride kalmasın. Çünkü onların başına gelecek olan, onun (eşinin) de başına gelecek." (Hûd, 81)

Hız. Lût, konuğu olan gençlerin melek olduğunu öğrenince, "Ohh!" diye derin bir nefes aldı ve rahatladı.

Tam o anda kapıyı kırıp içeri giren sapıklar, gençlere (meleklerle) saldıracakları anda, Hz. Cebrâil bir kanadı

ile hafifçe silkince, sapıkların hepsini şehrin dışına fırlattı. Ne olduğunu anlayamayan sapıklar, yarı baygın bir halde kendilerini yerde buldular ve gözleri de kör olmuştu.

Lût Kavminin Helâk Olması

Yüce Allah buyuruyor:

Güneşin doğuşu anında, korkunç bir uğultu onları (yatakta) yakalayiverdi. (Hicr, 73)

Atalarımız; “Gün doğmadan, neler doğar.” demişler. İşte sapık Lût kavmi için de öyle oldu. Son gecelerinde daha da azgınlaşan sapıklar, hz. Cebrâil’in bağırmasından kaynaklanan korkunç bir uğultu ile yataklarından fırlayıp dışarıya çıktılar.

Korkudan konuşamıyor, ne oldu diye birbirlerine bakışıyorlardı ki, şiddetli bir fırtına çıktı ve başlarına taşlar yağmaya başladı.

Aşırı derecede sıcak olan ve temas ettiği yeri delip geçici özelliği olan bu taşlardan kurtulmak için tekrar evlerine kaçtılar ama, bu defa da çok şiddetli bir depreme yakalandılar.

Uzun süren korkunç depremde, evleri yıkılmaya ve dağlardan kopan kayalar üstlerine fırlamaya başladı. Ayrıca yerden sıcak sular fışkırıyor ve gökten de çamur gibi sıcak sular yağıyordu.

Bu korkunç ortamda, Allah’ın (c.c.) sonsuz ve sınırsız kudretini görmüş ve hz. Lût’un gerçek peygamber olduğuna inanmışlardı ama, artık iş işten geçmiş ve onların kıyameti kopmuştu. Bu ortamda ne kaçacakları yerleri ne de ölümden başka seçenekleri kalmamıştı.

Son Darbe!

Yüce Allah buyuruyor:

Ülkelerinin üstünü altına çevirdik ve üzerlerine sicil'den taşlar yağdırdık. (Hicr, 74)

Sonuçta, Allah'ın (c.c.) emri ile hz. Cebrâil, Lût kavminin yaşadığı ülkenin tamamını yerinden koparıp havaya kaldırdı ve altını üstüne çevirip şiddetle yere vurdu ve meleklerin görevi tamamlandı.

Yüce Allah buyuruyor:

Ve Celâlim hakkı için, biz ondan (Lût kavminin helak olduğu yerden) akıllı toplumlar için apaçık bir alâmet (olarak Lût gölünü) bıraktık. (Ankebût, 35)

Lût kavmi helâk olurken, oradan gelen uğultuları, patlamaları ve insanların çığlıklarını yakın çevrelerden duyanlar, Lût kavminin bulunduğu yere gelince, korkunç bir görüntü ile karşılaştılar ve hayal mi görüyoruz diye gözlerine inanamadılar.

Dağları, tepeleri, bağları, bahçeleri ve o yörenin en güzel şehri olan Sedom ile birlikte, Lût kavminin yaşadığı ülkenin tamamı batmış ve geriye, acı, pis kokulu ve çamurlu sulardan oluşan kocaman bir göl kalmıştı.

Günümüzde Ürdün ile İsrail arasında bulunan Lût gölünün alanı 930 km² ve derinliği ortalama 300 metredir. Deniz seviyesinin 360 metre altında olan Lût gölünde, hiçbir canlı türü yaşamamaktadır.

SON PEYGAMBER

Kıyamete kadar dünyaya gelecek olan torunlarının DNA'larını hücrelerinde taşıyan hz. Âdem, çok uzun boylu ve iri yapılı idi ve alnında çok parlak bir **nur** vardı. İşte o nur, hz. Muhammed'in nur'u idi ve melekler gerçekte o nur'a secde etmişlerdi.

Hiz. Âdem, alnındaki nurun kendisinde emanet olduğunu ve gerçekte sahibini biliyordu. Ancak cennette doğum ve ölüm olmadığından, hz. Muhammed'in nuru sürekli onun alnında parlıyordu.

Hiz. Âdem ile hz. Havva, ilâhî takdirin gereği cennetten sürgün olarak dünyaya gelince, hz. Havva on dokuz defa doğum yaptı ve her doğumunda biri kız ve diğeri erkek olmak üzere hep ikiz doğurdu ama, o güzelim nur hâlâ hz. Âdem'in alnında pırıl pırıl parlıyordu.

Bir gün hz. Cebrâil cennetten bir tabak incir getirdi ve "Ey Âdem! Bu incirleri eşin ile birlikte yiyin; çünkü Allah size Şît adında bir evlât verecek ve onun neslinden alnındaki nurun sahibi olan hz. Muhammed dünyaya gelecek." dedi.

Hiz. Âdem ile eşi incirleri yiyip yatınca, hz. Âdem'in alnındaki nur önce hz. Havva'nın ve oğlu Şît doğunca hz. Şît'in alnına kondu. Sonra en temiz eşler vasıtası ile hz. İdris, hz. Nuh, hz. İbrahim ve hz. İsmail'e kadar gelen nur,

Hiz. İsmâil'den sonra da yine en temiz eşler vasıtası ile Abdülmuttalib'e ve ondan oğlu Abdullah'a geçti ve nurun gerçekte sahibi olan hz. Muhammed'in dünyaya gelmesi artık çok yaklaşmış oldu.

Kader denilen ilâhî programın gereği hz. Abdullah ile hz. Âmine evlenince, hz. Abdullah'ın alnındaki nur hz. Âmine'ye ve son peygamber hz. Muhammed doğunca, o parlak nur da gerçek sahibine ulaştı.

Alnındaki nuru eşi hz. Âmine'ye teslim eden ve bu dünyadaki görevini tamamlayan hz. Abdullah, ticaret için gittiği Şam dönüşü Medine'de hastalanıp vefat etti ve âlemlere rahmet olan son peygamber ana karnında yetim kaldı.

Bu vefasız dünyaya yetim gelen hz. Muhammed, Mekke'lilerin o zaman ki âdeti üzere Benî Sa'd kabilesinden Halîme adındaki bir süt anneye verildi. Dört yaşına kadar süt annesinin yanında kalan hz. Muhammed, sonra Mekke'ye getirildi ve annesi hz. Âmine'ye teslim edildi.

Hiz. Muhammed artık annesinin yanında idi ve çocukluğunun en mutlu günlerini yaşıyordu. Ancak, dışarıda yaşatmalarının babalarına koşuştuklarını görünce bir kenara çekilip ağlıyor, sonra eve gelince, "Anne, benim babam yok mu?" diye soruyordu.

Hiz. Muhammed altı yaşında iken, annesi ve yardımcıları Ümmü Eymen'le birlikte Medine'ye dayılarını ziyarete gittiler ve dönüşte babası hz. Abdullah'ın kabrini ziyaret ettiler.

Annesi Âmine, "Yavrum, Muhammed'im, işte baban burada yatıyor." deyince, mezarın başında çok duygulanan ve birbirine sarılıp ağlayan anne ile oğlu, Ümmü Eymen güçlkle ayırdı. Sonra develerine binip Mekke'ye doğru hareket ettiler.

Yolda hastalanan hz. Âmine, Ebvâ denilen yere gelince, Ümmü Eymen'in yardımı ile güçlkle deveden indi ve yere yığılıp kaldı.

Babasının mezarı başında çok ağlayan ve henüz göz-yaşları kurumayan yetim Muhammed, şimdi de “Anneciğim, sen de mi öleceksin? Beni kime bırakacaksın?” diye ağlıyordu.

Hız. Âmine güçlükle gözlerini açıp, son kez yetim yavrusuna baktı, baktı ve, “Her yeni eskir ve her yaşayan ölür, ben de ölüyorum ama, ah yavrum! Sana doyamadım.” dedi ve genç yaşta bu fâni dünyadan göçüp gitti. Babasını hiç görmeyen Peygamberimiz (s.a.v.) şimdi annesini de kaybetmişti. Hem de gurbet ellerinde ve ıssız çöllerde!..

Yetim Muhammed ağlıyordu, Ümmü Eymen ağlıyordu, yerdeki ve gökteki melekler ağlıyordu.

Ancak bunlar, kader çizgisini aşıp kontrolden çıkan başıboş olaylar değildi ki!

Çünkü Hz. Muhammed son peygamber olacak, sıfırdan yani Mekke müşriklerinden başlayacak ve İslâm’ı yeryüzüne egemen kılacaktı. Bu yolda önüne çıkabilecek her çeşit engelleri aşabilmesi ve her çeşit olumsuzluklara katlanabilmesi için, zor şartlarda yetişmesi ve sıkıntılara alışması gerekiyordu.

Ayrıca ana-baba olarak Hz. Abdullah ile Hz. Âmine’nin yavruları Muhammed’i bir peygamber olarak yetiştirmeye liyâkat ve yetenekleri olmadığından, Allah (c.c.) onları devre dışı bıraktı ve Hz. Muhammed’i özel gözetimine aldı.

Kervandakilerin yardımı ile Hz. Âmine, Ebvâ’da defnedildi ve Ümmü Eymen yetim Muhammed’i kucaklayıp deveye bindirdi ve Mekke’ye götürüp dedesi Abdülmuttalib’e teslim etti.

Abdülmuttalib çok sevdiği yetim torununa sahip çıktı ve onu canı gibi korudu. Ancak iki yıl sonra o da vefat edince, Peygamberimiz (s.a.v.) sekiz yaşımda tekrar yetimlik acısını tattı ve amcası Eb Tlib ile yengesi Ftim'nın eline kaldı.

Çocukluğu yetimlik ve gzyaşıları ile geçen Peygamberimiz (s.a.v.) in, gençliği de yoksulluk içinde geçti ve 25 yaşımda kadar amcası Eb Tlib'in evinde kaldı.

* * *

Mekke'de Hadıce adında 40 yaşılarında, iffetli, şereflı, varlıklı ve çok güzel bir kadın vardı. Genç yaşımda dul kalan hz. Hadıce, her açımdan ideal bir kadın olduğu için tlipleri çoktu ama, o evlenmek istemiyordu.

Bir gece çok feyizli bir rüya gördü. Rüyasını Mekke'de en iyi rüya yorumcusu ve amcasının oğlu olan Varaka'ya anlattı. Varaka rüyasını; "Ne mutlu, sen Mekke'de ortaya çıkacak olan son peygamberin eşı olacaksın." diye yorumlayınca, kararını değiştirdi ve evlenmeye karar verdi.

Ancak, Mekke'de Kim Peygamber Olabilirdi?

Bir gün akşam üzeri güneşin batışını ve yerleri gökleri yaratan Allah'ın kudretini düşünürken, karşımdan hz. Muhammed'i gördü ve "İşte bu peygamber olabilir." dedi.

Allah'ın (c.c.) ezelde takdir ettiği vakit gelince, sebepler kuralı yani aracılar araya girdi ve hz. Muhammed ile hz. Hadıce evlendi ve hz. Muhammed 17 yıl kaldığı amcası Eb Tlib'in evinden, eşı hz. Hadıce'nin evine taşındı.

Hız. Muhammed için yeni bir dönem başılamıştı. Yetimlik, yoksulluk günleri geride kalmış, artık onun da vefkar bir eşı ve çok mutlu bir yuvası vardı. Hız. Hadıce, eşı Muhammed'e

peygamber adayı gözü ile bakıyor, her isteğini yerine getiriyor ve gönlünü incitmemeye özen gösteriyordu.

Hz. Muhammed gerçekten mutluydu ve hayatının en mutlu günlerini yaşıyordu ama, o sadece eş ve baba olmak ve çocuklarının ekmek parasını kazanmak için yaratılmamıştı ki!

Peygamberlik Dönemine Geçiş

Peygamberlik dönemi yaklaştıkça, madde ötesi âlemlerden perdeler açılıyor, olağanüstü olaylarla karşılaşılıyor ve yalnız kaldığı zaman melekler ona selâm veriyordu.

Kırk yaşına yaklaşınca, her gece rüyasında ertesi günü başına ne gelecek ve ne gibi olaylarla karşılaşacaksa, hepsini açıkça görmeye başladı ve bu hal altı ay kadar devam etti. Sonra kendisine yalnızlık sevdireldi.

Ruhsal açıdan peygamberliğe geçiş dönemini yaşayan ve bu nedenle irâdesi elinden alınan Hz. Muhammed, Mekke'nin dışında yalnız kalmak istiyordu ama, bunu eşine nasıl anlatabilirdi ki!

Sıkılarak da olsa içinde bulunduğu durumu biraz açınca, Hz. Hadîce bunu olumlu karşıladı ve eli ile azığını hazırlayıp, “Ya Muhammed! Dilediğin yere git ve dilediğin kadar kal. Hiç kuşku yok, sen Allah'ın özel gözetimi altındasın.” dedi.

İlâhî irâdeye tam teslim olan Hz. Muhammed, eşi ve çocukları ile vedalaşıp evinden çıktı, Nur Dağı'na yöneldi ve Hira Mağarası ona cennet gibi güzel göründü.

Eviden, eşinden, yavrularından ve tüm madde âlemin-den kopan ve kalbi Allah aşkı ile yanan Hz. Muhammed, peygamberliğe geçiş dönemini tamamlayınca ve kalbi vahyin ağırlığına dayanacak bir yapıya kavuşunca, Hz. Cebrâîl ufukta belirdi ve çok gür bir sesle “Ya Muhammed!” dedi.

Sonra yaklaştı, iki eli ile sarılıp sıktı ve “Oku, ya Muhammed!” dedi. Hz. Muhammed, “Ben okuma bilmiyorum.” deyince, tekrar tekrar sıktı ve üçüncüde,

“Yaratan Rabbi’nin adı ile oku.” diye başlayan Alâk sûresinin ilk beş âyetini vahyetti (okudu).

Hz. Muhammed’e 40 yaşında ilk vahiy geldi ve peygamberlik dönemi başladı. Ancak Allah’ın (c.c.) emirlerini tebliğ etme ve insanları İslâm’a davet etme görevi bir kaç yıl daha ertelendi.

Neden mi?

Hz. Muhammed önceki peygamberler gibi sadece bir topluma değil ırk, renk, dil, ülke ve kıta ayrımı olmaksızın bütün insanlara gönderilen son peygamber olduğundan, görevi çok güçtü. Çünkü görevine sıfırdan, hem de Mekke müşrikleri gibi katı yürekli ve sert yapıllı insanlardan başla-yacaktı.

Kızgın Arabistan çöllerini aç, susuz, deve üzerinde kabile kabile dolaşarak insanları İslâm’a davet edecek, sonra o dönemin süper gücü olan Bizans’a yönelecek ve kızgın çöllerini aşıp Tebuk’a kadar deve üzerinde gidecekti.

Peygamberlik görevi süresince bir tek gece sabaha kadar yatıp uyumadan, üç gün peşi peşine kuru arpa ekmeği ile karnını doyurmadan ve her çeşit engelleme, baskı ve zorbalıklar karşısında yılmadan sabırla göreve devam etmek, nebî makamındaki peygamberlerin bile sabır ve dayanma gücünü aşacağından,

Hz. Muhammed’in nebîlikten ulü’l-azm ve hâtemü’l-enbiyâ makamlarına yükselinceye kadar seyr-i sülûküne devam etmesi gerektiğinden, tebliğ görevi birkaç yıl ertelendi.

TEBLİĞ GÖREVİNİN BAŞLAMASI

Hz. Muhammed bir gün Nur Dağı'nda tefekküre dalmış ve kendinden geçmişti. Âniden çok şiddetli bir ses duyunca, ürperip titremeye başladı ve evine gidip eşi Hz. Hadice'ye, "Dessirûnî, dessirûnî" (beni örtün, beni örtün) dedi. İşte o anda Hz. Cebrâil geldi ve aşağıdaki âyetleri getirdi.

Ey örtüye bürünen! (bürünüp yatan!)

Kalk ve (insanları) uyar.

Rabbini büyükle (Allahu Ekber, de).

Elbiseni tertemiz tut (necasetten koru).

(Günah olan her) kötü şeylerden uzaklaş!

İyilikleri (karşılığında) daha fazlasını bekleyerek yapma!

Rabbini için (baskılara) sabret. (Müddessir, 1-7)

Hz. Cebrâil, "Ey örtüye bürünen, kalk ve uyar." âyetlerini okuyunca, Peygamberimiz (s.a.v.) derhal ayağa kalktı ve "Rabbini büyükle" âyetini okuyunca da "Allahu Ekber" diye tekbir aldı.

Peygamberimiz (s.a.v.) in yanında vefakâr eşi Hz. Hadice vardı. Hz. Hadice, gerçi Cebrâil'i görmemiş ve okuduğu âyetleri duymamıştı ama bir şeyler sezmiş ve ruhsal açıdan çok duygulanmıştı. Bu nedenle Peygamberimiz (s.a.v.) ayağa kalkınca, o da ayağa kalktı ve tekbir getirince, o da tekbir getirdi.

Hz. Cebrâil gidince Peygamberimiz (s.a.v.) kendini izlemekte olan eşine, ***"Ey Hadice! Rabbim bana tebliğ başlamamı emretti. Ben de öncelikle senden başlıyorum; Allah'tan başka ilâh olmadığına ve benim Allah'ın kulu***

ve Resûlû olduğuma inanıp kelime-i şehâdet getir de, ilk Müslüman sen ol.” dedi.

Yıllardır bu mutlu anı bekleyen hz. Hadîce, cân-ı gönülden kelime-i şehâdet getirip ilk müslüman oldu, abdest alıp Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek’at namaz kıldı ve rüyası gerçek oldu.

Hür erkeklerden hz. Ebû Bekir, âzatlı kölelerden hz. Zeyd ve çocuklardan hz. Ali’nin de müslüman olmaları ile, sıfırdan başlayan Peygamberimiz (s.a.v.) in dört sahabetisi oldu.

Huzuru İslâm’da bulan ve her açıdan tatmin olan hz. Ebû Bekir, bu mutluluğunu arkadaşları ile de paylaşmak istedi ve en yakın arkadaşlarından,

Osman bin Affan, Abdurrahman bin Avf, Sa’d bin Ebû Vakkas, Zübeyr bin Avam ve Talha bin Ubeydullah’ı gizlice İslâm’a davet etti ve onları hz. Muhammed’in yanına götürdü.

Kalpleri İslâm’a yatkın olan bu beş kişi, Peygamberimiz (s.a.v.) in mânevî feyizler saçan sohbetini dinleyince, hemen kelime-i şehâdet getirip müslüman oldular ve abdest alıp Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte iki rek’at namaz kıldılar.

Sonra, Ebû Ubeyde, Ebû Seleme, Habbab, Sa’d bin Zeyd ile eşi Fâtıma, Erkam bin Erkam, Kudâme, Osman bin Maz’ûn, Ubeyde bin Hâris, Abdullah bin Mes’ûd, Bilâl-i Habeşî, Suheyb-i Rûmî, Yâsir ile eşi Sümeyye ve oğulları Ammar’ın da Müslüman olmaları ile, elhamdülillâh Müslümanların sayısı çoğalmaya başladı. Allah (c.c.) hepsinden râzı olsun!

Açıkça Tebliğ Dönemi

Yüce Allah buyurdu:

Sana emrolunanı (tebliğ görevini) açıkça yap! (Hicr, 94)

Peygamberimiz (s.a.v.) tebliğ görevini önceleri gizlice yapıyor ve İslâm'a eğilimi olanları gizlice İslâm'a davet ediyordu. Ancak, "Sana emrolunanı (tebliğ görevini) açıkça yap." âyeti gelince, Peygamberimiz (s.a.v.) insanları açıkça İslâm'a davet etmeye başladı ve bu açık davet, Müslümanlar için zorlu günlerin başlangıcı oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) müşriklerin topluca bulundukları yerlere gidip onlara, elleri ile yaptıkları putların (heykellerin) gerçekte diğer taşlardan hiçbir farklı özelliklerinin olmadığını ve bu nedenle onlara değil, sadece Allah'a (c.c.) kulluk etmelerini söyleyip onları İslâm'a davet ediyordu.

Yerleri, gökleri ve bütün âlemleri yaratan Allah'tan başka ilâh olmadığını ve elleri ile yaptıkları putların, diğer taşlardan hiçbir farklı özelliklerinin olmadığını kabullenmeyen müşrikler, Hz. Muhammed'e hakarete ve müslümanlara karşı acımasızca saldırıya geçtiler.

Öncelikli hedefleri köleler, garipler ve savunmasız kişilerdi. Amaçları zor kullanarak bunları dinlerinden döndürmek ve İslâm'a eğilimi olan diğer insanlara da gözdağı vermektir.

Hiz. Habbab'ı dinden dönmesi için kızgın korların üzerine sırtüstü yatırıp işkence yaptılar.

Kızgın çöllerde aç, susuz günlerce işkence yaptıkları hz. Bilâl-ı Habeşî'nin boynuna ip bağlayıp, Mekke'nin sokaklarında koşturuyorlardı.

Hız. Yâsir ile eşı hız. Sümeyye'yi Mekke'nin dışına çıkarıp kızgın çöllerde günlerce işkence yapan müşrikler, sonuçta her ikisini de şehit ettiler.

Oğulları hız. Ammar'ı da annesi ile babasını şehit ettikleri yerde çırılçıplak kızgın kumlara gömüp günlerce işkence yaptılar.

Habeşistan'a Göç

Müşriklerin aşırı baskı, zulüm ve işkencelerine dayanamayan bazı müslümanlar, başka bir ülkeye göç etmek için izin isteyince,

Peygamberimiz (s.a.v.) mübârek parmağı ile Habeşistan'a doğru işaret ederek, **“Oraya gidin, oranın hükümdarı (Ashame) âdildir.”** buyurdu.

İnançları doğrultusunda özgürce yaşayabilmek ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapabilmek için yurtlarını terk edip Habeşistan'a göç eden Müslümanlar, gurbet ellerinde vatan hasreti ile yanarken ve hız. Muhammed'in feyizli sohbetlerinden yoksun kalırken,

Mekke'de kalan Müslümanlar da, müşriklerin her çeşit baskı ve işkencelerine sabredip dinlerinden tâviz vermiyor ve ibâdetlerini gizlice yapıyorlardı.

Göçük altından kurtulup havaya ve ışığa kavuşanlar, tekrar göçük altına dönmediği gibi şirk ve küfür bataklıklarından kurtulup İslâm'ın mânevî feyizlerine kavuşan müslümanlar da, tekrar şirk ve küfür bataklıklarına dönmüyor ve müşrikleri çıldırtıyorlardı.

Mekke müşriklerinin tüm baskı ve işkencelerine rağmen bir tek müslüman dininden dönmediği gibi aksine müslümanların sayısı her gün artıyor ve İslâm, Mekke dışındaki kabileler arasında da yayılmaya başlamıştı.

Medinelilerin İslâm’la Tanışması

Hac mevsiminde Mekke’ye gelen yabancılarla ilgilenen ve onları geceleri gizlice İslâm’a davet eden Peygamberimiz (s.a.v.), nübüvvetin (peygamberliğin) 11. yılında gece yarısı Akabe yakınlarında Medineli 6 kişi ile karşılaştı.

Medinelilere; **“Lütfen oturur musunuz, biraz sohbet edelim.”** dedi. Kabul edip, oturdular.

Peygamberimiz (s.a.v.) önce Kur’an’dan bazı âyetleri okudu, ardından çok feyizli bir sohbet yaptı ve sonra kendisinin son peygamber olduğunu söyleyip onları İslâm’a davet etti.

Sohbetten çok etkilenen Medineliler, kısa bir şaşkınlıktan sonra birbirlerine bakiştılar, aralarında gizlice konuştular ve sonra Peygamberimiz (s.a.v.) ile birlikte kelime-i şهادeti getirip müslüman oldular.

Medinelilerden ilk müslüman olan 6 kişi şunlardır: Es’ad bin Zürâre, Râfi bin Mâlik, Avf bin Hâris, Kutbe bin Âmir, Utbe bin Âmir ve Hâris bin Abdullah. Allah onlardan râzi olsun!

Peygamberimiz (s.a.v.) in tavsiyesi ile hacdan sonra yurtlarına dönen bu 6 kişinin olağanüstü çalışmaları ile Medine’de İslâm, yavaş yavaş yayılmaya ve müslümanların sayısı artmaya başladı.

Ertesi yıl, Es’ad bin Zürâre başkanlığında 12 kişilik bir müslüman topluluğu Mekke’ye geldi ve yine Akabe yakınlarında Peygamberimiz (s.a.v.) ile gizlice görüşüp sohbetini dinlediler.

I. Akabe Biatı denilen bu görüşmede, Peygamberimiz (s.a.v.) onlardan bazı konularda söz (biat) aldı; onlar da

Peygamberimiz (s.a.v.) den, Medinelilere Kur'an'ı öğretecek bir yetkili istediler.

Peygamberimiz (s.a.v.) Mus'ab bin Umeyr'i görevlendirdi ve onlarla birlikte Medine'ye gönderdi. Hz. Mus'ab Medine'ye vardığında, oradaki müslümanların sayısının 40'a ulaştığını görünce çok duygulandı ve gözyaşlarını tutamadı.

Hz. Mus'ab'ın ve oradaki müslümanların olağanüstü çalışmaları ile Medine'de İslâm hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı her gün artıyordu.

Evs kabilesinin lideri ve Medine'nin en ağırlıklı kişisi olan Sa'd bin Muaz'ın da müslüman olması ile İslâm'ın önünde bir engel kalmayınca,

Hz. Mus'ab, Medine'deki müslümanlarla birlikte beş vakit namazı cemaatle kılmaya ve İslâm'ı açıkça anlatmaya başladı.

Evs-Hazrec Kardeşliği

Medine'de Evs ve Hazrec adında sürekli birbiri ile savaşan iki kabile vardı. Bu anlamsız savaşta nice gençler ölüyor; eşleri dul, çocukları yetim kalıyor ve analar, babalar sürekli gözyaşı döküyordu.

Bu iki düşman kabile halkından müslüman olan kişilerin, birlikte yan yana ve aynı safta namaz kılmaları ile, yüzyıllarca devam eden o anlamsız savaşlar sona erdi. Aralarındaki düşmanlık kardeşliğe dönüştü ve Medine'de bir bayram havası oluştu.

Ertesi yıl, nübüvvetin 13. yılında Hz. Mus'ab başkanlığında ikisi kadın olmak üzere 75 kişilik bir müslüman topluluğu Medine'den Mekke'ye geldi ve yine Akabe'de buluşup, Peygamberimiz (s.a.v.) ile görüşüp sohbetini dinlediler.

II. Akabe Biatı denilen bu görüşmede canlarını, mallarını, eşlerini ve evlâtlarını korudukları gibi Hz. Muhammed'i de düşmanlarına karşı koruyacaklarına söz verip biat ettiler ve Hz. Muhammed'i Medine'ye davet ettiler.

Bu sözleşmeden sonra Mekke'deki müslümanların, Medine'ye hicret etmelerine izin veren Hz. Muhammed, kendisi Mekke'de kalıp Allah'ın (c.c.) emrini beklemeye başladı.

Müslümanlar gizlice Medine'ye hicret ederken, Hz. Ebû Bekir de hicret etmek için izin isteyince Peygamberimiz (s.a.v.) o'na: **“Biraz bekle, inşaAllah beraber gideriz.”** dedi.

Mekke'den hicret edip Medine'ye yerleşen müslümanlara, **muhâcirîn** ve muhâcirîne yardım eden Medineli müslümanlara da **ensar** denir.

Evlerini, yurtlarını terk edip Medine'ye hicret eden müslümanları, Medineli din kardeşleri gurbet ellerinde yalnız bırakmadılar.

Onlara sahip çıktılar, evlerinde barındırdılar ve mallarını, mülklerini onlarla paylaşıp, dünyada eşi görülmemiş bir din kardeşliği dayanışmasının örneğini verdiler.

Ancak, ensarın ve muhâcirînin gönülleri buruk, boyunları bükük ve gözleri yaşlı idi. Çünkü son peygamber Hz. Muhammed Mekke'de, hem de düşmanlarının arasında idi.

Hız. Muhammed'in Hicreti

Müslümanların Medine'ye hicret etmelerini önceleri pek önemsemeyen ve hatta gizlice sevinen müşrikler, sonunda işin önemini ve stratejik boyutlarını anlayınca korkmaya başladılar.

Çünkü Medine'deki Evs ve Hazrec kabileleri müslüman olunca, aralarındaki asırlık kan davalarını tarihe gömüp barışmış ve Mekke'den gelen müslümanlarla birleşip, güçlü bir ittifak oluşturmuşlardı.

Hz. Muhammed de Mekke'den Medine'ye gidip o toplum başına geçince, diğer kabilelerdeki müslümanların da katılımı ile bu ittifak daha güçlenir ve ileride Mekkeliler için tehlike oluşabilirdi.

Bunun için Dârü'n-Nedve'de toplanıp, bir durum değerlendirilmesi yaptılar ve Hz. Muhammed'in Medine'ye gitmesini önlemek için, ittifakla öldürülmesine karar verdiler.

Karar gereği, hava kararınca Hz. Muhammed'in evi kuşatıldı ve âni bir baskınla öldürülmesi için son hazırlıklara başlandı.

Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. Cebrâil gelip, müşriklerin kararını bildirdi ve Peygamberimiz'e (s.a.v.), Ebû Bekir ile birlikte Medine'ye hicret etmesini bildirdi.

Peygamberimiz (s.a.v.), Yâsin Sûresi'nin ilk sekiz âyetini okuyarak evden çıktı ve evini kuşatan müşriklerin üzerine bir avuç toprak atarak aralarından sıyrılıp geçti.

Müşriklerin çok sıkı kuşatması altındaki evden, Allah'ın (c.c.) koruması ile onlara görünmeden çıkan Peygamberimiz (s.a.v.), Hz. Ebû Bekir ile birlikte Sevr Dağı'ndaki bir mağaraya gitti ve orada üç gün kaldı.

Hz. Muhammed'in çok sıkı kuşatma altındaki evden çıkışına akıl erdiremeyen müşrikler, onu ölü ya da diri yakalayana yüz deve ödül koydular ve her tarafta onu aramaya başladılar.

Bazıları ayak izlerini izleyerek mağaranın kapısına kadar geldiler. Ancak mağaranın kapısının kat kat örümcek ağları

ile örölü olduğunu ve kapı ağzında bir kuş yuvası ile bir çift güvercini görünce, “Bu mağaraya yıllarca insan girmemiş.” diye geri döndüler.

Mağaradan Medine’ye Yolculuk

Mağarada üç gün kalan Hz. Muhammed, Hz. Ebû Bekir ile birlikte Medine’ye hicret etmek üzere yola çıktı ve sahil yolunu izleyerek, Rebîulevvel ayının sekizi pazartesi günü Kuba’ya ulaştı.

Kuba’da birkaç gün kalıp dinlenen ve oradaki müslümanlarla birlikte Kuba mescidini yapan Hz. Muhammed, Medine’den kendisini karşılamaya gelenlerle birlikte cuma günü Kuba’dan ayrıldı ve Medine’ye doğru yola çıktı.

Kuba ile Medine arasındaki Rânûna Vâdisi’ne gelindiğinde öğle vakti olmuştu. Hz. Muhammed devesinden indi ve orada önce ilk cuma hutbesini okudu ve ardından ilk cuma namazını kıldırdı. Namazdan sonra tekrar devesine bindi ve Medine’ye (şehir merkezine) doğru hareket etti.

Mekke müşrikleri öfke ile ve öldürmek amacı ile Hz. Muhammed’i her yerde ararken, ölü ya da diri yakalayana yüz deve ödül koyarken,

Medineliler sabırsızlıkla ve sevinç gözyaşları ile Hz. Muhammed’i bekliyordu.

Gurbet ellerinde Hz. Muhammed’in hasreti ile yanan gözü yaşlı muhacirler!

Yeni doğan yavrularını kucağına alıp terasa çıkan genç hanımlar ve Akabe’de biat eden Medineli sahabeler!

Hastalar, yaşlılar, gençler ve çocuklar yollara dökülmüş, sevinç gözyaşları ile Hz. Muhammed’i bekliyordu!

Hız. Muhammed'in Medine'ye yaklaştığı haberleri geldikçe ve tekbir sesleri duyuldukça, coşku, heyecan doruğa çıkıyor, nefesler tutuluyor ve yaşlı gözler hız. Muhammed'i arıyordu.

Nihayet beklenen an geldi ve Allah'ın (c.c.) son peygamberi **Seniyyetü'l-vedâ**'dan Medine'ye giriş yaptı.

Medine halkı tarihinin en büyük ve en coşkulu bir gününü yaşıyordu. Sevinç gözyaşlarını tutamayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayanlar! *"Canım sana feda olsun ya Resûlallah!"* diye bağırıp kendini yerlere atanlar! Ve,

Tala'al bedru aleyna, min seniyyâti'l-vedâ kasidesi ile dağları, taşları ağlatanlar!

Allah'ın (c.c.) son peygamberi hız. Muhammed, Medine'de idi ve hız. Muhammed artık onlarındı.

Ya Rab! Bu ne büyük bir nimet! Ya Rab! Bu ne büyük bir lütf! **Vecebe's-şukru aleynâ, mâ deâ lillâhi dâ'** diye şükredip secdeye kapanmaktan başka ellerinden ne gelirdi ki!

Hız. Muhammed evlerinin önünden geçerken, kapılarını ardına kadar açan Medineliler, devenin yularına yapışıp *"Ya Resûlallah! Bize buyur."* diye yalvarıyorlardı.

Hiç kimsenin gönlünü kırmak istemeyen hız. Muhammed, **"Devemin çöktüğü yere konuk olacağım."** diye gönüllerini alıyordu.

Sağa, sola başını sallayarak ve âdete Medinelileri selâmlayarak ağır ağır yürüyen deve, önce bir boş arsanın önünde hafifçe çöktü, sonra kalkıp biraz yürüdükten sonra,

İstanbul-Eyüb'de medfun olan ve ülkemiz için rahmet ve iftihar vesilesi olan Ebû Eyyûb Hâlid bin Zeyd el-Ensârî (Eyüb Sultan) hazretlerinin kapısı önünde çöktü.

Kapının önüne çıkıp “Bize buyur ya Resûlallah!” demeye utanan Ebû Eyyüb Hâlid bin Zeyd, devenin kapısı önünde çöktüğünü ve hz. Muhammed’in deveden inmek üzere olduğunu görünce, ağlayarak koştu ve “*Buyrun ya resûlallah!*” diye hz. Muhammed’i evine davet etti.

Ebû Eyyüb’ün evi, bir anda yeryüzünün en kutsal hânesi ve İslâm’ın karargahı oldu. Hz. Cebrâil ve melekler Peygamberimiz’i (s.a.v.) ziyarete geldiler ve Medine’ye “*Hoş geldiniz.*” dediler.

Medine halkı da gruplar halinde ziyarete gelip “*Medine’ye hoş geldin ya Resûlallah!*” diye hicretini tebrik ediyor ve feyizli sohbetlerini dinleyip son Peygamber hz. Muhammed’e (s.a.v.) sahabe olmanın mânevî feyzini yaşıyorlardı.

Medineliler, hz. Muhammed’in feyizli sohbetlerine ve birlikte namaz kılmaya doyamıyorlardı ama ev dardı ve bunun tek çözümü, âcilen bir mescid yapmaktı.

Gerçekte mescidin yeri hazırды. Devenin ilk çöktüğü yerdeki boş arsaya mescid yapılacak ve devenin çöktüğü yer de mescid’in kapısı olacaktı.

Arsa, Sehl ve Süheyl adında iki yetime âitti ve Es’ad bin Zürâre onların velisi idi. Arsanın değeri on miskal altın olarak belirlendi, hz. Ebû Bekir arsayı satın aldı ve mescid yapılmak üzere vakfetti.

İnşaata hemen başlandı ve Peygamberimiz (s.a.v.) de, sırtında taş ve kerpiç taşıyarak ve çamur karıştırarak saha-beleri ile birlikte çalıştı.

Mescid tamamlanınca, Peygamberimiz (s.a.v.) için de mescid’in yanında, tek kat ve tek odadan oluşan bir ev yapıldı ve Peygamberimiz (s.a.v.) yedi ay konuk kaldığı Eyüb Sultan’ın evinden kendi evine taşındı.

Müslümanlar artık beş vakit namazı bu mescidde, hem de hz. Muhammed ile birlikte cemaat halinde kılıyor ve namazdan sonra da sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in gönüllere nur saçan feyizli sohbetlerini doyasıya dinliyorlardı.

“Allah bir” dediği için günlerce işkence gören ve boy-nuna ip bağlanıp Mekke sokaklarında sürüklenen hz. Bilâl-i Habeşî,

Şimdi mescid’in yakınındaki en yüksek bir yere çıkıyor ve sesinin çıktığı kadar bağıarak “Allahu Ekber, Allahu Ekber” diye ezan okuyor ve müslümanları namaza davet ediyordu.Ya Rab! Ne büyük nimet, ne büyük lütuf ve ne güzel dinsel özgürlük!

SON PEYGAMBERİN FARKLI ÖZELLİĞİ

Allah (c.c.) hz. Muhammed’den önceki dönemlerde, her topluma ayrı ayrı peygamberler gönderir ve her peygamber, sadece görevli olduğu topluma ilâhî emirleri tebliğ etmek ve onları uyarmakla yükümlü olurdu.

Örneğin;

“Andolsun ki, Nuh’u kendi kavmine peygamber (olarak) gönderdik.” (A’râf, 59)

“Âd kavmine de kardeşleri Hûd’u peygamber (olarak) gönderdik.” (A’râf, 65)

Peygamberlerin uyarılarını dinleyen ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşayan toplumlar, dünyada ve âhirette huzura kavuşup mutlu olurken, peygamberlerin uyarılarını dinlemeyen ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşamayan toplumlar da helâk olup giderdi. Örneğin; Nuh kavmi, Semûd kavmi ve Lût kavmi gibi...

Son Peygambere Gelince!

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Seni ancak bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı (peygamber) olarak gönderdik.

(Sebe, 28)

Hicret olayı ile Mekke müşriklerinin baskıcı rejiminden kurtulan ve Medine’de olağanüstü bir coşku ile karşılanan hz. Muhammed, beş vakit namazı mescidde sahabeleri ile birlikte kılıyor ve onları her açıdan tam bir müslüman olarak yetiştiriyordu.

Ancak son peygamber olan hz. Muhammed için bunlar yetersizdi. Çünkü O, yalnızca Mekke ya da Medine halkına değil; ırk, renk, dil, ülke ve kıta ayrımı olmaksızın bütün insanlara gönderilen son peygamberdi.

Kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlara Allah’ın rahmetini müjdeleyici ve azabından uyarıcı peygamber olarak gönderilen hz. Muhammed’in, mescidde oturup sadece Medine’deki sahabeleri ile ilgilenmesi yeterli olamazdı. Çünkü O, son peygamberdi ve ondan sonra yeryüzüne başka bir peygamber gelmeyecekti.

Bu nedenle son peygamber olan hz. Muhammed’in Medine’nin dışına çıkması ve en yakın komşu kabilelerden başlayıp durmadan, dinlenmeden çalışması ve ulaşabildiği bütün toplumlara ilâhî emirleri tebliğ etmesi temel görevi idi.

Hz. Muhammed, hicretten sonra Medine’de rahat ve huzurlu bir ortama kavuşmuştu ama Medine dışındaki insanlar ne olacaktı? Onlar da onun ümmeti değil miydi?

Bu ortamda bir köşeye çekilip ve yalnızca Medine’deki müslümanlarla ilgilenip, diğer insanları sapık inançları ve sapık yaşantıları ile kendi hallerine bırakamaz ve görevini

ihmal edemezdi. Çünkü peygamberlerin de sorguya çekileceği bir gün vardı!

Bu nedenle Hz. Muhammed, vefakâr sahabeleri ile birlikte Medine'nin dışına çıkmaya ve komşu kabilelerden başlayarak, kabile kabile dolaşmaya ve ilâhî emirleri tebliğ etmeye başladı.

Mekke döneminde, Mekke müşriklerinin korkunç baskısı altında tebliğ görevini güçlkle yapan Hz. Muhammed,

Şimdi de Medine dışında, kızgın çöl doğasının ağır koşulları altında görevini yapıyor ve insanları İslâm'a davet ediyordu.

Özel uçağı ve klimalı arabası olmayan Hz. Muhammed, güneşte ısınan suları içerek ve kupkuru arpa ekmeğini yiyerek, ıssız çöllerde deve hızı ile zamanla yarışıyor ve en uç noktalara kadar İslâm'ı taşımaya çalışıyordu.

Bazen aç, susuz, uykusuz kalıyor; bazen de amacını anlamayan ve kendilerine saldıran müşrik kabilelerle savaşıma zorunluluğunda da kalıyordu.

Son peygamber Hz. Muhammed'in ve vefakâr sahabelerinin olağanüstü çalışmaları ile, İslâm hızla yayılıyor ve müslümanların sayısı çığ gibi büyüyordu. Özellikle Mekke'nin fethinden sonra insanlar bölük bölük İslâm'a gelmeye başladı ve kısa zamanda Arap Yarımadası'nın tamamına yakını müslüman oldu.

SON PEYGAMBER HZ. MUHAMMED'İN VEFATI

Yüce Allah buyuruyor:

(Ya Muhammed!) Biz, senden önce hiçbir insana (ölümsüz) ebedî hayat vermedik. Sen ölürsen onlar (senin ölmeni bekleyenler) ebedî mi kalacaklar? (Enbiyâ, 34)

Zorlu günlerin erleri olan sahabeler, son olarak en coşkulu ve en feyizli günlerini Hz. Muhammed ile yaptıkları **Veda Haccı**’nda yaşamışlardı.

Özellikle sevgili peygamberimiz (s.a.v.) Arafat’ta, Veda Hutbesi denilen tarihi konuşmasını yaparken, nefesler tutulmuş, ruhsal heyecan doruğa çıkmış ve gönüller Allah aşkı ile yanmıştı.

Hiz. Cebriâl, **“Bugün dininizi tamamladım.”** âyetini getirince, ruhsal coşku daha da artmış ve sahabeler bayram sevincini yaşamışlardı. Ancak, Hz. Ebû Bekir ağlıyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) niye ağladığını sorunca, Hz. Ebû Bekir: *“Ya Resûlallah! Sen bu dini tebliğe geldin. Din tamamlandığına göre, senin görevinin de tamamlanmış olmasından ve senin aramızdan ayrılacağından korkuyorum.”* dedi ve bütün sahabeleri ağlattı.

Ne yazık ki, Hz. Ebû Bekir ictihadında yanılmamıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) hac dönüşü safer ayının sonuna doğru rahatsızlandı ve baş ağrısı ile başlayan hastalığı yüksek ateşe dönüştü.

Namaz vakitlerinde mescide kadar gelip sahabeleri ile birlikte namazı cemaat ile kılıyordu ama namazdan sonra sohbet yapmadan evine gidip dinleniyordu.

Zorlu günlerin erleri olan ve Mekke’de müşriklerin işkencelerine sabreden vefakâr sahabeleri şaşkına dönmüş; yemeden, içmeden kesilmiş ve uykuları kaçmıştı. Acaba ne yapmalı idiler? Ya da ne yapabilirlerdi ki!

Oturup ağlamaktan, yürekleri yanmaktan ve şaşkın şaşkın dolaşmaktan başka ellerinden hiçbir şey gelmiyordu ki!

Vefakâr sahabelerinin hastalığına çok üzüldüğünü öğrenen sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), Hz. Ali ile Hz. Fadl'ın koluna girip mescide geldi, minberin ilk basamağına oturdu ve sahabelerine: **“Benim için çok üzüldüğünüzü öğrendim. Benden önce hangi peygamber ümmeti ile ebedî kaldı ki, ben de sizinle ebedî kalayım.”** dedi. Sonra bazı öğütler verdi, sahabeleri ile helallaştı ve evine gidip yatağına uzandı.

Hiz. Bilâl sabah ezanını erken okurdu. Namaz vakti gelince Peygamberimiz (s.a.v.) in evine gider, **“Essalâh ya Resûlallah!”** diye kapıda bekler ve birlikte mescide gelirlerdi.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) in vefatına üç gün kalmıştı. Peygamber aşkıyla yanan ve o gün sabah ezanını çok duygusal okuyan Hz. Bilâl, **“Essalâh ya Resûlallah, essalâh ya Resûlallah!”** diye peygamber kapısında bekliyordu.

Peygamberimiz (s.a.v.) çok rahatsızdı ve mescide kadar gidecek gücü yoktu. Bu nedenle Hz. Âişe'ye; **“Bilâl'a söyle, Ebû Bekir imam olsun ve namazlarını kılsınlar.”** dedi.

Mekke müşriklerinin işkencelerine sabreden Hz. Bilâl, şimdi yıkılmıştı. İçi yandı, gözleri doldu, hiçbir şey konuşmadı ve güçlkle mescide gitti.

Mescid'de Peygamberimizi (s.a.v.) bekleyen gözler, Bilâl'i yalnız ve bitkin halde görünce bir şeyler sezdiler ve şaşkın şaşkın Hz. Bilâl'a bakmaya başladılar.

Hiz. Bilâl doğruca Hz. Ebû Bekir'in yanına gitti ama tek kelime konuşmadı. Ancak el işareti ile mihraba geçip namazı kıldırmasını anlatabildi.

Sahabelerin hepsinin gözleri dolmuştu, hiç kimse konuşmıyordu ve namaz kılacak güçleri kalmamıştı.

Hız. Ebû Bekir, güçlölkle kendini toplayıp mihraba geçti ve “Allahı Ekber!” diye tekbir aldı ama ağlamaktan okuyamıyordu. Hız. Ebû Bekir ile birlikte bütün sahabeler ağlaya ağlaya güçlölkle namazı kıldılar.

12 Rebûlevvel Pazartesi sabahı Peygamberimiz (s.a.v.) kendini biraz iyi hissedince, yavaş yavaş mescide geldi. Sahabelerini hız. Ebû Bekir’in imametinde saf tutup namaz kılariken görünce çok duygulandı ve Peygamberimiz (s.a.v.) de oturduğu yerde Ebû Bekir’e uyarak son namazını kıldı.

Namazdan sonra hiç kimse ile konuşmadan doğruca evine gitti ve ölüm yatağına uzandı.

Peygamberimizi (s.a.v.) sabah namazında mescid’de görenler, iyileşiyor ümidi ile çok sevindiler. Bir kısmı çok önemli işlerini görmek için dağılırken, çoğunluk yine mescidde ve çevresinde kaldı.

Ancak!

İnsanlığın ortak kaderi olan ölümün belirtileri başlamış ve son peygamber hız. Muhammed’in yüzü nur gibi sararmış ve alnından inci taneleri gibi ecel terleri çıkmaya başlamıştı.

Hız. Âişe Peygamberimiz (s.a.v.) in başını göğsüne dayamış, hem kendi gözyaşlarını ve hem sevgili peygamberimiz (s.a.v.) in terlerini siliyordu.

Hız. Fâtıma kendini tutamayarak ağlıyordu. Peygamberimiz (s.a.v.); **“Ağlama kızım ağlama, senin gözyaşlarına meleklerin kalbi dayanamıyor.”** dedi.

Evde hız. Fâtıma, hız. Âişe, Ezvâc-ı tâhirat ve hız. Ümmü Eymen, dışarıda sahabeler ve yerdeki, gökteki melekler ağlıyordu. Çünkü Allah’ın (c.c.) son peygamberi hız. Muhammed bu fâni dünyadan göçüp gidiyordu.

Hız. Cebrâil, son defa geldi ve ölüm meleği hız. Azrâil'in de gelmekte olduğunu haber verdi.

Az sonra hız. Azraîl de geldi ve *“Ya Resûlallah, dünyada kalmak istersen, ziyaret edip gideceğim, Mevlâ'ya kavuşmak istersen, ruhunu alıp gideceğim.”* dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.) Cebrâil'e baktı. Hız. Cebrâil: *“Ya Resûlallah Mele-i Âlâ'daki melekler seni bekliyor.”* deyince, Peygamberimiz (s.a.v.) Azrâil'e **“Görevini yap.”** dedi.

Ölüm meleği hız. Azrâil, hayatının en güç görevini yaptı ve Peygamberimiz (s.a.v.) in mübârek, mukaddes, münevver rûh'u pâkini alıp Mele-i Âlâ'ya yükseldi.

Peygamberimiz (s.a.v.) in evinden gelen acı feryatlardan ve ağlama seslerinden, dışarıdaki sahabeler durumu anladılar ve onlar da ağlamaya başladılar.

Peygamberimiz (s.a.v.) in ölüm haberi bir anda Medine'ye yayıldı. Kadın, erkek, yaşlı, hasta, çoluk çocuk yollara döküldü; hepsi ağlıyordu.

Mahşer günü gibi nefis nefis olmuştu. Anne kızını, baba oğlunu görmüyordu. İçleri yanıyor, özleri yanıyor ve gözleri ağlıyordu.

Hız. Osman'ın dili tutulmuş konuşamıyordu. Hız. Ali bir duvarın dibine çökmüş ve başını iki elinin arasına almış için için ağlıyordu. Şuurunu kaybeden hız. Ömer kılıcını çekmiş, sağa sola koşuyor ve *“Muhammed öldü diyenin başını keserim.”* diyordu.

Medine karışmış ve ortam gerilmişti. Dışarıda tam bir kaos ve kargaşa vardı ve hiç kimse ne yapacağını bilemiyordu.

Evine kadar gitmiş olan Hz. Ebû Bekir, acı haberi almış, ağlayarak geliyordu. Doğruca kızı Hz. Âişe'nin evine gitti.

Peygamberimiz (s.a.v.) in üzerindeki örtüyü kaldırıp alnından öptü ve *“Anam, babam, canım sana feda olsun.”* diye ağlamaya başladı. Hür erkeklerden ilk iman eden kendisiydi ama Peygamberimize doyamamıştı, şimdi de ağlamaya doyamıyordu.

Ancak bir şeyler yapması lâzımdı. Çünkü ümmet yetim kalmıştı; dışarıda kaos, kargaşa vardı ve hiç kimse ne yapacağını bilemiyordu.

Güçlkle ayağa kalkıp, mescide gitti ve etrafına toplananlara; *“İyi bilin ki, son peygamber Hz. Muhammed ölmüştür. Ancak onun Rabbi olan Allah Hayy'dır.”* dedi ve ardından, **“Muhammed ancak Allah'ın resülüdür”** (Âl-i İmrân, 144) âyetini okudu.

Hiz. Ömer, bu âyeti ilk defa duyuyormuş gibi dinledi, sevgili Peygamberimizin öldüğüne inandı ve kendinden geçip bulunduğı yere yığılıp kaldı.

Sahabeler için hayat artık anlamsız, hatta gereksizdi. Çünkü Peygambersiz bir dünya onlar için kapkaranlık ve tatsızdı.

Ancak, din onlara emanet edilmişti ve onlar olmadan Kur'an'ın ve sünnetin gerçek anlamı ve uygulaması gelecek kuşaklara aktarılamazdı. Bu nedenle din için yaşamaları ve din için çalışmaları zorunlu idi.

Öncelikle bu kaos ve kargaşa ortamında İslâm devletsiz ve müslümanlar halifesiz olamazdı. Hz. Ebû Bekir halife seçilip biat edildi ve sonra,

Zorlu günlerin vefakâr sahabeleri, canlarından çok sevdikleri Peygamberimiz'i (s.a.v.) gözyaşları ile kara toprağına teslim ettiler.

HZ. MUHAMMED'DEN SONRA

Hz. Muhammed son peygamber olduğundan ve ondan sonra başka peygamber gelmeyeceğinden, Hz. Muhammed'in vefâtı ile, ilâhî emirleri tebliğ etme görevi sahabelere kaldı ve sahabeler dönemi başladı.

Kur'an'ı ve sünneti en ince ayrıntılarına kadar doğrudan ana kaynağından yani Hz. Muhammed'den öğrenen ve Hz. Muhammed ile birlikte Kur'an'ı ve sünneti yaşayıp uygulayan sahabeler,

Hz. Muhammed'in vefâtından sonra, ilâhî emirleri tebliğ etmek, Kur'an'ın ve sünnetin ahkâmını (hükümlerini) ayrıntıları ile anlatmak için, çok sevdikleri peygamber şehri Medine'den yaşlı gözlerle ayrılıp, farklı bölgelere gittiler.

Sahabelerden sonra, onların yetiştirdiği tabiîn ve tâbiîn'in yetiştirdiği tebe-i tâbiîn derken, ilâhî emirleri tebliğ görevi bizlere kadar geldi.

Peki, Biz Ne Yapıyoruz?

Bu sorunun yanıtını ararken, Allah (c.c.) için hiçbir şey yapamadığımı, son hak din olan İslâm'a hizmet edemediğimi ve sevgili Peygamberimiz'e (s.a.v.) lâıyk bir ümmet olamadığımı anladım; içim yandı, gözlerim doldu ve insanlığımdan utandım!

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ve o'nun vefakâr sahabeleri, Mekke döneminde azgın müşriklerin tüm baskı, zulüm ve işkencelerine sabredip, insanları gizlice İslâm'a davet ederken ve Medine döneminde çöl doğasının ağır koşullarında aç, susuz, kabile kabile dolaşıp İslâm'ı tebliğ ederken, **gerçekten biz ne yapıyoruz?**

Lütfen bizler de gaflet uykusundan uyanıp Allah için, din için çalışalım ve İslâm'ı gelecek kuşaklara aktaralım! İnşâAllah bizden sonra da hiç kesintisiz kıyamete kadar devam eder ve ilâhî emirler gelecek kuşaklara aktarılır.

KUR'AN'IN FARKLI ÖZELLİKLERİ

Son peygamber Hz. Muhammed'in, önceki peygamberlerden farklı özellikleri olduğu gibi, son ilâhî kitap olan Kur'an'ın da önceki ilâhî kitaplardan farklı özellikleri vardır. Bu farklı özelliklerden biri ve en önemlisi, Kur'an'ın Allah'ın (c.c.) koruması altında olmasıdır.

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle zikri (Kur'an'ı) biz indirdik ve onun koruyucusu da biziz. (Hicr, 9)

Mekke müşriklerinin başlattığı Kur'an düşmanlığı zaman zaman devlet terörüne dönüştüğü ve Kur'an okumasını öğrenenler ve öğretenler vatan hainleri ve silahlı teröristler gibi yakalanıp zindanlara atıldığı halde,

Allah'ın (c.c.) koruması altında olan Kur'an'ın bir harfini bile değiştirmeye güçleri yetmediği gibi kıyamete kadar da yetmeyecektir. İslâm'a savaş açan ve müslümanlara baskı yapan Kur'an düşmanları, mezarlarında kokuşup, çürüyüp kara toprağa dönüşürken,

Allah'a şükürler olsun ki **Kur'an**, 1.400 küsur yıldan beri bir tek harfi değişmeden dimdik ayakta durmakta ve milyarlarca müslümanlar tarafından okunup uygulanmaktadır.

Diğer Kitaplar

Allah (c.c.) 104 kitap indirdi. Bunlardan Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an'a büyük kitaplar ve diğerlerine suhuf ya da küçük kitaplar denir.

İlâhî kitapların hepsinde imanın temel ilkeleri aynı olmakla birlikte, **şeriat** denilen dînî ahkâmda (hükümlerde) aralarında farklılıklar vardır.

Yüce Allah buyuruyor.

Sizden her biriniz (her ümmet) için bir şeriat ve yol belirledik. (Mâide, 48)

İmanın temel ilkeleri dışında her ümmet için farklı şer'î (dînî) hükümler koyan ve izleyecekleri yolları belirleyen Allah (c.c.),

Bu nedenle hz. Âdem'den sonra sürekli peygamberler göndermiş ve bu peygamberlerden bazılarına ilâhî kitaplar indirerek, yeni hükümler koymuş ve önceki kitaplardaki hükümleri mensuh kılmış (yürürlükten kaldırmış) tır.

Örneğin; İlk insan ve ilk peygamber olan hz. Âdem'e indirilen suhuflarda, o günün koşullarının gereği, kardeşler arası evlilik helâl iken,

Hz. Âdem'den sonra peygamber olan hz. Şît'e indirilen suhuflarda ise, kardeşler arası evlilikler haram kılındı ve hz. Âdem'e indirilen suhuflardaki hüküm mensuh kılındı (yürürlükten kaldırıldı).

Önceki Kitaplara Uymak Geçersiz mi?

Önceki kitapların yürürlükte kalma süreci kısıtlı olduğundan, hz. Âdem ile hz. İbrahim arasındaki peygamberlere verilen suhupların tamamı unutuldu ve hiçbirinin izi, eseri kalmadı.

Günümüze kadar gelmiş olan Tevrat ve İncil de, çeşitli zamanlarda sürekli değişikliğe uğraya uğraya ilâhî olma özelliklerini yitirdiler ve son ilâhî kitap olan Kur'an'ın gelmesi ile de hükümleri yürürlükten kaldırıldı.

Bu nedenle yürürlükten kaldırılan kanunlara uymak ve onları uygulamak, hukuksal açıdan suç ve geçersiz olduğu gibi,

Önceki kitaplardaki yürürlükten kaldırılan şer'î (dînî) hükümlere uymak ve onları uygulamak da Allah (c.c.) katında suç ve geçersizdir.

Örneğin; cinsel sapığın biri “Ben hz. Âdem’in şeriatına uyacağım.” diye kız kardeşi ile evlenmeye kalkışması, Allah (c.c.) katında suç ve evliliği geçersiz olduğu gibi,

Dinsel sapığın biri de “Ben hz. Mûsa’nın şeriatına uyacağım.” diye yahudilerin bayramlarına ve haftalık cumartesi tatillerine katılması, ya da “Hz. İsa’nın şeriatına uyacağım.” diye hristiyanların bayramlarına ve haftalık pazar tatillerine katılması da, Allah (c.c.) katında suç ve geçersizdir.

SON HAK DİN İSLÂM

Yüce Allah buyuruyor:

Kesinlikle Allah katında (hak ve geçerli) din, ancak İslâm’dır. (Âl-i İmrân, 19)

İslâm, son hak din olduğundan, yeryüzündeki bütün insanlar İslâm’a sınıksız sarılmalı ve bu son fırsatı elden kaçırmamaya çalışmalıdır. Aksi halde İslâm’ın sonu, insanlığın da sonudur ve doğal dengelerin bozulup kıyametin kopmasıdır.

İslâm; sulh, barış, huzur ve istikrar demektir. İslâm, ilâhî emirlere boyun eğip teslim olma ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşamak demektir. İslâm; din kardeşliğinin, toplumsal barışın, huzurun tek adresi ve doğal dengelerin korunmasının sigortasıdır. Çünkü yeryüzünde İslâm yaşandığı ve ilâhî emirler uygulandığı sürece, doğal dengeler bozulmaz ve kıyamet kopmaz.

İslâm karşıtı inanç sistemlerinin ve ideolojik görüşlerin kökeni “**Doğumu ve ölümü elinde olmayan**” âciz ve fânî insanlara dayanır. Günümüzdeki yahudilik ve hristiyanlık dinleri de, tahrifata (değişikliğe) uğraya uğraya aslını ve ilâhî olma özelliklerini yitiren Tevrat ve İncil’e dayandığından,

Allah katında geçerli olan son hak din, ancak İslâm’dır ve İslâm’ın dışındaki inanç sistemlerinin adı **din** de olsa, Allah (c.c.) katında geçersizdir.

Yüce Allah buyuruyor:

Hak’tan sonra sapıklıktan başka ne var ki! (Yunus, 32)

Hak’tan sonra sapıklıktan başka bir şey olmadığına göre, adı **din** de olsa her inanç sistemi Allah katında geçerli olmadığından, akıllı olup ergenlik çağına eren her insanın Allah katındaki “hak dini” araştırıp bulması ve hak dindeki ilâhî emirler doğrultusunda yaşaması zorunludur.

“Ne yapayım! Annem, babam hristiyan ya da yahudi imiş, ben de onların dinine tâbi oldum.” gibi akıl ve mantık dışı fâsid kıyaslamalar Allah (c.c.) katında geçersizdir.

Çünkü annesi, babası yoksul ve hastalıklı olanların çocuklarının, “Ne yapayım! Annem, babam yoksul ve hastalıklı imiş, ben de onlara tâbi olarak yoksul ve hastalıklı olacağım.” demeleri, ne derece saçmalık ve aptallık ise,

Annesi, babası hristiyan ya da yahudi olanların çocuklarının da, “Ne yapayım! Annem, babam hristiyan ya da yahudi imiş, ben de onlara tâbi olarak hristiyan ya da yahudi olacağım.” demeleri, daha saçmalık ve daha aptallıktır. Çünkü her koyun kendi bacağından asıldığı gibi insanlar da kendi bacağından asılacak yani her insan mahşer yerinde kendinden sorumlu olacaktır.

Yahudilik ve Hristiyanlık Hak Din Değil mi?

Gerçekte hak din idiler. Ancak iki nedenle, hak din olma özelliğini yitirdiler.

1- Tevrat ve İncil, hahamlar ve papazlar tarafından tahrîfata (değişikliğe) uğraya uğraya ilâhî olma özelliğini yitirip insan sözüne dönüştüler.

2- Yürürlükten kaldırılan kanunlar bütün hukuk sistemlerinde geçersiz olduğu gibi yürürlükten kaldırılan dinler de Allah katında geçersiz olduğundan, yahudilik ve hristiyanlık da hak din olma özelliğini yitirdiler.

İlâhî Bildiri!

Yüce Allah buyuruyor:

İşte bu (Kur'an) insanlara açık bir bildiridir ki, bununla uyarılınsınlar ve O'nun (Allah'ın) bir tek ilâh olduğunu bilsinler ve akıl sahipleri düşünüp öğüt alsınlar! (İbrahim, 52)

Ey yahudiler ve hristiyanlar! Tahrif olunan yani değişikliğe uğraya uğraya aslını ve ilâhî olma özelliğini yitiren ve son peygamberin gelmesi ile yürürlükten kaldırılan elinizdeki güncel Tevrat ve İncil'lere taasupla bağlanıp, inatla direnmeyin!

Lütfen, ön yargıdan arınmış akl-ı seliminiz (sağduyunuz) ile, son ilâhî kitap olan Kur'an-ı Kerîmi çevirilerinden değil, aslından inceleyin!

Göreceksiniz, her aradığınızı o'nda bulacak, her açıdan tatmin olacak ve ruhsal huzura kavuşup, dünyada ve âhirette mutlu olacaksınız.

Hiç kuşkulanmayın! Son ilâhî kitap olan Kur'an'ı inceleyip müslüman olduğunuz zaman, hiçbir şey kaybetmeyecek, ama çok şey kazanacaksınız.

Çünkü hz. Mûsa ile hz. İsa'nın peygamberliğine ve gerçek Tevrat ile gerçek İncil'in ilâhî kitaplar olduğuna yine inanıp iman edeceksiniz. Yani önceki inançlarınızdan hiçbir şey kaybetmeyeceksiniz.

Ayrıca hz. Muhammed'in son peygamber ve Kur'an'ın son ilâhî kitap olduğuna da inanıp, iman edecek ve Allah (c.c.) katında geçerli olan son hak dindeki kurallar doğrultusunda yaşayıp, dünyada ruhsal huzura ve âhiret âleminde o güzelim cennete kavuşacaksınız.

Peki, bu gerçekler karşısında yahudiler ve hristiyanlar, İslâm karşıtı ön yargılarını aşıp ve taassupla bağlı oldukları dinlerinden kopup müslüman olabilirler mi?

Bilmiyorum ama bizim görevimiz, eğer onlara ulaşabilirsek gerçekleri anlatmak ve son ilâhî kitap olan Kur'an'daki “**İlâhî Bildiri**” yi onlara aktarmaktır. Erzurumlu İbrahim Hakkı hazretleri gibi,

“Görelim Mevlâ neyer, Neylerse güzel eyler.”
diyelim ve yahudiler ile hristiyanlar konusunu biraz açalım.

YAHUDİLER

Hiz. Yakub'un bir diğeri adı da İsrâil idi. Bu nedenle onun soyundan gelenlere “İsrâילוğulları” denildi. Ayrıca hz. Yakub'un oğullarından birinin adı da Yahuda idi. Önceleri sadece onun soyundan gelenlere, sonra isrâילוğulları'nın hepsine yahudi denildi.

Bir toplum azıtlıp nankörlük etmedikçe, Allah (c.c.) onlara verdiği nimetleri kesinlikle geri almaz. Ancak azıtlıp nankörlük eden ve yeryüzünde fitne, fesat çıkaran toplumları da cezasız bırakmaz.

Çölde çadır hayatı yaşayan yahudiler, hz. Yusuf'un daveti ile o dönemde dünyanın en gelişmiş ülkesi olan Mısır'a gelip yerleştiler ve yahudilik tarihinin en parlak dönemlerinden birini yaşadılar.

Ancak hz. Yusuf'tan sonra tekrar azgınlaşıp Allah'ın gazabına uğrayınca, Firavun döneminde de yahudilik tarihinin en karanlık günlerini yaşadılar.

Hiz. Mûsa ile birlikte Firavun'dan kaçıp ve Kızıldeniz'i geçip Sina Çölü'ne yerleşen, ancak çölde de rahat durmayan yahudiler, tekrar ilâhî gazaba uğrayıp kırk yıl ıssız ve kızgın çöllerde göçebe hayatı yaşadılar.

Hiz. Yûşa döneminde Erîha ve Kudüs'ü ele geçiren ve tekrar şehir hayatına kavuşan yahudiler, yine kötü huylarına devam edince, ilâhî gazaba uğrayıp tekrar ıssız çöllere sürüldüler.

Yahudiler, dünya saltanatı açısından en parlak günlerini hz. Dâvûd ile hz. Süleyman döneminde yaşadılar. Ancak atalarımızın, "Huylu huyundan vazgeçmez" dedikleri gibi hz. Süleyman'dan sonra yine azgınlaşıp fitne, fesat çıkaran yahudiler, tekrar ilâhî gazaba uğrayınca,

M.Ö. 586 yılında Bâbil Kralı Buhtunnasar Kudüs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı, binlerce kişiyi öldürdü ve 70.000 kişiyi esir alıp Bâbil zindanlarına götürdü.

Buhtunnasar'dan sonra Bâbil'i ele geçiren İran Hükümdarı Şireveyh, yahudileri serbest bıraktı ve Kudüs'e dönmelerine izin verdi.

Şireveyh'in maddi desteği ile Kudüs'ü yeniden onaran yahudiler, ne yazık ki Bâbil'deki 70 yıllık esaret günlerini çabuk unuttular ve dedeleri pek çok peygamberi öldürdüğü

gibi, onlar da hz. Zekeriya ile oğlu hz. Yahya'yı öldürüp Kudüs'te terör estirdiler.

Ayrıca hz. Meryem'i gayr-i meşrû çocuk doğurmak ve oğlu hz. İsa'yı veled-i zina olmakla suçlayıp her ikisini de öldürmeye kalkıştılar. Bunda başarılı olamayınca, Roma'nın Kudüs'teki valisine şikayet edip hz. İsa'yı çarmıha gerdirmeye çalıştılar.

Her çeşit fitne, fesat ve azgınlıklarının ötesinde, iki peygamberi öldürmek gibi korkunç cinayeti işleyen ve hz. Meryem'e iftira edip oğlu hz. İsa'yı çarmıha gerdirmeye çalışan yahudilerin başına büyük bir felâketin gelmesi artık an meselesi idi.

M.S. 70. yılda Roma komutanlarından Titüs, Kudüs'e saldırıp her tarafı yakıp yıktı; binlerce kişiyi kılıçtan geçirdi ve sağ kalanların hepsini tutuklayıp Romalıların emrinde çalışmak üzere çeşitli yerlere sürgün olarak gönderdi ve yahudilerin Kudüs'e girişini yasakladı.

* * *

Yaklaşık 1.700 yıl sürgün hayatı yaşayan yahudiler, 19. yüzyılın başlarında başkenti Kudüs olmak üzere bağımsız bir devlet kurmak için gizlice çalışmaya başladılar. Yahudi bankerlerin maddi yardımı ve İngilizlerin siyasi desteği ile kısa zamanda örgütlenen yahudiler, Filistin'e göç etmeye ve orada değerinin üstünde fiyatlarla ev, arsa, dükkan ve arazi gibi gayr-i menkuller almaya başladılar.

Durumu haber alan Abdülhamid Han, derhal yabancılara gayr-i menkul satışını yasaklayınca işleri zorlaştı ve planları bozuldu. Önlerinde tek engel, Padişah Abdülhamid Han'dı. Çeşitli vaadlerle onun gönlünü yapamayınca ve parayla satın alamayınca,

Jön Türkler, ittihatçılar ve Selânîk'teki 3. orduya mensup Türk ve gayr-i müslim subaylarla işbirliği yaparak rahmetli Abdülhamid Han hazretlerini tahttan indirdiler ve yeni kurulan ittihat ve terakki hükümetinde önemli üç bakanlığı ele geçirdiler.

İngilizlerin, ittihatçı paşaların ve kabinedeki yahudi bakanların desteği ile Filistin'e yerleşen ve orada büyük arazileri ele geçirip silahlanan yahudiler, 14 Mayıs 1948 yılında İsrâil Devleti'ni resmen ilân ettiler.

İsrâil Devleti'nin kuruluşunun hemen ertesi günü Arap-İsrâil savaşı başladı ve yüzyıllardan beri huzur içinde yaşayan Ortadoğu karıştı. Amerika ve İngiltere'nin her açıdan desteklediği ve sürekli silah yardımı yaptığı İsrâil, bölgede terör estirdi ve her savaştan topraklarını genişleterek çıktı.

Firavun'un atalarına yaptığı zulmün kat kat fazlasını yurtlarını işgal ettikleri Filistinli müslüman kardeşlerimize yapan, dilediği kişileri öldüren, dilediği kişileri tutuklayan, dilediği kişilere işkence yapan ve Birleşmiş Milletler'in hiçbir kararını tanımayan terör devleti İsrâil'e,

Günümüzde belki **DUR!** diyecek bir güç yok ama kesinlikle bu zulüm ve baskı devam etmeyecek ve inşaAllah, İsrâil Devleti yakında ilâhî gazaba uğrayıp helâk olacaktır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Müslümanlar yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmaz. Hatta yahudiler bir taşın ya da ağacın arkasına saklansa, o taş veya o ağaç "Ey müslüman! Arkamda yahudi var, gel onu öldür."* diyecek. Ancak garkad, yahudi ağaçlarından olduğu için o haber vermeyecek.**

(Buhârî - Müslim)

Kıyamete yakın sadece Araplarla değil, topyekün müslümanlarla yahudiler arasında büyük bir savaş olacak ve bu savaş müslümanların kesin zaferi ile sonuçlanacak. Bu savaşta “Arz-ı mev’ûd” denilen yer yahudilere mezar olacak, tüm insanlık siyonizm belâsından kurtulacak, terör duracak ve dünyada yeni bir düzen kurulacak.

HIRİSTİYANLAR

Çağımızda bilim ve teknolojinin öncülüğünü yapan hıristiyanlar; atomun çekirdeğini, çekirdekdeki nötronları, protonları ve çekirdeğin etrafında dönen elektronları didik didik araştırdıkları gibi,

Aynı duyarlılığı din konusunda da gösterecekler ve ön yargıdan arınmış sağduyuları ile bir de kendi dinlerini araştırırsalar!

Gerçekte hak din olan hıristiyanlığın, yüzyıllar boyunca bozula bozula ne hale geldiğini ve gerçek din ile hiçbir ilgisinin kalmadığını göreceklerdir.

Çünkü Allah katında hak dinlerin ortak temel ilkesi olan **tevhid** (Allah bir) inancından sonra iki temel kaynağı vardır:

1-Allah (c.c.) tarafından görevlendirildiği mucizelerle kanıtlanan hak peygamber.

2-Allah (c.c.) tarafından peygamberlere indirilen ilâhî kitap.

Hıristiyanlıkta Tevhid İnancı

Allah (c.c.) katında hak dinlerin ortak temel ilkesi **tevhid**’dir. Yani göklerin, yerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah (c.c.) **BİR**’dir ve O’ndan başka ilâh yoktur.

Çünkü evrensel denge-düzeni kuran, gökyüzünü trilyonlarca yıldızlarla donatan ve hidrojen atomlarını helyum

atomlarına dönüştürerek, güneşi yeryüzüne hayat ve enerji saçan nükleer santrale dönüştüren kimdir?

Dünyayı, ayı, güneşi, yıldızları ve galaksileri yaratan, her birini belirli yörüngelere oturtan ve onları çekim gücüne boyun eğdiren kimdir?

Denge, düzen, çekim, kimya, fizik, biyoloji ve üreme gibi evrensel kanunları koyan ve bütün varlıkları bu evrensel kanunlara boyun eğdiren kimdir?

Yüce Allah buyuruyor:

İşte! Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilâh yoktur, her şeyi yaratan O'dur. O halde (sadece) O'na kulluk edin, O her şeye vekildir. (En'âm – 102)

Ne Yazık ki!

Hz. İsa'dan sonra hristiyanlık, hak dinlerin ortak temel ilkesi olan tevhid inancından sapıp, şirk bataklığına saplandı ve hak din olma özelliğini yitirdi.

Yüce Allah buyuruyor:

Andolsun ki, “Allah, üç'ün (üç ilâh'ın) üçüncüsüdür.” diyenler kâfir oldu. (Mâide, 73)

Hz. Meryem'in döl yatağında yaratılan hz. İsa'yı ve Allah'ın (c.c.) bir **kün** (ol) emri ile yaratılan kutsal ruh'u (hz. Cebrâil'i), “Allah, üç'ün (üç ilâh'ın) üçüncüsüdür.” diye, Allah'a (c.c.) ortak koşan hristiyanlar, başlarını iki elleri arasına alıp çok düşünsünler ve ölüm meleği hz. Azrâil yakalarına yapışmadan önce tevbe edip gerçek tevhid dini olan İslâm'la tanışsınlar!

Hristiyanlıkta Peygamber İnancı

İlâhî bir mûcize olarak babasız dünyaya gelen hz. İsa'ya

Allah'ın oğlu diyen ve onu ilâhlaştırıp Allah'a (c.c.) ortak koşan hristiyanlar,

Gerçekte hz. İsa'nın peygamberliğine inanmamakta ve hz. İsa'yı bir peygamber olarak kabul etmemektedirler.

Çünkü hiçbir peygamber ilâh olamayacağı gibi, gerçek ilâh da peygamber yani elçi olamaz.

Yüce Allah buyuruyor:

Meryemoğlu Mesih (hz. İsa), ancak bir peygamberdir. O'ndan önce de nice peygamberler gelip geçti. Annesi de siddikadır. Her ikisi de yemek yerlerdi. (Mâide, 75)

Hiz. İsa'yı ve annesi hz. Meryem'i yaratan Allah (c.c.): **“Meryem oğlu Mesih (hz. İsa), ancak bir peygamberdir. O'ndan önce de nice peygamberler gelip geçti.”** buyurarak, hz. İsa'nın da ancak önceki peygamberler gibi bir peygamber olduğunu vurguluyor.

Ayrıca, **“Her ikisi de yemek yerlerdi.”** buyuruyor. Yani havayı soluyan, suları içen, bitkisel ve hayvansal gıdaları yiyen ve bunları iç organlarında sindirdikten sonra, kalın bağırsağında biriken artıkları gidip tuvalete boşaltan ve edep yerlerini temizleyen kişi,

İlâh ya da Allah'ın oğlu olur mu?

Hiz. Meryem'in döl yatağında aylarca kalan ve sonra hz. Meryem'in mahrem yerlerinden geçip dünyaya gelen kişi,

İlâh ya da Allah'ın oğlu olur mu?

Hangi akıl, hangi mantık, hangi sağduyu bu saçmalığı kabul eder ve hangi vicdan bu sapıklığı onaylar?

Hız. İsa ve Hız. Âdem'in Yaratılışı

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz Allah katında İsa'nın örneği, Âdem'in örneği gibidir. O'nu (Âdem'i) topraktan yarattı; sonra o'na “ol” dedi (ruh verdi) o da oluverdi. (Âl-i İmrân, 59)

Bâkire bir kız olan Hız. Meryem'den babasız dünyaya gelen hz. İsa'ya, Allah'ın oğlu diyen ve onu ilâhlaştırıp Allah'a (c.c.) ortak koşan hıristiyanlara, Allah (c.c.) ölü toprak maddelerinden yarattığı hz. Âdem'in yaratılışını örnek veriyor.

Allah'ın (c.c.) madde âlemindeki canlılar için koymuş olduğu “üreme kurallarına”, bütün canlılar uyma zorunluluğunda olmakla birlikte,

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.), kendi koymuş olduğu üreme kurallarına uyma zorunluluğunda değil ki!

Hız. İsa'yı farklı bir yöntemle babasız yaratan Allah (c.c.), hz. Âdem'i de diğer bir farklı yöntemle hem annesiz ve hem babasız yarattı.

Hız. Âdem'e bir tek kişı, Allah'ın oğlu ya da ilâh demediği ve onu Allah'a ortak koşmadığı halde; hz. İsa'ya Allah'ın oğlu diyen ve onu ilâhlaştırıp Allah'a ortak koşanlar, gerçekten apaçık bir sapıklığın içindeler.

Hıristiyanlığın Kutsal Kitabı İncil

30 yaşında peygamber olan ve ancak 3 yıl peygamberlik yaptıktan sonra 33 yaşında diri olarak göğe kaldırılan hz. İsa, yahudilerin şiddetli baskısından dolayı sürekli gizlenme zorunluluğunda kaldı ve görevini açıkça yapamadı.

Hız. İsa'dan sonra Mısır, Suriye, Anadolu ve Avrupa yakasına dağılan ve Roma Devleti'nin aşırı baskısından dolayı insanları gizlice hristiyanlığa davet eden havariler,

İncil'den bazı bölümleri okuyup, bunların yorumunu yapıyor, Hz. İsa ile birlikte yaşadıkları bazı anılarından örnekler veriyor ve kendileri de bazı öğütlerde bulunuyordu.

Hristiyanlığı kabul eden ve o döneme göre okuma-yazma bilenlerden bazı kişiler, havarilerden dinledikleri her sözü karmaşık bir şekilde yazmaya ve yazdıkları kitaplara "İncil" adını vermeye başladılar.

Sonradan gelenler de kulaktan duyma her çeşit hurâfe ve efsaneleri de bunlara ilave edince, birbirinden farklı ve birbiriyle çelişkili yüzlerce kitap ortaya çıktı.

Aydınlığın olmadığı yerlerde karanlıklar hakim olduğu gibi, gerçeklerin bilinmediği yerlerde de hurâfeler, efsâneler hakim oldu ve gerçekte tevhid dini olan hristiyanlık, şirke doğru kaymaya başladı.

M.S. 323 yılında Roma İmparatoru Konstantin'in hristiyanlığı kabul etmesi ile hristiyanlar üzerindeki devlet baskısı kalktı ve hristiyanlık Roma Devleti'nin resmî dini oldu.

Ancak kitap kargaşası ve ondan kaynaklanan inanç ve ibadet kargaşası devam ediyordu. Kitap kargaşasına bir çözüm arayan Konstantin, M.S. 325 yılında, yani Hz. İsa'nın göğe kaldırılışından 292 yıl sonra,

İznik'te papazlar kurulunu topladı ve onlara yüzlerce incil'in arasından birini, gerçek incil olarak seçmelerini emretti.

Hristiyanlığı kabul ettiği dönemdeki karmaşık inciller nedeni ile hristiyanlığın öz kaynağına inemeyen ve hak

dinlerdeki temel inanç ilkelerini bilmeyen Konstantin, kıyamete kadar devam edecek bir yanlış başlattı ve ilâhî vahye dayanan bir görevi, sıradan birer insan olan papazlar kuruluna verdi.

Peki, Papazlar Kurulu Ne Yaptı? Ya Da Ne Yapabilirdi ki!

Peygamber değillerdi ki gelen vahye göre, gerçek incil şu ya da içlerinde gerçek incil yok diye bir karar versinler. Gerçek incil'i bilmiyorlardı ki, aynısını ya da ona en yakın olanı tercih etsinler!

Papazların işi gerçekten zordu ama koskoca Roma İmparatoru emretmişti. Papazların tek seçeneği vardı: İncil'lerden birini tercih etmek ve sonra **gerçek incil** bu diye ilan edip, işin içinden sıyrılmak!

Tek incil üzerinde anlaşılmadılar ama içlerinden **Matta, Luka, Markos ve Yuhanna**'ya âit olduğu iddia edilen dört incil'i, **gerçek incil**'ler diye ilan ettiler.

İznik'te toplanan papazlar kurulu işin içinden sıyrılmıştı ama, bu kurulda bulunmayan papazlar ve hristiyan kamu vicdanı tatmin olmamıştı. Bunun üzerine 364 yılında Laodiese'de ve 387 yılında Kartaca'da toplanan kurullarda da, bir çözüm arandı ve gerçek denilen inciller üzerinde değişiklikler yapıldı ama, yine başarılı olunamadı.

Artık iş çığrından çıkmış ve papazlar yetkilerini aşmışlardı. Peygamberlerin bile ilâhî kitaplar üzerinde en küçük bir değişiklik yapmaya yetkileri olmadığı halde, gerçek inciller denilen kitaplar papazların oyuncağı olmuştu.

Sonra İstanbul, İzmir, Aydın, Efes ve Kadıköy'de toplanan kurullarda da inciller üzerinde değişiklikler yapıldı

bir çözüm arandı. Ancak başarılı olunamadı, olunamayacak ve Konstantin'in başlattığı yanlış kıyamete kadar devam edecek!..

Atalarımız, *“Zararın neresinden dönülürse, kârdır”* demişler. Hristiyan dünyasına baktığımızda, onların mânevî zarardan dönme gibi bir niyetleri olmadığını görüyoruz.

1947 yılında Kudüs yakınlarındaki bir mağarada, o yörede hayvanlarını otlatmakta olan çobanlar tarafından bir kúp içinde el yazması bir incil bulunmuştı.

Hristiyan dünyasına bomba gibi düşen bu haber, dünya basını tarafından **“Gerçek İncil bulundu!”** diye kamuoyuna duyuruldu ve haftalarca hristiyan dünyasının gündeminde kaldı.

Dünya Kiliseler Birliği derhal bunu incelemeye aldı ama sonra? Evet sonra birden gündemden düştü ve karanlıklara bürünüp sır olup gitti.

Neden mi?

Çünkü hristiyan dünyasının ve özellikle kiliselerin gerçek İncil'e uyum sağlamaları ve ilâhî emirler doğrultusunda yaşamaları artık çok zordu. Ayrıca son peygamberle ilgili bölümler onları ürküttü.

Yalan da olsa, yanlış da olsa papazların düzenlediği incilleri, gerçek İncil'e tercih ettiler ve mânevî zarardan geri dönemediler.

İşin İlginç Yönü İse!

Kendi iç sorunlarını çözüme kavuşturamayan ve ellerindeki incil'ler konusunda kuşkularını gideremeyen hristiyanlar, ne yazık ki gizli misyoner örgütleri ile

ellerindeki tartışmalı incil'leri İslâm ülkelerine pazarlamaya ve müslümanları hristiyanlaştırmaya çalışıyorlar.

Gerçeği Arayan Hristiyanlara Samimi Bir Uyarı!

Gerçekliği kanıtlanamayan incil'lerin baskısı ile uğraşacağınıza ve onları İslâm ülkelerine gizlice pazarlayacağınıza,

Gelin, ilmî Arapça'yı iyi bilen kişilerin ve bilim adamlarınızın katılımı ile bir komisyon kurun ve bu komisyonda, son ilâhî kitap olan Kur'an'ı çevirilerinden değil, aslından inceleyin!..

Kur'an'ın, gerçekten ilâhî kitap olduğunu göreceksiniz; her aradığınızı onda bulacak ve ruhsal açıdan tatmin olup, dünyada ve âhirette mutlu olacaksınız.

Sakin ha! Putçulukta inatla direnen müşrikler gibi “Biz babalarımızı bu yolda bulduk, biz de onların izinden gideriz.” demeyin!

Çünkü yüce Allah buyuruyor:

Ya babaları bir şey bilmiyor ve yanlış yolda iseler!

(Mâide, 104)

Evet, ya babaları bir şey bilmiyor ve yanlış yolda iseler?

Modern fiziğin kurucusu İtalyan bilim adamı Galileo'yu, “**Dünya dönüyor**” dediği için aforoz edip zindana atan papa ve papazlarınız da bir şey bilmiyor ve yanlış yolda iseler?

Son ilâhî kitap olan Kur'an, Galileo'dan bin küsur yıl önce “**Ve küllün fî y felek'in yesbehûn**” (Yâsîn, 40) âyeti ile, dünyanın da, ayın da ve güneşin de yörüngelerinde döndüğünü haber veriyor.

İSLÂM'IN ÜÇ DÖNEMİ VE KIYÂMET

Yüce Allah buyuruyor:

O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidâyet (Kur'an) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, müşrikler istemese de (gerçekleşecek).

(Tevbe, 33)

O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidâyet (Kur'an) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, şâhit olarak Allah yeter. (Fetih, 28)

O (Allah) ki, peygamberini bütün dinlere üstün kılmak için, hidâyet (Kur'an) ve hak din (İslâm) ile gönderdi, müşrikler istemese de (gerçekleşecek). (Sâff, 9)

Son ilâhî kitap olan ve orijinallliğini aynen koruyan Kur'an'ın, Tevbe, Fetih ve Sâff sûrelerinde bulunan ve bi'l-ibâre aynı anlamı taşıyan bu üç âyetin, Allahü a'lem bi'l-iş'âre anlamına göre,

Son hak din olan İslâm, üç ayrı dönemde ve üç defa bütün dinlere ve sapık inanç sistemlerine üstün gelip, yeryüzünde tek süper güç olacak. Kâfirler, müşrikler, solcular, münafıklar, siyonistler ve hristiyanlar istemese ve tüm güçleri ile engellemeye çalışsalar da gerçekleşecek!..

İslâm'ın Birinci Dönemi

Mekke'de azınlık bir cemaat olan müslümanlar, hz. Muhammed'in ve müslümanların Mekke'den Medine'ye hicret etmeleri ile, Medine'de anayasası Kur'an olan ilk İslâm Devleti kuruldu.

Bedir, Uhud ve Hendek savaşlarından sonra Hicri 6. yılda yapılan “Hudeybiye Antlaşması” ile İslâm’ın önü açıldı. 7. yılda Hayber’in ve 8. yılda Mekke’nin fethi ile, fetihler dönemi başladı ve İslâm hızla yükselişe geçti.

Hulefâ-i Râşidîn (dört halife) döneminde, Emevîler döneminde ve Abbâsîler döneminde fetihler, tahminler ötesi bir hızla ve hiç kesintisiz devam etti.

Müşriklerin, kâfirlerin ve İslâm karşıtı bütün güçlerin tüm önlemlerine ve engellemelerine rağmen İslâm, kısa zamanda bütün bâtil dinlere ve sapık inanç sistemlerine üstün gelip, dünyada tek süper güç oldu, Kur’an mucizesi gerçekleşti ve İslâm’ın birinci dönem yükselişi tamamlandı.

Abbâsî Devleti’nin sonlarına doğru iç karışıklıklar nedeni ile gerileme dönemi başladı ve İslâm dünyası için karanlık günler başladı.

İşte o karanlık dönemde, Cengiz’in komutasındaki vahşi Moğollar, önce Harezmşahlar Devleti’ne, sonra Semerkant, Buhâra, Taşkent ve Belh gibi şehirlere saldırıp, yakıp yıktılar ve insanları kılıçtan geçirdiler.

M.S. 1258’de son Abbasî halifesi Musta’sım döneminde Bağdat’a saldıran Cengiz’in torunu Hulâgu komutasındaki vahşi Moğollar, insanlık tarihinin en büyük katliamını yaptılar.

Halife Musta’sım’la birlikte 400.000 den fazla müslümanı kılıçtan geçirip öldürdüler, mescidleri ve medreseleri yakıp yıktılar ve milyonlarca kitabı yakarak İslâm kültürünü kalbinden hançerlediler.

İslâm’ın İkinci Dönemi

Abbasî Devleti’nin çöküşü ile, Araplar arasında bölünmeler, iç çekişmeler başladı ve Arapların yeniden toplanıp tekrar süper güç olma imkanları kalmadı.

Peki, şimdi ne olacaktı? İkinci dönem nerede ve nasıl gerçekleşecekti? İşte o kargaşalı ve karanlık dönemde unutilan bir gerçek vardı. Hz. Muhammed yalnızca Arapların peygamberi olmadığı gibi İslâm da sadece Arapların tekelinde değildi ki!

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, Allah ileride öyle bir toplum getirir ki, Allah onları sever ve onlar da Allah'ı severler. (Onlar) mü'minlere karşı alçak gönüllü ve kâfirlere karşı onurlu olup, hiçbir kınayanın kınamasından korkmadan Allah yolunda cihad ederler. Bu Allah'ın lütfudur, onu dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır ve her şeyi bilendir. (Mâide, 54)

Bu âyet-i kerîme geldiği zaman, Türkler henüz müslüman olmadığı ve sahabeler de o dönemde Türkleri tanımadığı için, Allah'ın (c.c.) sevdiği o mücâhid toplumun, Fârisîler (İranlılar) olacağını tahmin ettiler.

Kur'an'daki gaybî yani gelecekle ilgili şifreli âyetlerin gerçek anlamı, ancak vakti gelince açıkça ortaya çıktığından,

Bu âyetin gerçek anlamı da, Moğalların istilâsına uğrayan Abbasî Devleti'nin çöküşü ile Araplar arasında bölünmeler ve iç çekişmeler başlayınca anlaşıldı ve Allah (c.c.) İslâm'ın öncülüğünü Araplardan alıp Türklere verdi.

Karahanlılar ve Gazneliler ile başlayan İslâm'ın ikinci döneme geçişi, Selçuklular döneminde çok yaygınlaştı ve Selçuklu Sultanı Alparslan'ın 26 Ağustos 1071 Cuma günü Malazgirt Ovası'nda Roma İmparatoru Romen Diojen'in 200.000 kişilik ordusunu bozguna uğratması ile hızla tırmanışa geçti.

Malazgirt zaferi ile Anadolu hızla İslâmlaştı ve Osmanlılar döneminde İslâm, bütün bâtil dinlere ve sapık inanç sistemlerine üstün gelip, dünyanın tek süper gücü oldu, Kur'an mucizesi tekrar gerçekleşti ve İslâm'ın ikinci dönem yükselişi tamamlandı.

Sonra?

Filistinde Yahudilerin ev ve arazi gibi gayr-i menkul almalarını yasaklayan ve başkenti Kudüs olmak üzere Filistin'de bir siyonist yahudi devletinin kurulmasına engel olan Osmanlı Padişahı Abdülhamid Han'a karşı,

Yahudi-İngiliz işbirliği ile, başta Jön Türkler, ittihatçılar, yahudiler, ermeniler ve rumlar gibi bazı azınlıkların ve Selânik'teki gizli mason localarında beyinleri yıkanmış Türk subaylarının katılımı ile oluşturulan Hareket Ordusu'nun,

Selânik'ten İstanbul'a gelip rahmetli Abdülhamid Han hazretlerini tahttan indirmeleri ile İslâm'ın ikinci dönemi sona erdi; İslâm dünyası sahipsiz kaldı ve yüzyıllarca huzur içinde yaşayan Ortadoğu fitne ve terör yuvasına dönüştü.

İslâm'ın Üçüncü Dönemi

Bu dönemin ne zaman, nerede ve nasıl başlayacağı ve Allah'ın (c.c.) bu kutsal ve şerefli görevi hangi topluma ya da hangi toplumlara vereceği bilinmemekle birlikte, bu dönem İslâm'ın ve insanlığın son dönemi olacağından!..

Hız. Mehdi bu dönemde çıkacak, bu dönemde bütün baskıcı rejimler bir bir yıkılıp sona erecek, yeryüzünde bolluk, bereket olacak ve insanlar huzuru İslâm'da bulacak.

Hız. İsa bu dönemde gökten Şam'ın doğusundaki Akminare'ye inecek. Hemen büyük deccalın peşine düşecek

ve onu Kudüs yakınındaki “Bâb-ı Lud” da yakalayıp elindeki hançerle öldürecek. Hz. İsa gökten indikten sonra kırk yıl daha dünyada yaşayacak ve evlenip çoluk çocuk sahibi olacak.

Rahmetli Sultan Abdülhamid Han'ın tahttan indirilişinden sonra ortaya çıkan ve çeşitli İslâm ülkelerinde iktidarı ele geçiren aşırı din düşmanı deccalların baskıcı rejimleri de bu dönemde sona erecek.

Müslümanlarla yahudiler arasındaki en büyük ve son savaş bu dönemde olacak. Büyük hayallerle dünyanın her tarafından “Arz-ı Mev'ûd” dedikleri bölgede toplanan yahudilerin tamamı imhâ edilecek ve siyonizm fitnesi sona erip dünya terör belâsından kurtulacak.

Allah (c.c.) bu dönemde yeryüzüne öyle bir bolluk verecek ki, insanlar kapı kapı dolaşarak ve yalvararak, zekâtlarını kabul edecek bir fakir arayacaklar.

Asr-ı saadetten sonra İslâm'ın en parlak ve en huzurlu dönemlerinden biri olan üçüncü dönemin, ne kadar süreceği, ne zaman ve nasıl sonuçlanacağı, gayb (gizlilik) kapsamında olduğundan sadece Allah (c.c.) bilir. Bizim görevimiz, tüm gücümüzle yani canımızla, malımızla İslâm için çalışıp, üçüncü dönemin alt yapısını hazırlamaktır!..

Üçüncü Dönemden Sonra Neler Olacak?

İslâm son hak din, Kur'an son ilâhî kitap ve Hz. Muhammed son peygamber olduğundan, İslâm'ın sonu, insanlığın da sonu olacak ve doğal dengeler bozulup kıyametin öncü belirtileri olan aşağıdaki alâmetler tek tek ortaya çıkmaya başlayacak:

Kadınlardan Haya Kalkacak

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ ile iman birlikte bulunur. Birinin olmadığı yerde, diğeri de olamaz. (Hâkim - Beyhakî)

Kıyametin öncü alâmetlerinden biri ve en tehlikelisi, kadınlardan hayânın (utanma duygusunun) kalkmasıdır. Çünkü hayâ ile iman, solunum ve dolaşım sistemleri gibi birbirine bağımlıdır. Solunum sistemi durunca, dolaşım sistemi de durduğu ve dolaşım sistemi (kalp) durunca, solunum sistemi de durduğu gibi, hayânın olmadığı yerde iman ve imanın olmadığı yerde hayâ da olamaz.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Hayâ, on bölümdür. Dokuzu kadınlara ve biri erkeklere verilmiştir. (Deylemî)

Allah (c.c.), cinsellik duygularının kontrol altında tutulması, cinsel sapıklığın önlenmesi, aile yapısının ve toplumsal düzenin korunması için hayânın onda dokuzunu kadınlara verdiği halde,

Çırılçıplak soyunarak, cinsel dengeleri, âile yapısını ve toplumsal düzeni bozan ve çıplaklığı çağdaşlık diye algılayan kadınların, kıyamet günü vay hâline!

Çıplaklık, toplumda cinsel gerilimi artırır. Cinsel gerilimden tatminsizlik ve tatminsizlikten cinsel bunalım meydana gelir ve her çeşit bunalımın sonu sapıklık, cinnet, cinayet ve intihardır.

Kadınların Örtünmesi Farz mı?

Kadının, mahremi olmayan erkeklerin yanında ve dışarıda örtünmesi farzdır. Bu Allah'ın (c.c.) emridir ve fitrat

kanunlarının da gereğidir. Çünkü her şeyin iç ve dış yapısı vardır. Dış yapılar daha güçlü ve daha dirençli olduğundan, iç yapıların korunması da onların görev kapsamındadır.

Örneğin; kabuğu soyulan meyveler kararır ve kısa zamanda bozulur. Doğal gıdaların tümünde geçerli olan bu fitrî kural, paketlenmiş gıda türlerinde de geçerlidir. Çünkü ambalajı açılan ya da yırtılan gıdalar kısa zamanda bozulur.

İslâm'a göre kadın, âile yapısının içi ve erkek dışıdır. Aşırı duyarlı, yufka yürekli ve ince yapılı olan kadın; sert ve kaba olan dış etkenlere dayanamaz. Sıkıntı, stres, darlık ve gerilim derken ruhsal bunalıma giren kadın her şeyini yitirir ve sonuçta dünyası da, âhireti de kararır.

Doğal Dengelerin Bozulması

Yüce Allah buyuruyor:

Yaptıkları (günahları) nın bir kısmının cezasını (dünyada) tatsınlar diye, insanların elleri ile yaptıkları (yanlış işler) nedeni ile karada ve denizde fesat (kirlenme) başladı. Ola ki (tevbe edip) dönerler. (Rum, 41)

Gerçekte ilâhî nimet ve doğal dengelerin sigortası olan denizler, göller, akarsular, dağlar, ovalar, ormanlar ve kırlar, yaradılış amacının dışına çıkan insanların çılgınca günah işledikleri yerlere dönüşünce, ilâhî gazaba uğramaları ve bu nimetlerden yoksun kalmaları ilâhî adaletin gereğidir.

Allah (c.c.) madde âleminde her şeyi belirli bir sebepler kuralına bağladığından, ilâhî gazaba uğrayan toplumlar kendi elleri ile yapacakları yanlış uygulamalar ile toprağın, suyun ve havanın kirlenmesine ve dolayısıyla doğal dengelerin bozulmasına neden olacaklar.

Kıyamet Depremi

Yüce Allah buyuruyor:

Ey insanlar! Rabbinizden korkun. Çünkü kıyamet depremi büyük (ve dehşetli) bir şeydir. Onu gördüğünüz (deprem olduğu) gün, emzikli kadınlar emzirdiğini unutacak, hâmile kadınlar çocuğunu düşürecek ve insanları sarhoş gibi (dengesiz) göreceksin. Gerçekte onlar sarhoş değil ama Allah'ın azabı çok şiddetlidir.

(Hac, 1-2)

Çağımızda doğal âfetler diye algıladığımız felâketler, gerçekte ilâhî gazabın öncü uyarıcılarıdır. Üzerinde yaşama zorunluluğunda olduğumuz dünya gezegenine baktığımızda! Yerkabuğunun altındaki erimiş metallerden kaynaklanan radyoaktif şuaların tepkimesi ile dışarı itilen ve sürekli hareket halinde olan yerkabuğu, gerçekte güvenli bir yer değildir.

Kıyamete yakın yeryüzü deprem ortamına girecek ve dünyanın değişik bölgelerinde farklı boyutlarda sık sık depremler olacak. Sonra Allah'ın (c.c.) takdir ettiği vakit gelince, bütün dünyayı kapsayan korkunç **“kıyamet depremi”** meydana gelecek.

Küresel boyuttaki kıyamet depremi, bütün dünyayı kapsayacağından, ülkeler arası iletişim ve yardımlaşma olmayacak; korku ve panikten şoka giren insanların, söz ve davranışları sarhoşlar gibi dengesiz olacak.

Şehirlerin Helâk Olması

Yüce Allah buyuruyor:

Kıyametten önce helâk ya da şiddetli azap ile azap etmeyeceğimiz bir belde (şehir) yoktur. Bu (kesin hüküm) kitap (Levh-i Mahfûz) da yazılıdır. (İsrâ, 58)

Dirinden ve Kur'an'dan kopan insanlar yaradılış amacının dışına çıkınca ve günahlar küresel boyutlara ulaşınca, küresel âfetler başlayacak. Farklı boyutlardaki şiddetli âfetlerle şehirler tek tek haritadan silinirken, en son Medine helâk olacak ve Kâbe de yıkılacak.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İslâm beldelerinden en son Medine harap olacak.

(Tirmizî)

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Habeşli (komutan) lardan ince bacaklı biri Kâbe'yi harap edecek (yıkacak). (Buhârî - Müslim - Nesâî)

Gökyüzünün Yarılması

Yüce Allah buyuruyor:

Gök (ozon tabakası) yarıldığı zaman. (İnfitar, 1)

Sözlükte gök; üst, yukarı demektir. Bu nedenle dünyanın her yönünden üst tarafına gök denildiği gibi bulutların bulunduğu yere de gök denir.

Bu âyet-i kerîmedeki sema (gök) tekil ve semadaki lâm-ı ta'rîf ahd (belirlilik) anlamında olduğu için, sadece dünya semasında yani atmosferin üst tabakasındaki ozon gazında yarılmalar olacak demektir.

Peki, atmosferin üst tabakasında yarılma olunca ne olacak?

Yüce Allah buyuruyor:

Ve gökyüzünü korunmuş tavan kıldık. (Enbiyâ, 32)

Yerlerin ve göklerin tek egemeni olan Allah (c.c.) bundan 1.400 küsur yıl önce yani Ortaçağ'da, "Gökyüzünü yani

dünyamızı kuşatan atmosferi korunmuş (koruyucu) tavan kıldık.” buyuruyor.

Gerçekten atmosfer tabakası, uzaydan gelen gök taşlarından ve güneşten gelen ultraviyole ışınları ile kozmik şualardan dünyamızı koruyor.

Kıyamete yakın atmosferin üst tabakasında yarılmalar başlayınca, güneşten gelen zararlı ışınlarla ve ısı dengesinin bozulması ile dünyada yaşam koşulları zorlaşacak ve uzaydan gelen gök taşları da insanların başına yağacak.

Su Dengesinin Bozulması

Yüce Allah buyuruyor:

Gökten takdir edilen ölçüde su indirip, onu yeryüzünde iskân ettik (depoladık). Hiç kuşkusuz (dilediğimiz an) onu gidermeye güçlüyüz. (Mü'minûn, 18)

Kızgın gaz kütlesi halindeki dünya gezegenini, insanların yaşam koşullarına göre düzenleyen ve su dengesi için yeterli ölçüde deniz ve göl yataklarını hazırlayan Allah (c.c.), atmosferdeki hidrojen-oksijen atomlarını kimyaca birleştirip suyu yarattı ve takdir ettiği ölçüdeki suyu yeryüzüne indirip denizlerde ve göllerde depoladı.

Ancak! Dilediği an yeryüzündeki suyu gidermeye ve su dengesini bozmaya güçlüdür; çünkü Allah (c.c.) kadîr-i mutlak'tır.

Denizlerin Taşması

Yüce Allah buyuruyor:

Denizler taşıp birbirine karıştığı zaman. (İnfitar, 3)

Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu evrensel denge-düzen kurallarının gereği, madde âleminde her şey birbirine

bağımlı ve birbirini etkileyici zincirleme sebepler kuralına bağlı olduğundan, atmosferin üst tabakasında yarılmalar başlayınca **ısı dengesi** bozulacak ve aşırı sıcaklar başlayacak.

Aşırı küresel ısınma başlayınca, kutuplarda depolanan buzlar ve yüksek dağlarda depolanan karlar önceleri yavaş yavaş eriyeceğinden, tehlikenin farkında olmayan gafiller çırılçıplak soyunup deniz sahillerine koşacak ve çılgınca günah işlemeye devam edecekler.

Ancak, kutuplardaki buzlar ve dağlardaki karlar hızlı bir şekilde erimeye başlayınca ve kısa bir zamanda dereler, göller, denizler taşıp birbirine karışmaya başlayınca ve bir şişecik temiz içme suyu bir tanker petrolden daha değerli olunca, tehlikeyi sezip paniğe kapılacaklar ama iş işten geçmiş olacak!..

Sonra?

Yüce Allah buyuruyor:

Denizler kaynatıldığı zaman. (Tekvîr, 6)

Kutuplardaki buzların ve yüksek dağlardaki karların hızlı bir şekilde erimesi ile taşan ve birbirine karışan sular, bir yandan aşırı ısının ve diğer yandan yer kabuğunun altındaki ısının etkisi ile fokur fokur kaynamaya başlayınca,

Yeryüzü âdeta korkunç cehenneme dönüşecek, yaşam koşulları çok zorlaşacak ve kıyametin kopması artık bir an meselesi olacak!

KIYAMET OLAYI NEDİR?

Âhiret âleminin sınav salonu konumunda olan dünya gezegeni, madde âlemindeki “kevnü’l-fesad” (oluşma-bozulma) kuralına tâbi olduğundan, gerçekte güvenli,

istikrarlı ve kalıcı bir yer değildir ve bu nedenle hiç kimse geleceğinden emin değildir.

Çünkü kader denilen ilâhî takdirin gereği, her şey sürekli karşıtı ile değişmektedir. Örneğin; çocukluk gençlikle, gençlik yaşlılıkla, varlık yoklukla, sağlık hastalıkla, sevinç hüznle, kahkaha hıçkırıkla ve hayat **ölümle** değişmektedir.

Bu değişim süreçleri tüm insanların ortak kaderi olduğundan, makamı ve serveti ne olursa olsun her insan mutlaka bu süreçlerden geçer ve sonunda hayatı ölümle noktalanır ve insan kendini kara toprakta bulur.

Peki ama, en güzel şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insan, bu vefasız dünyanın kahrını çekmek ve bu süreçlerden geçmek için mi yaratıldı? Koskoca evrende her açıdan insanı tatmin edecek kalıcı ve istikrarlı bir yer yok mu?

Hiç kuşkusuz var, hem de bir değil sekiz cennet var. Ancak dünyadaki yaşam koşullarına göre yaratılan insan, bugünkü bedensel yapısı ile suda ve uzayda yaşayamadığı gibi cennette de yaşayamayacağı için, biri küçük ve diğeri büyük olmak üzere iki kıyametin kopması gereklidir.

Küçük kıyamet: İnsanın ölüp çürümesi ve dünya âlemindeki istikrarsız atomlardan yaratılan bugünkü bedensel yapısının sıfırlanması demektir.

Büyük kıyamet: Dünyanın ve yedi kat göklerin bugünkü yapısının kökten değişip, fiziksel ve kimyasal açıdan yeni bir düzenin kurulup âhiret âleminin başlaması ve insanın âhiret âlemindeki kalıcı ve istikrarlı atomlardan yeniden yaratılması demektir.

KİYAMET OLAYI NASIL BAŞLAYACAK

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a üfürüldüğünde, Allah'ın dilediklerinin dışında göklerdeki ve yerdeki bütün varlıklar düşüp ölecek. (Zümer, 68)

Allah'ın (c.c.) emir vermesi ve Hz. İsrâfil'in Sûr'a üflemesi ile kıyamet olayı başlayacak. Dört büyük melekten biri olan Hz. İsrâfil kutsal nefesi ile Sûr'a üfleyince, yerleri ve yedi kat gökleri kapsayan çok şiddetli ve çok korkunç sesler ve sarsıntılar olacak ve bu ses ve sarsıntıların etkisi ile,

Allah'ın (c.c.) dilediği Cebrâil, Mikâil, Azrâil, İsrâfil, Hamele-i Arş, cennet ve cehennem melekleri ile cennet hûrileri dışında, göklerdeki ve yerdeki bütün canlılar korkudan düşüp ölecek ve yeni bir denge-düzen kurulacak.

Kıyamet Olayında Dünya

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dünya, başka bir dünyaya ve gökler de (başka bir düzene) dönüştürülecek. (İbrahim, 48)

Kıyamet olayı, bazılarının sandığı gibi binaların yıkılması, insanların ölmesi ve dağlardan kopan kaya parçalarının çevreye fırlaması gibi basit bir deprem olayı değildir. Çünkü kıyamet olayında dünyanın ve yedi kat göklerin yapısı kökten değişip yeni bir denge-düzen kurulacak ve âhiret âlemi başlayacak!..

Kıyamet Olayında Dağlar

Yüce Allah buyuruyor:

Yeryüzü şiddetli bir sarsıntı ile sarsıldığı, dağlar (çarpışıp) paramparça edildiği ve (sonra) dağılıp toz haline dönüştüğü zaman. (Vâkı'a, 4-5-6)

Atomları bir arada tutan çekim kuvvetinin koparılması için **ısı, ışık, ses ve sarsıntı** gibi çok güçlü bir enerji gerekir. İşte bu enerji sağlandığında, atomlar arası bağlar kopar ve yeni bir düzen oluşur.

Allah'ın (c.c.) emri ile Hz. İsrâfil Sûr'a üfürdüğünde, evrensel boyutlardaki ses ve sarsıntının etkisi ile atomlar arası bağlar kopup yeryüzü başka düzene geçerken, yerlerinden kopan dağlar da un gibi ufanıp toz, duman gibi savrulacak ve yeryüzünün her tarafı dümdüz olup, tek bir tepe ve çukur kalmayacak.

Kıyamet Olayında Güneş

Yüce Allah buyuruyor:

Güneş (kararıp) dürüldüğü zaman. (Tekvîr, 1)

Bir hidrojen-helyum reaktörü olan güneş, alevler halinde parlayan ve kızgın gaz kümelerinden oluşan küre şeklinde korkunç bir enerji deposudur.

Çekirdek ısısı 14.000.000 kelvin derece ve yüzey ısısı 6.000 kelvin derecedir. Bu korkunç ısıdan dolayı çekim gücünü yitiren güneşteki atomlar, serbest gaz halindedir.

Serbest gaz halindeki atomların toplanıp dürülmesi için, enerjinin düşürülmesi yani hidrojen-helyum reaktörünün çalışmasının durdurulması gerekir.

Peki ama güneşteki hidrojen-helyum reaktörünün çalışmasını kim durdurabilir?

Hiç kuşkusuz, güneşi yaratıp yörüngesine oturtan ve Samanyolu Galaksisi'nin etrafında döndüren **Allah!..**

*Ne büyükşün Allah'ım sen,
Sana kurban olayım ben.*

İşte kıyamet koparken, Allah (c.c.) güneşteki hidrojen-helyum reaktörünü durdurunca, tekrar çekim gücünü kazanan atomlar bir araya gelip toplanacak ve enerjisi tükenen güneş karanlıklara bürünüp dürülecek!

Kıyamet Olayında Yıldızlar

Yüce Allah buyuruyor:

Ve yıldızlar dağılıp saçıldığı zaman. (Tekvîr, 2)

Yıldızlar da güneş gibi alev halinde parlayan ve kızgın gaz kümelerinden oluşan küre şeklinde korkunç enerji depolarıdır. Uzayda güneşten daha büyük, daha süratli ve daha fazla enerji saçan trilyonlarca yıldızlar vardır.

Kıyamet koparken merkezindeki hidrojen atomlarının tamamını bir anda tüketecek olan yıldızlar, önce kıpkızıl yoğun helyum koruna dönüşüp genişleyecek ve ardından yayılan enerji dalgaları çok korkunç bir şekilde infilak edip uzayda dağılacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Gök yarılp da yanan zeytinyağı tortusu (ya da kızıl deri) gibi gül rengini aldığı zaman. (Rahman, 37)

Korkunç enerji deposu olan trilyonlarca yıldızın, aynı anda genişleyip infilak etmeleri ve parçalanıp uzayda dağılmaları, katrilyonlarca ton atom bombasının aynı anda infilak etmesinden çok daha korkunç ve şiddetli olacağından,

Gökyüzünü yanan zeytinyağı gibi alevler kaplayacak ve kızıl gül rengini (ve şeklini) alacak.

3000 ışık yılı uzakta, 1000 yıldır parçalanması devam eden bir yıldızın görüntüsüdür.

فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ ﴿٣٧﴾

“Gök yarılp da yanan zeytinyağı tortusu (ya da kızıl deri) gibi gül rengini (şeklini) aldığı zaman!” (Rahman, 37)

Kıyamet olayı ile bugünkü denge-düzen kökten değişecek, yerdeki ve gökteki katı, sıvı ve gaz halindeki atomlar parçalanıp kalıcı ve istikrarlı maddelere dönüşecek. Sonra Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile, insanlar yeniden dirilip mahşer yerinde toplanacak ve sonsuzluk âlemi olan **âhiret âlemi** başlayacak.

Bizim görevimiz ölüm ve kıyamet korkusu ile yaşamak değil, ölüm ve kıyametten sonrası için gereken hazırlığı yapmak ve o güzelim cennette ebediyyen huzur içinde yaşamaktır.

İNSANLARIN YENİDEN DİRİLİŞİ

Birinci Sûr ile kıyamet olayını başlatan Allah (c.c.), aradan kırk yıl kadar bir zaman geçtikten sonra, ikinci Sûr ile de insanların yeniden diriliş olayını başlatacak.

Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile Allah'ın (c.c.) vaadettiği âhiret âlemi başlayacak, bütün canlılar yeniden dirilip kabirlerinden kalkacak ve peygamberlerin haber verdiği **“Vel-ba'sü ba'del mevt-i hakkun”** (Ölümden sonra yeniden dirilme haktır.) sözü gerçekleşecek.

“Vel-ba'sü ba'del mevt” yani ölümden sonra yeniden dirilme, bütün hak dinlerin ortak inancıdır ve imanın en önemli ilkelerinden biridir.

Ne yazık ki peygamberlere karşı en katı direniş buradan gelmiş ve her dönemin azılı inkârcıları, sürekli olarak **“öldükten sonra yeniden dirilmeyi”** inkâr etmişlerdir.

Mekke müşriklerinin azıllarından Übey bin Halef de, eline aldığı çürümüş bir kemiği sevgili Peygamberimiz'e göstererek, **“Bu çürümüş kemiği tekrar kim diriltebilir?”** deyince, Allah (c.c.) hz. Cebrâil'i gönderdi ve şöyle buyurdu:

“(Ya Muhammed!) De ki: Onu ilk defa yaratan (Allah) diriltecektir.” (Yâsîn, 79)

Çürüme Olayı Nedir?

Ölen insanın bedeni, zararsız mikroplar denilen anaerobik bakterilerin etkisi ile fiziksel ve kimyasal parçalara

bölüne bölüne çeşitli moleküllere ayrılır ve sonra aslına yani katı, sıvı ve gaz halindeki atomlara dönüşür.

Eğer Allah (c.c.) anaerobik bakterileri yaratmasaydı ve çürüme olayı olmasaydı, ölen trilyonlarca insanın ve katrilyonlarca hayvanların cesetleri çürümeden aynı halde kalır ve insanlar kokuşmuş cesetlerle birlikte yaşama zorunluluğunda kalırdı.

Her Beden Çürür mü?

Yüce Allah buyuruyor:

Biz, toprağın onlardan neyi eksilttiğini kesinlikle biliyoruz ve katımızda her şeyi muhafaza eden bir kitap (Levh-i Mahfûz) vardır. (Kâf, 4)

İnsanın ana karnındaki ilk yaratılışı, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu fizik, kimya, biyoloji ve üreme kuralları doğrultusunda aşama aşama gerçekleştiği gibi,

İnsanın mezardaki çürüme olayı da, Allah'ın (c.c.) koymuş olduğu “aslına dönüşüm” kuralı doğrultusunda aşama aşama gerçekleşir ve sonuçta insan aslına dönüşüp toprak olur.

Ancak!

Allah (c.c.), dilediği bedenleri aşama aşama çürütüp aslına (toprağa) dönüştürdüğü gibi dilediği bedenleri de, bir tek kılını bile çürütmeden kıyamete kadar korur.

Peygamberlerin, büyük evliyaların ve Allah yolunda şehit olanların toprak altında çürümedikleri, pek çok kişiler tarafından gözlenmiş ve resmî tutanaklara da geçmiştir.

Örneğin; 1948 yılında yol çalışmaları nedeni ile Ankara-Eskişehir demiryolunun kenarında bulunan Âşık Yunus

Emre'nin mezarının açılıp kemiklerinin başka bir yere nakline yetkililer tarafından karar verilmiş ve bu karar gereği,

Ölümünden 700 yıl sonra açılan mezarında, Âşık Yunus Emre'nin bir eli yüzünde ve diğer eli kalbinin üstünde olduğu halde, bir tek kılı bile çürümeden uyuyormuş gibi yattığı görülmüş ve orada bulunan binlerce kişi buna tanık olmuştur.

İnsanlar, İlk Yaratılışları Gibi mi Yeniden Dirilecek?

Hayır!

Yeryüzündeki bütün canlılar madde âlemindeki üreme kuralına bağlı olmakla birlikte, Allah (c.c.) hiçbir kurala bağlı olmadığından, hz. İsa'yı farklı bir yöntemle babasız, hz. Havva'yı hz. Âdem'in kaburga kemiğindeki hücrelerden ve hz. Âdem'i doğrudan toprak maddelerinden aşama aşama yarattığı gibi,

Hz. İsrâfil ikinci defa Sûr'a üfürdüğünde, insanları da doğrudan âhîret âleminin kalıcı toprak maddelerinden, aşama aşama değil de bir anda yaratacak.

Çağın bilim adamları yüzlerce yıl sürmesi gereken bazı kimyasal reaksiyonları, katalizör denilen maddelerin katılımı ile bir kaç saniyede yapmayı başardığına göre,

Her çeşit toprak maddelerini (elementleri) ve katalizör maddelerini yaratan ve her birine farklı özellikler veren Allah (c.c.), trilyonlarca insanı bir anda yaratamaz mı?

Her baharda trilyonlarca ve katrilyonlarca bitkiyi bir anda yaratan Allah (c.c.), hz. İsrâfil Sûr'a üfürdüğü anda, trilyonlarca insanı ve katrilyonlarca hayvanı da bir anda yaratacak ve mahşer yerinde toplayıp sorgulayacaktır.

MAHŞER VE MAHKEME-İ KÜBRÂ

Haşr kökeninden ism-i mekân olan mahşer, sözlükte toplanma yeri demektir. Hz. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile yeniden dirilecek olan insanların ve diğer canlıların toplanacağı yere **mahşer** ve mahşer yerinde Allah'ın (c.c.) yapacağı yargılamaya da **mahkeme-i kübrâ** denir.

Yüce Allah buyuruyor:

İnsan başıboş bırakılacağını (yargılanmayacağını) mı sanıyor? (Kiyame, 36)

Fiziksel açıdan en güzel şekilde yaratılan, akıl ile bilinçlendirilen ve ruh ile sonsuzlaştırılan insan, mevsimlik çiçekler gibi sadece dünya hayatı için yaratılmadığından, öldükten sonra yeniden diriltilip kabrinden kaldırılacak ve mahşer yerindeki mahkeme-i kübrâ'da yargılandıktan sonra, ya o güzelim cennette ebedî mutlu olacak ya da o korkunç cehennemde cayır cayır yanacak.

Mahşer Yeri Dünyada mı Olacak?

Evet, dünyada olacak. Ancak Allah (c.c.) hz. Âdem'i yani insanları yaratmadan önce kızgın gaz kütlesi halindeki dünyayı, insanların yaşam koşullarına göre düzenlediği gibi,

Dünyanın bugünkü yapısını da, insanların yeniden diriltilip yargılanacakları mahşer yerindeki koşullara göre düzenleyecek ve sonra insanları ve bütün canlıları o yeni dünyada toplayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün dünya, başka bir dünyaya ve gökler de (başka bir düzene) dönüştürülecek. (İbrahim, 48)

Hız. İsrâfil'in Sûr'a üflemesi ile çıkan ve yerleri, gökleri sarsan ses ve sarsıntının etkisi ile çekim gücünü kaybeden atomlar parçalanıp âhiret atomuna dönüşecek, dünyanın ve göklerin bugünkü yapısı kökten değişip dünya ile güneş birbirine çok yakın olacak ve güneş sürekli mahşer yerinde toplanan halkın üzerinde olacak.

İşte, mahşer yeri ve sorgulama o günkü yeni dünyada olacak. Mahşer güneşinin altında herkes günahı kadar terleyecek, susuzluktan ağızları kuruyup ciğerleri yanacak ve bir damla su milyonlarca ton altından daha değerli olacak!

İnsanların Mahşer Yerinde Toplanması

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a (tekrar) üfürüldü (günde) kabirlerinden fırlayanlar süratle Rablerine (mahşer yerine) doğru gidecekler. (Yâsîn, 51)

Hız. İsrâfil tekrar Sûr'a üfürünce yerler, gökler yine şiddetle sarsılacak ve kabirler altüst olup içindekileri dışarı atacak ve kabirlerinden kalkanlar korku ve panik içinde mahşer yerine giderken,

Yüce Allah buyuruyor:

“Eyvah bize! (Vay başımıza gelenlere!) Yattığımız yerden bizi kim kaldırdı?” diyecekler. (Melekler:) “İşte bu, Rahman (olan Allah) ın vaadettiği (gündür) ve peygamberlerin sözü gerçekleşti (diyecek).” (Yâsîn, 52)

Hız. İsrâfil'in ikinci defa Sûr'a üflemesi ile, Allah'ın (c.c.) vaadettiği âhiret âlemi başlayacak ve ilk peygamber hız. Âdem'den son peygamber hız. Muhammed'e kadar bütün peygamberlerin **“Vel-ba'sü ba'del mevt-i hakkun”** (Ölümünden sonra yeniden dirilmek haktır.) sözü gerçekleşecek.

Yüce Allah buyuruyor:

O gün Ruh (Cebrâil) ve melekler saf halinde ayakta duracak, Rahman (olan Allah) ın izin verdikleri konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek. (Nebe, 38)

Mahşer yerine öncelikle insan, hayvan, cin ve şeytan gibi dünyada yaşayan canlılar, sonra diğer gezegenlerdeki canlılar ve ardından hız. Cebrâil ile yedi kat göklerdeki melekler gelecek ve mahşer halkının etrafında saf halinde ayakta duracaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

Sûr'a üfürüldüğü zaman, işte o gün çok güç bir gün olacak, (özellikle) kâfirlere hiç de kolay olmayacak.

(Müddessir, 8-9-10)

Dünya yılı ile elli bin yıl kadar sürecektir olan mahşer günü, gerçekten çok güç olacak. Kurtla kuzu ve insanla cin bir arada olduğu halde o günün dehşetinden sesler kısılacak ve sadece Allah'ın (c.c.) izin verdiği kimseler konuşacak ve onlar da doğru söyleyecek.

Yüce Allah buyuracak:

Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (ve çıplak) geldiniz. Size verdiklerimizi (malları mülkleri) de arkanızda (dünyada) bıraktınız.

(En'am, 94)

Gece-gündüz demeden hırsla dünyanın peşinde koşanlar, mal, mülk edinmek için zamanla yarışanlar ve işlerin yoğunluğundan namaz kılmaya vakit bile bulamayanlar, o dehşetli günde çok pişman olacak ve kendilerini kınayıp ellerini ısıracaklar.

Helâl-haram ayrımı yapmadan hırsla kazanıp biriktirdikleri malları, mülkleri dünyada kaldı; vârisleri arasında kavga dövüş taksim edildi ve kefenleri de mezarda çürüdü. Allah (c.c.) onlara: **“Andolsun ki, sizi ilk defa yarattığımız gibi huzuruma yine teker teker (çıplak ve yalnız) geldiniz.”** diyecek.

Cehennem Mahşer Yerine Getirilecek

Yüce Allah buyuruyor:

Ve o gün cehennem (mahşer yerine) getirildi (ğinde) insan (yaptığı günahları) hatırlayacak ama hatırlamanın ne yararı olacak ki! (Fecr, 23)

İnsanlar mahşer güneşinin altında yanarken, susuzluktan ağızları kuruyup dilleri sarkarken ve sıcak nefesleri birbirini yakarken, o korkunç cehennem ateşini saçarak mahşer yerine getirilecek ve o anda korku doruğa çıkacak. İşte o an herkes dünyada yapmış olduğu günahları hatırlayıp çıldırısıya pişman olacak ama oradaki pişmanlığın hiçbir yararı olmayacak ki!

Amel Defterleri Dağılacak

Yüce Allah buyuruyor:

İşte (o gün) kitabı (amel defteri) sağ eline verilen kişi diyecek ki: “Alın, kitabımı okuyun.” (Hâkka, 19)

Mahşer yerindeki gergin bir bekleyişten sonra, biri sağ ve diğeri sol omzumuzdaki iki meleğin kayıt altına aldığı amel defterleri dağılacak ve sevabı çok olanların defteri sağ eline verilecek.

Sınıfını geçen çocuklar koşuşup yakınlarına karnelerini gösterdikleri gibi amel defteri sağ eline verilenler de “Alın, kitabımı okuyun.” diye amel defterini yakınlarına gösterecek ve mutluluktan yüzleri gülüp gözleri parlayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Amma kitabı sol eline verilen de diyecek ki: “Ah! Ne olurdu kitabım verilmeseydi de hesabımın (günahlarımın) ne olduğunu bilmeseydim”. (Hâkka, 25-26)

Amel defteri sol eline verilen günahkârlar, cehenneme atılıp cayır cayır yanmanın dışında hiçbir seçenekleri kalmadığını görünce, “Ah! Keşke ölünce çürüyüp ve toprak olup kalsaydım da yeniden diriltilmeseydim. Ah! Keşke amel defterim verilmeseydi de günahlarımın hesabını bilmeseydim.” diye çok ah, vahlar edip kendini kınayacak.

Sorgulamanın Başlaması

Sorgulanmak ve sevapları, günahları tartılmak üzere mîzan başına davet edilenler, sanki yeni bir kıyamet olayı yaşıyormuş gibi korku ve panik içinde mîzan’ın başına gelecekler.

Sorgulamaya imandan sonra beş vakit namazdan başlanacak ve ergenlikle ölüm arası kıldığı ya da kılmadığı namazların her birinden teker teker sorgulanacak. Kıldığı namazların sevabı nur gibi parlak bir şekilde mîzanın (terâzinin) sevap bölümüne ve kılmadığı namazların günahı da çok pis kokulu ve kapkara bir şekilde mîzanın günah bölümüne konacak.

Dosdoğru ve güzelce kılınan ve Allah katında kabul olan namazların sevabı mîzandaki sevap-günah dengesi üzerinde belirleyici ağırlığı olacağından, beş vakit namazı düzenli şekilde kılanların diğer sorgulamaları hafif ve kılmayanların diğer sorgulamaları çok güç ve çok çetin olacak.

Beş vakit namazdan sonra diğer ilâhî emirlerin ve ilâhî yasakların her birinden teker teker sorgulanacak ve sıra kul hakkına gelecek. Haksızlığa uğrayanlar, haklarını sevap olarak alacak ve hiç kimse en yakınlarına bile hakkını helâl etmeyecek.

Eğer hak sahipleri çok olup, haksızlık edenin sevabı bunları karşılamazsa, hak sahiplerinin günahından belirli bir kısmı alınıp haksızlık edene yüklenecek ve zavallı kişi, hem kendi günahları ve hem alacaklıların günahları için cehennemde cayır cayır yanacak!

Dünyada insanlara baskı, zulüm, işkence yapanlar, döven, söven, aşağılayan ve hakaret edenler, emanete hıyanet edenler, aldığı geri vermeyenler, borcunu ödemeyenler ve kamu mallarına zarar verenler, her biri için yıllarca cehennemde yanacak ve tabii ki çok pişman olacak.

Adalet Mîzanları Kurulacak

Yüce Allah buyuruyor:

O gün vezin (günah ve sevapların tartılması) haktır. Şu halde kimin mîzan (sevap) ları ağır gelirse, işte onlar felâha (cehennemden kurtulup cennete) kavuşanlardır.

Kimin de mîzanları hafif (sevabı az) gelirse; işte onlar âyetlerimize haksızlık ettikleri için kendilerine yazık edenlerdir. (A'raf, 8-9)

Mahşer yerinde amel defterleri dağıldıktan sonra sorgulama başlayacak ve sevapları, günahları tartacak (belirleyecek) adalet mîzanları (mânevî terâziler) kurulacak.

Hak sahiplerine haklarını verdikten sonra arta kalan sevabı mîzanda ağır gelenler, yani gelirleri giderlerinden fazla olanlar birbirlerini kutlayıp coşku ile cennete gidecek.

Hak sahiplerine haklarını verdikten sonra hiç sevabı kalmayan ya da kalan sevabı mîzanda hafif (az) gelenler yani gelirleri giderlerini kaşılamayanlar da, ah vah edip kendilerini kınaya kınaya cehenneme gidecek.

Hayvanlar da Hakkını Alacak mı?

Hayvanlar sadece kısas için yani gerek kendi aralarında ve gerek insanlardan haklarını almaları için yeniden diriltilip mahşer yerine getirilecek ve onlara “Hakkınızı alın” diye izin verilecek.

Dünyada haksızlığa uğrayan hayvanlar dişleri, tırnakları, pençeleri, çifteleri ve boynuzları ile hasımlarından haklarını alıp tatmin olunca,

Allah (c.c.) hayvanlara, **“Kûnî turabâ”** (Toprak olun) buyuracak ve onlarda hiç ölüm acısı çekmeden bir anda toprak olacaklar. Hayvanların bir anda toprak olup kurtulduğunu gören,

Kâfir: “Ah! Ne olurdu ben de toprak olsaydım.” diyecek. (Nebe, 40)

SIRAT KÖPRÜSÜ

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat Köprüsü, kıldan ince ve kılıçtan keskindir.

(Ahmed İbni Hanbel)

Sırat Köprüsü, korkunç uğultularla patlayıp ateşini etrafa saçan cehennemin üzerine kurulacağı ve her an cehenneme düşme korkusu ile üzerinden güçlükle geçileceği için, Peygamberimiz (s.a.v.) “Sırat Köprüsü, kıldan ince ve kılıçtan keskindir.” buyuruyor.

Sırat Köprüsü denilince, aklımıza öncelikle dünyadaki beton ve asma köprüler gibi bir şeyler gelebilir. Ancak âhiret âlemindeki hiçbir şey, dünyadakilere benzemediği gibi Sırat Köprüsü de dünya köprülerine benzemez ve onu geçmek için âhiret âlemine günahsız gitmek gerek.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Sırat, cehennemin üzerine kurulacak ve peygamberlerden onun üzerinden ümmeti ilk geçen peygamber ben olacağım. O gün sadece peygamberler konuşacak, onlar da “Allahümme sellim, Allahümme sellim (Allahım! Selâmetle geçir.)” diyecek. (Buhârî - Müslim)

Sırat Köprüsü cehennemin üzerine kurulacak ve üzerinden öncelikle Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmeti geçecek. Günahkârlar Sırat Köprüsü'ne gelince, cehennem öfkelenip şiddetle patlayacak ve etrafa saçılan ateşleri kâfirleri, günahkârları yakacak. O günün dehşetinden diller tutulup sadece peygamberler konuşacak ve “Allahümme sellim, Allahümme sellim” diye her peygamber ümmetini kurtarmak için Allah’a yalvaracak.

Sırat Köprüsü'nden Kimler Gececek?

Yüce Allah buyuruyor:

Sizden hiç kimse hariç olmamak üzere hepiniz mutlaka ona (cehenneme) uğrayacaksınız. (Meryem, 71)

Sırat Köprüsü'nün dışında cennete giden başka bir yol olmadığından, peygamberler dâhil, bütün insanlar, cehennemin üzerine kurulacak olan Sırat Köprüsü'nün üzerinden geçecek. Çünkü Allah (c.c.) “Sizden hiç kimse hariç olmamak üzere hepiniz mutlaka ona (cehenneme) uğrayacak (Sırat Köprüsü'nden geçecek) siniz.” buyuruyor.

Sırat Köprü'sü mü'minler için mutluluğun başlangıcı olacak; çünkü Sırat'ı geçenler o güzelim cennete kavuşacak. Kâfirler ve günahkârlar için de en büyük felâketin başlangıcı olacak; çünkü Sırat'ı geçemeyenler o korkunç cehenneme düşecek ve orada cayır cayır yanacak.

İnsanlar Sırat Köprüsü'nü Nasıl Gececek?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

İnsanlar Sırat Köprüsü'nü geçmeye çalışırken, günahkârlar demir çengellere takılıp kalacak ve cehennem köpekleri onları kapıp cehenneme atacak. İnsanların bazıısı şimşek gibi, bazıısı esen yel gibi, bazıısı at gibi, bazıısı koşarak, bazıısı yürüyerek ve bazıısı da emekleyerek Sırat Köprüsü'nü geçmeye çalışacak.

(Buhârî - Müslim)

Sırat Köprüsü, bir ucundan diğer ucuna kadar cehennemin üzerine kurulacak ve günahkârlar düşse kalkan Sırat Köprüsü'nü geçmeye çalışırken demir çengellere

takılıp kalacak, zebânîler ve cehennem köpekleri onları kapıp cehenneme atacak.

Sırat Köprüsü'nü geçmek, gerçekten çok güç olacak. Nefesler tutulacak ve herkes “nefsî, nefsi” diye bağırsacak. “Ümmetim geçmeden, ben geçmem.” diyen Peygamberimiz (s.a.v.), Sırat Köprüsü'nün başına dikilecek ve **“Allahümme sellim ümmetî”** (Allahım! Ümmetimi selâmetle geçir.) diye Allah'a yalvaracak!

Dünyada güle oynaya zevkle günah işleyenler ve günahlarını yüklenip âhiret âlemine götürenler, yaşam boyu yaptıkları binlerce ton ağırlığındaki günahları Sırat Köprüsü'nde sırtlarına yüklenecek ve “Haydi dünyadan getirdiğin bu günahlarınla Sırat Köprüsü'nü geç bakalım.” denilecek.

Dünyada tevbe edip günahlarından arınanlar ve onları âhiret âlemine taşımayanlar, kuş gibi hafif olacak ve her biri mânevî derecelerine göre,

Kimi şimşek gibi (ışık hızı ile), kimi esen yel gibi, kimi yarış atları gibi, kimi koşarak ve kimi yürüyerek geçerken, günahları daha fazla olanlar da, düşe kalka, yana yana ve emekleyerek Sırat Köprüsü'nü geçmeye çalışacak.

En son mü'min düşe kalka, yana yana ve emekleye emekleye ancak 3.000 yılda Sırat Köprüsü'nü geçecek, sonra arkasına bakacak ve cehenneme düşenleri görünce Allah'a (c.c.) şükredecek.

Allah'ın (c.c.) sevgili kulları Sırat Köprüsü'nü geçerken, cehennem: “Ey Mü'min! Ne olur çabuk geç, çünkü senin nurun benim ateşimi söndürüyor (doğal dengemi bozuyor).” diye yalvaracak.

Ya Geçemeyenler?

Dünyadaki fizik kurallarına göre, ısınan bir cisim 500 derecede kırmızı ışık ve daha fazla ısınınca beyaz ışık dalgaları yayıp etrafını aydınlatır. Âhiret âlemindeki kurallar, dünyadaki kurallardan farklı olduğundan, cehennemde aşırı derecede ısınan maddeler kapkara ışık dalgaları yayacak ve etrafını daha fazla karartacak.

Cehennemden yayılan kapkara ışık dalgaları arasında önünü görmeden düşe kalka Sırat'ı geçmeye çalışan günahkârlar, Sırat Köprüsü'nün iki yanındaki demir çengellere takılıp kalınca, korkunç zebâniler ve dev cüsseli cehennem köpekleri onları yakalayıp baş aşağı ceheneme atacak.

Geceleri ıssız, karanlık ve tehlikeli yollarda yolculuk yapanlar, ancak kendi araçlarının farları ile önlerini gördükleri gibi Sırat Köprüsü'nü geçmeye çalışanlar da, ancak kendi iman nurları ile önlerini görecek, iman nurundan yoksun olanlar da cehenneme yuvarlanacak!

CEHENNEM

Yüce Allah buyuruyor:

(Ey iman edenler!) Kâfirler için hazırlanmış olan ateş (cehennem) den sakının! Allah'a ve Peygambere itaat edin ki merhamet olunaszınız. (Âl-i İmrân, 131-132)

Allah (c.c.), “Ey iman edenler! Kâfirler için hazırlanmış olan ateşten (cehennemden) sakının!” diye bizi uyarıyor ve cehennemden sakınmanın söz ile değil, eylem ile olacağını vurgulamak için, “Allah’a ve Peygambere itaat edin.” yani emirlerini uygulayıp yasaklarından kaçının ki, merhamet olunup kurtuluşa eresiniz buyuruyor.

Kamu düzeninin sağlanması ve suçluların cezalandırılması için, küçük kabile devletlerinin bile cezaevleri olduğu halde, yerlerin, göklerin tek egemeni ve bütün âlemlerin Rabbi olan Allah'ın (c.c.) cezaevi olmaz mı? Tabii ki var. İşte, dünyada misli ve benzeri olmayan o korkunç **cehennem**, Allah'ın (c.c.) cezaevi konumundadır.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet ile cehennem aralarında tartıştılar!

Cehennem dedi ki: Bende zorbalar ve büyüklük taslayıp böbürleneler var.

Cennet dedi ki: Ben de insanların güçsüzleri, ezilenleri ve yoksulları var.

Allah (c.c.) aralarında şöyle hükmetti.

Ey cennet! Sen benim rahmetimsin, dilediğime seninle rahmet ederim (ödüllendiririm).

Ey cehennem! Sen de benim azabımsın, dilediğime seninle azap ederim (cezalandırırım). (Müslim - Tirmizi)

Cehennem Nerede?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet gökte ve cehennem yerde (yerin merkezinde) dir. (Deylemî)

Yüce Allah buyuruyor:

Allah, yedi kat gökleri ve yerden de aynı mislini yaratandır. (Talâk, 12)

Bu âyet-i kerîmede, dünyanın da gökler gibi yedi kat (tabaka) olarak yaratıldığı bildiriliyor. Yerkabuğu denilen birinci tabakanın kalınlığı kıtalarda yaklaşık 35.000 metredir. Yüzeyden aşağı doğru inildiğinde her 33 metrede ısı bir derece artarak yerkabuğunun altında 1.000 dereceyi aşar.

Yer kabuğunun altında aşırı ısıdan dolayı erimiş metal tabaka vardır. Metal tabakadan sonra her katta ısı arta arta merkeze yaklaşıldığında korkunç boyutlara ulaşır.

Yüce Allah buyuruyor:

Cehennem de daha kızıştırıldığı (ısısı arttırıldığı) zaman. (Tekvîr, 12)

Kıyamet olayında dünyanın bugünkü yapısı kökten değişip başka bir yapıya dönüştürülürken, çapı da belki milyonlarca kat daha büyüyüp güneşe yaklaşacak ve merkezi de aşırı derecede kızıştırılıp cehenneme dönüştürülecek.

Mahşer'den Cehenneme!

Korkunç mahşer güneşinin altında binlerce yıl sorgulanan ve korkudan tir tir titreyip sıcak terler döken kâfirler, bir bardak suyun, bir lokma kuru ekmeğin ve bir dakikacık bir gölgede dinlenmenin özlemini çekerken,

Yüce Allah buyuruyor:

Kâfirler (günah türlerine göre) bölük bölük cehenneme sevk olunup, oraya vardıklarında, onun (cehennemin) kapıları açılır ve görevli (zebânî) ler onlara: “Size içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugüne ereceğinizi haber verip uyaran peygamberler gelmedi mi?” derler. Onlar: “Evet (geldi ama), artık azap sözü kâfirlerin üzerine kesinleşti.” derler. (Zümer, 71)

Zebâniler, akıllı ve bilinçli varlıklar olan insanların geçici dünyaya aldanmalarına ve günahkâr olarak âhiret âlemine gelmelerine şaşacak ve bu şaşkınlıklarını gidermek için, “Size içinizden Rabbinizin âyetlerini okuyan ve bugüne ereceğinizi haber verip uyaran peygamberler gelmedi mi?” diye sorarlar. Sonra onlara,

Denilecek ki: “Girin cehenneme kapılarından, (hem de) içinde sürekli kalıcı olduğunuz halde, (dünyada) büyüklük taslayanların yeri ne kötüdür.” (Zümer, 72)

Mahşer yerindeki binlerce yıllık bekleyişten ve nefes kesen sorgulamadan sonra kâfirlere, “Girin cehennemel” denilince korkudan şok olacaklar ama cehenneme girmenin dışında başka hiçbir seçenekleri de olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Onun (cehennemin) yedi kapısı vardır ve her kapı için belirlenmiş bir grup vardır. (Hicr, 44)

Cehennem üst üste yedi kattır ve her katın dışarıya açılan bir kapısı vardır. Günahkârlar dünyadaki inanç ve yaşantıları doğrultusunda belirli kapılardan, belirli katlara atılacak ve orada yaptıklarının cezasını çekecekler.

Yüce Allah buyuruyor:

Ateş, yüzlerini kavurup yakacak ve onlar orada dişleri (açıkta) sırtıp kalacak. (Mü'minûn, 104)

Elleri, ayakları ateşten zincire vurulan günahkârlar, zebâniler tarafından yerlerde sürüklenerek o korkunç cehenneme atılırken, alevler yüzlerini yakacak ve dişleri açıkta sırtıp kalacak. Dişleri açıkta sırtan günahkârların görünümü çok çirkin ve iğrenç olacağından, cehennemdeki en yakın akrabalar bile birbirinden tiksiniş kaçışacak.

Cehennemde İlk Ziyafet (!)

Yüce Allah buyuruyor:

Sonra siz, ey sapıklar (ve tekrar dirilmeye) inanmayanlar!

Elbette zakkum ağacından (meyvesinden) yiyeceksiniz. Karnınızı onunla dolduracaksınız.

Üstüne de (kaynayan) hamîm suyunu, susuz kalıp suya kanmayan develerin içtiği gibi içeceksiniz.

İşte, ceza günü (cehennemde) onlara ilk ziyafet budur! (Vâkı'a, 51-56)

Mahşer yerinde binlerce yıl aç, susuz kalanlar, zakkum ağacını görünce dayanamayıp onun acı ve yakıcı meyvesinden yiyip karınlarını tika basa dolduracaklar.

Sonra, yedikleri zakkum meyvelerinin etkisi ile içleri yanmaya başlayınca, bu defa da fokur fokur kaynayan hamîm suyuna koşacak ve susuz kalıp suya kanmayan develerin içtiği gibi onu içecekler.

Hamîm suyu ve zakkum meyvelerinin etkisi ile içleri kaynayan kazan gibi cayır cayır yanmaya başlayınca, acıdan kıvranıp kendilerini yerlere yani ateşin üstüne atacaklar.

Cehennemdekilerin Yalvarışı!

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar orada bağışıp yalvarırlar: “Ey Rabbimiz! Bizi (buradan) çıkar (ve tekrar dünyaya gönder), yapmış olduğumuz (günahlara bedel) sâlih ameller yapalım.”

(Denilecek ki:) “Size orada düşünecek olanın düşüneceği kadar ömür vermedik mi? Ve size uyarıcı (peygamber) de geldi. Şu halde tadın (azabınızı). Çünkü zâlimler için kurtarıcı yoktur.” (Fâtır, 37)

Ölümü, âhireti unutup dünyada güle oynaya günah işleyenler, o korkunç cehenneme girince, “Ey Rabbimiz! Ne olur, bizi buradan çıkarıp tekrar dünyaya gönder de, yapmış olduğumuz çirkin günahların yerine güzel ameller (ibâdetler) yapalım.” diye yalvaracaklar.

Onlara: “Size orada (dünyada) düşünecek olanın düşüneceği kadar yeterli ömür vermedik mi? Ve size uyarıcı peygamberler ve öğüt veren gerçek âlimler gelmedi mi? Artık ister sabredin, ister bağışıp çağırın, zâlimler için kurtarıcı ve şefaathı yoktur.” denilecek!

Yüce Allah buyuruyor:

Ateşte olan (yanan) lar cehennem zebânilerine diyecekler ki: “(Ne olur siz) Rabbinize yalvarın da, bir gün için olsun azabımızı hafifletsin.” (Mû'min, 49)

Cehennem azabından kurtulup tekrar dünyaya dönme ümidini yitiren günahkârlar, bu defa cehennem zebânilerine yalvaracak ve bir gün için bile olsa azaplarının hafifletilmesine razı olacaklar. Ancak bu istekleri de kabul edilmeyince, son çare olarak zebânilerin liderine,

Yüce Allah buyuruyor:

“Ya Mâlik! Rabbin işimizi bitirsin (bizi öldürsün)” diye yalvaracaklar. (Mâlik) diyecek ki: “Siz (cehennemde ebedî) kalıcısınız.” (Zuhruf, 77)

“Ölümlerden, ölüm beğen” diye bir söz var ya! Kâfirler ölümün her türlüüne razı olacaklar ama hiçbirini bulamayacak yani ölmeyecek ve ölemeyecekler.

İşte ölümü unutup ve âhireti yok sayıp geçici yalan dünyaya aldanan ve güle oynaya çılgınca günah işleyip alınları secdeye varmayanların kötü sonu!..

Cehennemdeki Günahkâr Mü'minler Ne Olacak?

Yüce Allah buyuruyor:

Ey iman edenler! Kendinizi, eşinizi ve çocuklarınızı yakıtı insanlar ve taşlar olan ateş (cehennem) den koruyun. Orada, Allah kendilerine ne emrederse karşı gelmeyen ve emrolundukları şeyleri hemen yapan iri cüsseli ve sert yapılı melek (zebânî) ler vardır. (Tahrîm, 6)

İnandığı halde İslâm'ı yaşamayan, eşini ve çocuklarını günahlardan korumayanlar, ilâhî adaletin gereği günahlarından arınıncaya kadar yanmak üzere, cehennemin üst tabakasına atılacak ve orada günahlarından arınıncaya kadar yanacaklar.

Cehennem zebânîlerinin lideri olan Mâlik: “Ey filân oğlu filân ve ey filân kızı filân! Geçmiş olsun, günahlarından arındın ve cezan bitti. Hemen cehennemden çık ve cennete git.” deyince,

Günahı daha fazla olan mü'minler, “Ah! Bizim günahlarımız da daha az olsaydı, şimdi biz de çıkardık.” diye

kendilerini kınayacak ve dünyada yaptıkları günahlarına çok pişman olacaklar.

En son mü'min 70.000 yıl yandıktan sonra emekleyerek cehennemden çıkacak ve ardından hiç açılmamak üzere cehennem kapıları kapanacak.

İşte o an kâfirlere çok zor gelecek ve çığlıklar atıp ağlayacaklar. Çünkü tüm hayalleri ve ümitleri tükenecek ve cehennem onların ebedî vatanı olacak!..

CENNET

Yüce Allah buyuruyor:

Rabbimizin bağışlamasına ve takvâ sahipleri için hazırlanıp, genişliği gökler ve yer kadar olan cennete koşuşun. (Âl-i İmrân, 133)

Bedensel ve duygusal açıdan okyanusların buz gibi soğuk sularındaki yaşam koşullarına göre yaratılan balinalara göller dar ve sıkıcı geldiği gibi,

Bedensel, duygusal ve ruhsal açıdan cennetteki yaşam koşullarına göre yaratılan insanlara da bu dünya gezegeni dar ve sıkıcı geldiğinden, Allah (c.c.) bizi aslî vatanımız olan cennete dâvet ediyor ve “Koşuşun” buyuruyor.

Babamız Hz. Âdem ve annemiz Hz. Havva, dünya yılı ile bin yıl kadar cennette kaldılar. Yediler, içtiler, gezdiler ve tüm güzelliği ile cennet hayatını yaşadılar. Sonra yasaklanmış ağacın meyvesini yiyince, dünya gezegenine sürgün olarak gönderildiler.

Cennette sürekli genç, zinde, sağlıklı ve huzurlu bir ortama alışan Hz. Âdem ile Hz. Havva, dünya hayatına uyum sağlayamadılar ve cennet özlemi ile göçüp gittiler.

İşte Allah (c.c.), anavatanımız olan o güzelim cennete bizi dâvet ediyor ve “Koşuşun” buyuruyor. Allah (c.c.) “Koşuşun” buyuruyor, durmak olur mu? Çok uzun soluklu da olsa, peygamberlerin, sahabelerin, şehitlerin, evliyaların ve sâlih

mü'minlerin başını çektiği o güzelim cennet maratonuna katılmamak olur mu?

Peki Cennet Nerede?

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet gökte ve cehennem yer (in merkezin) dedir.

(Deylemî)

İster dünyada, ister uzayda, ister ayda ve ister Samanyolu Galaksisi'nin merkezinde olalım, bulunduğumuz yerin üst tarafına “gök” denir. İşte cennet yedi kat göklerin üzerinde ve madde âleminin ötesindedir.

Yüce Allah buyuruyor:

Nefislerin her istediği ve gözlerin hoşlandığı her şey orada (cennette) vardır ve siz orada sürekli kalacaksınız. (Zuhurf, 71)

Ölü toprak maddelerinden (elementlerden) önce bitkisel hayata, sonra kana ve üreme hücresine dönüşen insan, ana karnından küçücük bir bebekçik şeklinde bu fâni dünyaya gelir.

Kısa, kısıtlı ve geçici bazı mutluluklar dışında, bu fâni dünyada huzuru bulup tatmin olamayan, çocukluğu oyunla, gençliği okul, sınav, streslerle ve yaşlılığı hastalıklarla boğuşarak geçen, ölüm yatağında ecel terleri döken, kabirde sıkılan, mahşerde bunalan ve sıratta yanan insan,

Ancak cennete girdiği an, bütün hayalleri ve tüm beklentileri gerçekleştirecek ve her açıdan mutlu olup ruhsal huzura ve ölümsüz bir hayata kavuşacak.

Cennete Giriş ve Melekler Tarafından Karşılama!

Yüce Allah buyuruyor:

(Dünyada) Rab'lerinden korkanlar bölük bölük cennete sevk olunacaklar. Oraya varıp da kapıları açıldığında (cennet) görevlileri onlara: "Selâmün aleyküm! (günahsız) tertemiz geldiniz. Buyrun, ebedî kalıcı olduğunuz oraya (cennete) girin." diyecek. (Zümer, 73)

Dünyada Rab'lerinden korkup her çeşit günahlardan sakınanlar, mahşer yerindeki sorgulamadan ve Sırat Köprüsü'nü geçtikten sonra bölük bölük cennetin önüne geldiklerinde, nefesler tutulacak, heyecan doruğa çıkacak ve o güzelim cennetin kapıları açılacak.

Cennet meleklerinin lideri olan Rıdvan, onları kapıda karşılayıp "Selâmün aleyküm!" diye selâm verecek. Sonra, "Her çeşit günahlardan ve kötü huylardan arınıp buraya tertemiz geldiniz. Ebedî kalmak üzere lütfen buyrun." diye onları (ve inşâAllah bizleri de) o güzelim cennete dâvet edecek.

Önce Peygamberimiz, sonra diğer peygamberler ümmetleri ile birlikte cennete girerken, melekler koşuşup onları karşılayacak ve işte o an, mü'minler için en büyük ve en coşkulu bayram olacak!..

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

***Cennetlikler cennete girdiği zaman bir melek diyecek ki: "Siz cennette sürekli yaşayacak, hiç ölmeyeceksiniz. Sürekli sağlıklı olacak, hiç hasta olmayacaksınız. Sürekli genç kalacak, hiç yaşlanmayacaksınız. Sürekli bolluk, bereket ve mutluluk içinde yaşayacak, hiç darlık, sıkıntı ve keder görmeyeceksiniz."* (Müslim)**

Cennette İlk Ziyafet

Yüce Allah buyuruyor:

Kuşkusuz müttekîler (günahlardan sakınanlar) gölgelerde, pınarların başında ve canlarının istediği meyveliklerde olacaklar. (Onlara denilecek ki:) “Yaptığınız ibâdetlere karşılık âfiyetle yiyin, için.”

(Mürselât, 41-42-43)

Dünyada ölümü ve âhireti unutup en çirkin günahları güle oynaya açıkça işleyenler, mahşer güneşinin altında binlerce yıl aç ve susuz kaldıktan sonra atıldıkları cehennemde, cayır cayır yanarken ve zakkum ağacının acı ve yakıcı meyvelerini yiyip, üzerine fokur fokur kaynayan hamîm suyunu zorla içerken,

Dünyada Allah’tan korkup her çeşit günahlardan sakınanlar ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, cennet ağaçlarının gölgesinde, hayat pınarlarının başında ve canlarının istediği her çeşit meyveliklerin arasında oturup bol bol yiyip içecek ve yakınları ile doyasıya sohbet edip hasret giderecekler.

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennettekiler orada yerler, içerler, ancak büyük ve küçük abdeste (tualete) çıkmazlar ve sümkürmezler. Sadece hoş kokulu bir geğirti (gaz) çıkarırlar. (Müslim)

Cennettekiler, hiçbir kısıtlama olmadan canları ne isterse bol bol yiyip içerler. Ancak yedikleri, içtikleri mide ve bağırsaklarına inmeden hoş kokulu bir gaz halinde dışarı atıldığından, kilo almaz ve tualete çıkmazlar. Ayrıca tükürme, sümkürme, aksırma, balgam, gözyaşı ve kulak kırı gibi salgılar olmayacak, saçları ve tırnakları da uzamayacak.

Cennette Zaman ve İklim

Yüce Allah buyuruyor:

Orada (cennette) ne güneş (sıcak) ne de zemherir (soğuk) görmezler. (İnsan, 13)

Milyarlarca güneş sisteminden daha büyük olan cennet, dünya gezegeni gibi bir güneşin etrafında dönmeyip, enerjisi (ısı-ışık) kendi yapısından kaynaklandığından, cennette yaz, kış gibi aşırı sıcak ve aşırı soğuk mevsimler olmayıp sürekli ılıman bahar iklimi olacak.

Ayrıca dünya gezegeni gibi kendi eksenini etrafında da dönmediğinden, cennette gün, hafta, ay, yıl, dün ve yarın gibi zaman birimleri de olmayacak ve her şey sürekli aynı halde kalacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Müttekîlere (günahlardan sakınanlara) vaadolunan cennetin özelliği, (ağaçların) altından ırmaklar akar. Meyveleri ve gölgeleri de sürekli dir. İşte müttekîlerin (mutlu) sonu! Kâfirlerin sonu ise ateştir. (Ra'd, 35)

Cennet meyveleri, dünya meyveleri gibi mevsimlere ve hava koşullarına bağlı olmadığından her zaman taze, her zaman bol ve her zaman olgun olacak ve çürüyüp bozulmayacak. Diğer yandan cennet, dünya gibi bir güneşin etrafında dönmendiğinden, gölgeleri de sürekli aynı halde kalacak ve insanlar gölgelik bir yer aramayacak.

Cennette Güven ve Sohbet

Yüce Allah buyuruyor:

Müttekîler güvenli yerlerde, cennetlerde ve pınarlar (ın başın) da; sündüs ve istebraktan elbiseler giyerek karşılıklı oturacaklar. (Duhan, 51-52-53)

Müttekîler yani Allah'tan korkup her çeşit günahlardan sakınan ve ibâdetlerini düzenli bir şekilde yapanlar, evrende tek güvenli yer olan cennetlerde, başta can güvenliği olmak üzere her açıdan tam güvenli bir ortamda yaşayacak ve dostlarıyla karşılıklı oturup dünya anılarını konuşacaklar.

Cennet ehlinin iç çamaşırları sündüs'ten (ince, şeffaf ipekten) ve dış giysileri istebrak'tan (kalın cennet ipeğinden) olacak, hiç sararıp solmayacak, kirlenmeyecek, yıkanmayacak, yıpranmayacak ve sürekli aynı halde kalacak.

Cennette devlet, kanun, yargı, ordu, jandarma ve polis gücü gibi otoriteyi ve güvenliği sağlayıcı bir yapılanma olmadığı ve herkes her açıdan tam özgür olduğu halde, huzur ve güven ortamını bozacak tek bir olay yaşanmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Biz onların kalplerindeki kini (düşmanlığı) söküp attık. Artık onlar kardeş olarak divanların üzerinde karşılıklı otur (up sohbet yap) maktadırlar. (Hicr, 47)

Onur, benlik, öfke, kıskançlık, dargınlık, kırgınlık ve kin gütme gibi kötü huyların izleri, Sırat Köprüsü'ndeki "günahlardan arındırma operasyonu"nda gönüllerinden silineceğinden, cennette herkes birbirini gönülden sevip kardeş olacak ve cennet divanlarının üzerinde karşılıklı oturup doyusya sohbet yapacak ve dünya anılarını aralarında paylaşacaklar.

Yüce Allah buyuruyor:

(Cennettekiler) Diyecek ki: "Bizden hüznü (tasa, keder, kin ve düşmanlığı) gideren Allah'a hamdolsun.

Gerçekten Rabbimiz çok bağışlayıcı, şükrün karşılığını da bol bol verendir.” (Fâtır - 34)

Her çeşit günahların kökeni olan öfke, onur, benlik, kin ve intikam duygusu gibi kötü huylardan arınıp, melekler gibi saf, tertemiz ve pırıl pırıl gönüllere kavuşanlar,

Sırat Köprüsü’ndeki “günahlardan arındırma operasyonu”nun sırrını daha iyi anlayacak ve riskli bir ameliyattan sonra sağlığına kavuşanlar gibi sevinecek ve Sırat Köprüsü’nde yandığına pişman değil, Allah’a hamdolsun diye şükredecekler.

Cennette Evlilik

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (cennete girenler) için orada tertemiz eşler vardır ve onlar orada ebedî kalacaklardır. (Bakara, 25)

Cennette erkek-kadın hiç kimse tek kalmayacak ve herkesin gönlüne göre eşi olacak. Dünyada hiç evlenmeyenler ya da eşleri cehennemde olanlar da tek kalmayıp başkaları ile evlenecek ve erkek-kadın herkes eşini sevip sürekli mutlu olacak.

Dünyada birbirini sevip uyumlu, huzurlu ve mutlu yaşayan eşlerin ikisi de cennete girerse, orada yine birlikte olacaklar ve evlilik hayatları devam edecek.

Dünyada birbirini sevmeyip huzursuz yaşayan ve mutlu olmayan eşlerin ikisi de cennete girse bile orada birlikte olmayıp, her biri gönüllerine göre başkaları ile evlenecek ve onlar da ebediyyen mutlu olacaklar.

Cennette eşler birbirini çok sevecek ve bu sevgi hiç kesintisiz sürekli devam edecek. Çünkü eşlerden her

biri, gönüllerindeki tüm beklentileri ve hayallerindeki tüm güzellikleri fazlasıyla eşlerinde bulacak, bu nedenle erkek-kadın hiçbirinin başkasının eşinde ve yaşantısında gözü ve gönülü olmayacak.

Yüce Allah buyuruyor:

Onlar (cennettekiler) eşleri ile gölgelerde divanların üstüne yaslanacaklar. (Yâsîn, 56)

Cennette erkeklerin çalışıp kazanma ve kadınların yemek, bulaşık, çamaşır, ütü ve ev temizliği gibi hiçbir işleri olmadığından, eşler cennet köşklerinde, teraslarında ve çeşitli meyve ağaçlarının gölgesinde yemyeşil cennet divanlarına yaslanıp diledikleri kadar sevişip sohbet edecekler.

Cennette Ziyaret ve Sohbetler

Peygamberimiz (s.a.v.) buyuruyor:

Cennet ehli cennete yerleşince, din kardeşleri (Allah için birbirini sevenler) cennet divanları ile uçuşup özlemle birbirini ziyaret edecek ve dünya anılarını konuşacaklar. (Beyhakî)

Bedensel açıdan sağlığa, ruhsal açıdan huzura ve gönül açısından sevdikleri eşleri ile evlenip her açıdan mutluluğun zirvesine ulaşan ve gelecekle ilgili hiçbir sorunları olmayan cennet ehli,

Dileyen yerde yürüyerek, dileyen havada uçarak ve dileyen üzerine yaslandığı divanı ile birlikte uçarak yolculuk yapacak ve dilediği an binlerce ışık yılı uzaklıktaki yakınlarını, akrabalarını, dostlarını ve din kardeşlerini ziyaret edip onlarla dünya anılarını konuşup sohbet edecek ve yine dilediği an geri dönecek.

Cennette Mânevî Sohbetler

Evliyaların, âlimlerin, sâlihlerin sohbetleri çok feyizli olacak, hafızlar Kur'an ziyafeti verecek, şehitler ve mücâhidler cihad anılarını anlatırken, nefesler tutulacak ve ruhlar feyizle dolacak.

Sahabeler Asr-ı saadet'i anlatırken heyecan doruğa çıkacak, Hz. Yâsir, Hz. Sümeyye, Hz. Ammar, Hz. Bilâl ve Hz. Suheyb gibi Allah (c.c.) yolunda işkence görenler, çektikleri çileleri anlatırken melekler bile onların sabrına hayran olacak.

Peygamberlerin sohbetinde cenneti aşan ruhsal zevkler yaşanacak ve her peygamber ümmeti ile olan en önemli anılarını anlatacak. Son peygamber Hz. Muhammed'in sohbetinde, gönüller Allah aşkı ile yanacak ve cennet ehli ruhsal açıdan daha da olgunlaşacak!

Allah'ın Selâmı

Peygamberlerin sohbetinde ruhsal açıdan olgunlaşan mü'minler **Allah** aşkı ile yanarken, cenneti bir nur kaplayacak ve Allah (c.c.), "**Selâmün aleyküm**" diye kullarına selâm verecek.

Allah'ın (c.c.) bu selâmını insanların bütün hücreleri duyacak, cennette hayat duracak, gönüller mânevî feyizle dolacak ve ruhlar ilâhî cezbeye kapılıp uzun zaman bunun etkisinde kalacak.

Allah'ın Rızası

Yüce Allah buyuruyor:

Allah iman eden erkeklerle, iman eden kadınlara, altından ırmaklar akan ve içinde sürekli kalacakları cennetler ve Adn cennetlerinde tertemiz meskenler

vaadetmiştir. Allah'ın “rızası” (razı olması) ise (hepsinden) daha büyüktür. İşte bu, en büyük kurtuluştur.

(Tevbe, 72)

Allah (c.c.) iman eden erkekler ile iman eden kadınlara, ağaçlarının altından ırmaklar akan ve içinde sürekli kalacakları cennetler ve Adn cennetlerinde yapı taşları altın, gümüş, yakut, zümrüt, inci ve mercan olan, tertemiz ve pırlıl pırlıl parlayan köşkleri vaadediyor.

Ancak Allah'ın (c.c.) rızası yani kulundan razı olması, bunlarla kıyas edilemeyecek derecede çok daha büyüktür. Çünkü Allah'ın (c.c.) rızası en büyük kurtuluş ve en büyük mutluluktur.

Allah (c.c.) cennetteki kullarına, **“Ben'den razı mısınız?”** diye soracak. Cennettekiler: “Razıyız ya Rab! Razıyız ya Rab!” deyince,

Allah (c.c.) **“Rızamı size helâl kıldım! Ben de sizden ebediyyen razıyım.”** buyuracak.

VE CEMÂLULLAH

Yüce Allah buyuruyor:

(İbâdetlerini) en güzel yapanlar için, hüsnâ ve daha ziyadesi (fazlası) vardır. (Yunus, 26)

Ahsen'in müennesi (dişisi) olan **hüsnâ**, en güzel demektir. Allah (c.c.), bu fâni dünyada her çeşit günahlardan titizlikle kaçınan ve ibâdetlerini en güzel şekilde yapanlar için, âhirette **hüsnâ** yani o güzelim **cennet** ve cennetin de ötesinde **Cemâlullah** vardır buyuruyor.

Allah (c.c.), cennette peygamberlerin ve evliyaların sohbetlerinde ruhsal açıdan olgunlaşan ve Rabbü'r-rahîm'in

selâmı ve rızası ile gönülleri nur gibi pırıl pırıl parlayıp ilâhî aşkla yanan kullarından, son perdeleri kaldıracak ve cennetteki kullarına **Nur Cemâl**'ini gösterecek.

Allah'ın (c.c.) **Nur Cemâl**'ini görenler, dünya yılı ile 70.000 yıl kadar ilâhî cezbede kalacak, gönülleri ilâhî aşkla yanacak ve cenneti aşan mânevî feyizler ve ruhsal zevkler yaşayacaklar.

Allah (c.c.) bir hadîs-i kudsî'de şöyle buyuruyor:

“Ben, sâlih kullarım için (cennette) hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği ve hiçbir insanın kalbine (aklına, hayaline) gelmeyen şeyleri hazırladım.”

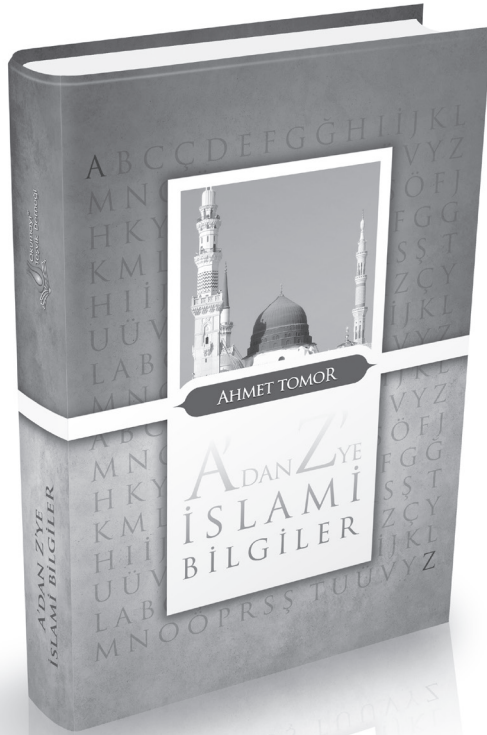
(Buhârî - Müslim)

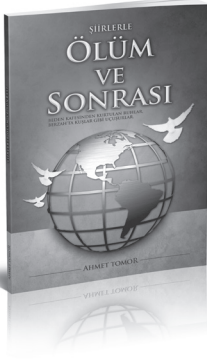
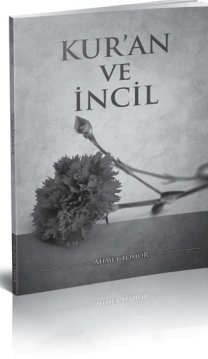
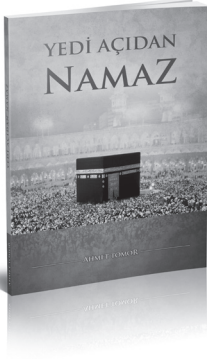
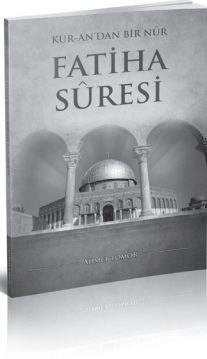
Cennetteki bir tek meyvenin görüntüsünü, rengini, tadını, kokusunu, niteliğini ve içeriğini; duyu organları, kalbi, akli ve hayali ile bilmekten âciz olan zavallı insan,

Hiç kuşkusuz o güzelim cenneti ve cennetleri aşan **Cemâlullah**'ı hiç bilemez. Bu nedenle sakın! Cemâlullah'ı, hayal ve evham duygularımızın karanlıklarında ve en tehlikeli düşmanımız olan şeytanın dürtüleri doğrultusunda anlamaya kalkışmayalım.

Buna karşın ibâdetlerimizi en güzel şekilde yaparak, o güzelim cennete girmeye ve Cemâlullah'ı görmeye lâayık olmaya çalışalım!..

Allah'ım! Bu en âciz, en hakîr ve en günahkâr Ahmed kulunu da ve değerli bütün okurlarımı da o güzelim cennete girmeye ve cennette Nur Cemâlî'ni görmeye lâayık eyle. İmanlarımızı kâmil ve amellerimizi sâlih eyle. Dualarımızı kabul ve günahlarımızı affeyle. İslâm'a, Kurân'a hâdim ve sevdiğin kullarının arasına bizleri de ilhak eyle! Âmîn bi-hurmeti seyyidi'l-mürselîn ve'l-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn.

Yüce Allah buyuruyor;

"Gökleri ve yeri yaratıp, yerde (dünyada) ve göklerde (diğer gezegenlerde) dââbbe'yi (hareket eden canlıları) yaratıp, yayması, Allah'ın âyetlerindendir ve O Allah, dilediği an onları bir araya toplamaya güçlüdür." (Şûra, 29).

Dünyanın dışındaki bazı gezegenlerde yürüyen, hareket eden canlı varlıkların bulunduğu, onları ve bizi yaratan yüce Allah tarafından bildirilmektedir.

Anatomik, organik ve fiziksel açıdan bunların ne tür varlıklar olduklarını, ayrıca akıllı ve bilinçli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Ancak, gerek bizim güneş sistemimize bağlı gezegenlerde ve gerek başka gezegenlerde hayatın olması ve canlı varlıkların bulunması, insanın da o gezegenlerde yaşayabileceği anlamına gelmez.

Örneğin; denizlerde hayat olduğu ve içlerinde canlı varlıklar yaşadığı halde, insanlar suyun içinde yaşayamazlar.

MELEK VE İNSAN

AHMET TOMOR